

Cô Gái Chúng Ta Cùng Theo Đuổi Năm Nào

Contents

Cô Gái Chúng Ta Cùng Theo Đuổi Năm Nào	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	47
15. Chương 15	51
16. Chương 16	56
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	71
20. Chương 20	74
21. Chương 21	76
22. Chương 22	83
23. Chương 23	91
24. Chương 24	94
25. Chương 25	97
26. Chương 26	101

Cô Gái Chúng Ta Cùng Theo Đuổi Năm Nào

Giới thiệu
Updating

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-chung-ta-cung-theo-duoi-nam-nao>

1. Chương 1

Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào. Dù cho bạn từng bị cảm lạnh vì tắm mưa, bạn vẫn muốn được đắm mình trong cơn mưa ấy lần nữa. Mỗi người đều từng có khoảng thời gian bông bột đấy, khoảng thời gian mà mọi cậu con trai cùng thích một cô gái trong lớp, đi qua tháng ngày với những trò nghịch ngợm hoang đường không tên. Thế rồi, tuổi thanh xuân lặng lẽ qua đi.

Câu chuyện, có lẽ bắt đầu từ vách tường nọ.

Mùa hè năm 1990, tại trường cấp 2 Tỉnh Thành, Chương Hóa, lớp 8A Mỹ thuật.

Một nam sinh tóc xoăn tự nhiên tự tin rằng cuối cùng tóc mình cũng sẽ có ngày thẳng lại, bởi vì quá thích việc lên lớp làm trò cười, gây náo loạn, lấy việc chành chọc với lũ bạn xung quanh làm chuyện ưa thích, cuối cùng cũng bị thầy giáo phạt bắt ngồi ở góc lớp học xa nhất.

Ở góc duy nhất đó, có duy nhất một người lảng giềng, đó là một bức tường trơn trợt.

“Kha Cảnh Đằng. để xem bây giờ em gây rối thế nào!” thầy Lại cười nhạt, liếc nhìn tôi bặm bịu chuyển ngăn bàn.

“Đúng vậy, em nhất định sẽ cố gắng tu tỉnh ạ.” Tôi ôm túi xách và cả cái ngăn bàn lộn xộn những sách tham khảo và giấy vẽ, đường đường chính chính nặn ra vẻ mặt ra vẻ ta đây không bao giờ quên bài học xương máu này.

Đúng là lũ khốn. Toàn một lũ bạn học vong ơn bội nghĩa, ta hàng ngày lên lớp đều làm trò cười không thu phí, biến tuổi thanh xuân trở nên thật ý nghĩa, vậy mà bọn mi nở đối đãi ta như vậy sao? Tôi vừa chỉnh lại ngay ngăn cái bàn mới, vừa rửa thềm trong bụng tội bạn cùng lớp.

Chỉ vì tuần nào lớp tôi cũng vinh dự nhận giải lớp cần cố gắng, thầy Lại, người vốn vô cùng coi trọng chuyện thứ tự xếp hạng, biện pháp quản lý áp dụng là biện pháp tự quản lẫn nhau cực kì cao thâm. Cứ vào thứ hai hàng tuần, học sinh cả lớp đều phải nộp một tờ giấy trắng không ghi tên mình, trên đó ghi tên 3 người tuần vừa qua hay gây náo loạn trong lớp nhất, nộp lại cho lớp phó kỷ luật Tào Quốc Thắng thống kê.

Mỗi lần thống kê xong những cái tên trong danh sách đen, kẻ nào mà bị liệt kê nhiều nhất chắc chắn là gặp xui xẻo cực lớn, thầy chủ nhiệm sẽ gọi điện thoại về thông báo với gia đình hết tất cả tội trạng, sau đó sẽ phạt đông phạt tây, làm cho kẻ bị đăng tên lên danh sách thường xuyên này – là tôi – chịu không nổi.

Chuyện tôi bị phạt ngồi góc lớp cạnh tường, ở nơi ốc đảo cô quạnh này, cả lớp bốn mươi lăm con người đều không đồng ý. Ai ai cũng đều hi vọng thầy giáo khi tâm trạng tốt sẽ đổi ý. Đúng vậy, vì cái danh sách đen tạo nên nghiệp chướng, làm sao mà tôi có thể bị xử phạt theo hình thức chẳng giống ai thế này?

“Ha ha, giờ thì mày định làm thế nào?” Dương Trạch Vu đưa tay chỉnh tóc. Nó cũng nằm trong danh sách đen kia.

“Kệ.” Tôi không chịu phục, mang đến cho mọi người tiếng cười cũng bị tính là tội sao?

“Ừ, nói thực nhé, tao không hề viết tên mày đâu!” Liêu Anh Hoàng chỉ tay lên danh sách đen nặc danh kia. Nó bản thân cũng là tay phá phách chủ chốt của lớp, đương nhiên cũng là vị khách thường xuyên của sổ đen.”

“Tao cũng không viết tên mày đâu nhá, gì thì mày cũng biết thừa là mày gây rối hơn cả tao.” Tôi nói.

Nhưng kỳ thực là tôi có viết tên Liêu Anh Hoàng. Không hiểu việc tự bảo vệ bản thân có phải là đại tội không, chỉ là cái việc nặc danh viết tên này thật là giống kiểu khùng bố, ép mọi người vứt hết tình bạn cho ma quỷ. Nhưng mà ... tôi cũng không tin là Liêu Anh Hoàng không viết tên tôi.

“Kha Cảnh Đằng, mày bây giờ đáng thương ghê, chỉ có thể cùng bức tường nói chuyện.” Quái thú trừ danh Trịnh Mạnh Tu nói. Quái thú là bạn thân của tôi, nhà ở Lộc Cảng, ngày ngày đều bắt xe của trường đi học.

“Kệ tao.” Tôi giơ ngón giữa ra.

Mọi người yên lặng lên lớp, tôi cũng cứ thế mà yên lặng lên lớp, tuyệt nhiên không gây chuyện gì.

Tôi nghịch cái bút bi, nhìn vào mặt tường phía tay phải.

Chỗ này là tường ... chỗ này là tường? Tôi cứ chăm chăm nhìn vào tường.

“Tuổi thanh xuân của mình, chẳng lẽ lại là một bức tường.” Tôi thở dài.

Từ đó tôi cùng nói chuyện với bức tường, rồi dùng bút bi viết nguệch ngoạc vài dòng lưu niệm, một mình cùng với bức tường trầm mặc giàu nghĩa khí thảo luận về nội dung của bộ truyện tranh dài kỳ, có lúc còn cao giọng, tăng âm lượng lên, để cho cả lớp biết ta đây tuy thân bại danh liệt, vẫn không ngừng tranh đấu.

Một tuần sau, thằng nhóc nói chuyện với bức tường lại tiếp tục lọt vào danh sách đen.

Thật không ngoài dự đoán.

Thầy Lại đứng trước bảng đen, mặt đằng đằng sát khí nhìn cái vẽ mặt ra vẻ ta đây vô tội của tôi.

“Kha Cảnh Đằng, cậu có vấn đề gì không hả? Tại sao lại nói chuyện với cái tường hả?” Đầu thầy giáo cứ như chuẩn bị phát nổ.

“Thưa thầy, em thực sự là đang tu tâm dưỡng tính mà. Em sẽ hết sức khắc phục chuyện nói chuyện với bức tường ạ.” Tôi ngượng ngập vò đầu bứt tai, nhưng phía sau đầu thì tay lại trở ngón giữa, cả lớp ai ai cũng phải hết sức nín cười.

Thầy chủ nhiệm đau khổ nhắm nghiền mắt lại, cả lớp nín thở chờ thầy phát nổ. Đương lúc tôi đang khoái chí tận hưởng không khí này, ầu trĩ đón nhận hình phạt một cách kiêu ngạo.

Nào thì đến đây! Thầy chủ nhiệm! Có công phụ lợi hại gì thì cứ thoải mái mà thi triển!

“Kha Cảnh Đằng.” Thầy giáo chậm chậm thở ra.

“Dạ thưa thầy.” Tôi thành khẩn nhìn thầy giáo.

“Em đến ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi.” Thầy chủ nhiệm mở to mắt, gân xanh nổi lên.

“A?” Tôi không hiểu.

Cái gì với cái gì cơ.

Thẩm Giai Nghi là nữ sinh lạnh lợi nhất lớp, vừa học giỏi, vừa xinh xắn, lại được lòng mọi người, là người mà đến cả các nữ sinh khác cũng đều không có cách nào mà đồ kỵ. Tóc ngắn, mặt có chút tàn nhang, khí chất xuất chúng.

Khí chất xuất chúng, đến nỗi tôi – một tên đại cường, đứng trước mặt cậu ta, cũng tự cảm thấy kém cỏi.

“Thẩm Giai Nghi, từ giờ về sau, Kha Cảnh Đằng, tên đại rắc rối này giao cho em quản lý đó.” Thấy nhấn mạnh.

Thẩm Giai Nghi nhú mày, thở dài một tiếng, làm như đối với tôi, trách nhiệm thật khó đỡ.

Nhưng tôi, thấy kinh sợ còn hơn cả việc bị đưa vào sổ đen. Lẽ nào lại bị một nữ nhi liễu yếu đào tơ quản thúc? Cả lớp bắt đầu rộ lên tiếng cười khúc khích trên nỗi đau của kẻ khác, Dương Trạch Vu thậm chí còn nhin không nổi, cười phá lên.

“Thưa thầy, em thật sự là đã tu tỉnh rồi mà. Thật mà! Thật là em đã tu tâm dưỡng tính cẩn thận mà!” Tôi thấy chấn động tinh thần.

“Thẩm Giai Nghi, được chứ?” Thầy giáo dùng câu nghi vấn, đủ biết địa vị của Thẩm Giai Nghi thế nào.

“Vâng ạ.” Thẩm Giai Nghi miễn cưỡng đồng ý, tôi lúc đó đầu óc như hoàn toàn trống rỗng.”

Như vậy bối cảnh của câu chuyện, từ bức tường với đầy hình vẽ nguệch ngoạc, nhẹ nhàng chuyển tới khuôn mặt thanh tú có chút tàn nhang của Thẩm Giai Nghi.

Tuổi thanh xuân của tôi, không, tuổi thanh xuân của chúng tôi đã bắt đầu như vậy đó.

2. Chương 2

Nói Thẩm Giai Nghi là bà già lắm lời có được không nhỉ? Thẩm Giai Nghi thực sự là nữ sinh có biệt tài nói nhiều vô địch, tôi thấy việc nói cường điệu lên một chút này không hề ngoa chút nào.

Nhà của Thẩm Giai Nghi ở mãi Đại Trúc, Chương Hóa, nhưng ngày nào cậu ta cũng đón xe buýt của trường để đi học. Thẩm Giai Nghi luôn luôn đến lớp từ rất sớm, 7 giờ là đã ngồi đúng vị trí của mình để ôn tập bài cũ.

Mỗi sáng, tôi đạp xe đến trường, đi lảo đảo lảo đảo, mắt nhắm mắt mở vút đồ ăn sáng vào trong ngăn bàn, sau đó thì gục ngay xuống mặt bàn ngủ tiếp, nhưng Thẩm Giai Nghi cầm ngay cái bút bi chọc chọc liên tục vào lưng tôi, chọc cho đến khi tôi dụi dụi 2 mắt, quay lại đằng sau nói vài lời với cậu ta.

“Kha Cảnh Đằng, tớ hỏi cậu nhé, tớ qua trước cửa nhà tớ có một con chó hoang không biết từ đâu đến, tên là Tiểu Bạch...”

“...Tiểu Bạch? Chó hoang sao mà lại có tên?”

“Đương nhiên là tớ đặt tên rồi, haiz, con Tiểu Bạch đó vô cùng sạch sẽ, em gái tớ hôm qua còn lấy đồ ăn dụ nó, nó còn biết vẫy đuôi đấy.”

“Con chó cũng biết điều nhỉ, thích vậy thì nuôi nó đi? Chó hoang mà có tên rồi thì còn gọi gì là chó hoang nữa.”

“Không được à, nhà tớ không nuôi chó được.”

“Cậu đúng là phiền phức. Đặt tên cho nó rồi thì phải có trách nhiệm nuôi nó chứ?”

“...kiểu suy nghĩ của cậu thật là ấu trĩ.”

Thẩm Giai Nghi bao giờ cũng vậy, cứ 7h30 giờ truy bài là bắt đầu mở đầu câu chuyện, cứ có cơ hội là cô nàng lại cùng tôi thao thao bất tuyệt hết chuyện này sang chuyện khác, chuyện to chuyện nhỏ, chuyện nào cô nàng cũng có thể nói với vẻ cao hứng tột độ.

Có lúc tôi sẽ vừa ăn bữa sáng vừa yên lặng nghe cô ta kể chuyện, có lúc tôi sẽ không ngừng phụ họa thêm mắm dặm muối. Cô nàng cứ miệt mài kể mọi chuyện, thường nhìn tôi đang đỡ khóc đỡ cười, hóa ra một con người vô cùng chăm chỉ học tập, bản chất lại là một người thích tán chuyện. Bề ngoài thì tôi làm ra vẻ chả có hứng thú gì cả, càng làm cho Thẩm Giai Nghi có hứng thú kể với tôi mấy câu chuyện tầm phào đó.

Nếu tôi có gục mặt xuống bàn mà ngủ, cái bút của Thẩm Giai Nghi ngay lập tức sẽ chọc chọc vào lưng tôi một lúc lâu. Nếu tôi không thèm động đây, Thẩm Giai Nghi sẽ mở nắp bút, hết sức chọc vào lưng tôi, làm cho tôi đau đến nỗi không thể không quay lại.

“Cậu làm gì mà ngủ say như chết vậy, hôm qua thức khuya hả?” Thẩm Giai Nghi thu bút lại, ánh mắt không tỏ chút gì áy náy.

“Hừm! Đau lắm đó! Đâm gì mà đau muốn chết ấy.” Tôi oán trách, thật sự là rất đau, thêm nữa, bút bi còn lưu lại trên cái áo đồng phục trắng tinh của tôi mấy vết mực xanh xấu xí nữa chứ.

“Thức khuya đọc sách hả? Mắt cậu đỏ ngầu kìa.” Thẩm Giai Nghi đúng là bà già lắm mồm.

“Mình mà đọc sách như mấy học sinh giỏi như cậu thì có mà loạn à? Đương nhiên là thức khuya đọc truyện tranh rồi.” Tôi dụi mắt.

“Đúng rồi, hôm qua cậu có xem Nhóc Maruko không? Buồn cười nhỉ, ông của Maruko ấy...” Thẩm Giai Nghi cực kỳ hứng thú mở đầu chủ đề.

Bình thường thì tôi vừa ăn mìn thầu nhân trứng, vừa nghe Thẩm Giai Nghi kể chuyện, trong lòng không ngừng thắc mắc: một học sinh ưu tú như Thẩm Giai Nghi, mà lại cứ bám lấy tôi – Một thằng mà nhìn từ góc nào cũng chỉ ra một tên học sinh cá biệt, thật là vô cùng nực cười. Điều này càng làm tôi dương dương tự đắc, tôi càng tán dương phụ họa, Thẩm Giai Nghi lại càng tiếp tục cố gắng.

Về sau, Thẩm Giai Nghi càng ngày bị nhiễm tật xấu là cứ vào giờ truy bài lại cùng tôi buôn chuyện, nội dung trải dài từ cách giảng bài của thầy giáo địa lý đến chuyện từ tế công đức, không chuyện gì là không nói.

Tán chuyện với học sinh giỏi cũng có chỗ lợi, đó là khi lớp phó kỷ luật ghi tên người làm mất trật tự vào sổ, sẽ không nỡ lòng nào ghi tên học sinh ngoan ngoãn. Khinh ác sợ thiện có lẽ là tính cách điển hình của lớp phó kỷ luật Tào Quốc Thắng.

Vì vậy chúng tôi cứ tha hồ nói chuyện riêng, chả thèm kiêng nể ai hết, tôi và Thẩm Giai Nghi liền biến thành bạn thân.

Dù cho là ngày nay hay ngày xưa, thành tích luôn là là tiêu chuẩn quan trọng đánh giá học sinh của thầy giáo.

Một học sinh, dù cho có tài năng gì đặc biệt đi chăng nữa (hội họa, âm nhạc, karate, thể hình), chỉ cần thành tích không đủ tốt, sẽ bị thầy cô cho là “Không hoàn thành tốt bốn phần”, liền bị gắn ngay hiệu “bàng môn tà đạo”. Ngược lại, một học sinh có thành tích tốt, chỉ cần các lĩnh vực khác mà có thành tích hơi tốt đột xuất, thầy cô liền bảo “Thế này là kiệt xuất lắm rồi, đến cả lĩnh vực này cũng làm tốt”.

Trường trung học Tỉnh Thành đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Để nhằm vào thành tích trong kỳ thi tháng, trường thiết lập một cái kiểm soát thành tích gọi là “Bảng đỏ”, học sinh nào nằm trong top 60 học sinh điểm cao trong kỳ thi tháng có thể được xếp vào Bảng đỏ, tên của những học sinh này sẽ được viết bằng bút lông trên một tờ giấy to, dán tại hành lang thật là vẻ vang. “Cậu lần này kém mấy điểm là lọt vào Bảng đỏ?” đã trở thành câu hỏi để phân chia đẳng cấp của lũ học sinh.

Số học sinh lọt vào Bảng đỏ của mỗi lớp tượng trưng cho “Sức mạnh quốc gia” của lớp đó, đồng thời cũng đại biểu cho “thương hiệu” của lớp. Lớp mà càng có nhiều học sinh lọt vào Bảng đỏ, khuôn mặt thầy Lại càng rạng rỡ, các thầy cô bộ môn vì thế mà cũng có chút vinh dự.

“Nếu lần này số học sinh lọt vào bảng đỏ của lớp ta đứng đầu toàn trường, cô sẽ đưa cả lớp đến Phố Lý chơi.” Cô giáo dạy Văn Châu Thục Chân vừa tuyên bố, cả lớp đã vỗ tay hoan hô rầm rầm.

Bảng đỏ ấy à – chả liên quan quái gì đến tôi.

Mặc dù không liên quan gì đến tôi, nhưng với lớp Mĩ thuật tài năng của tôi, Mĩ thuật chỉ là hư từ, tài năng là danh từ, vì vậy ở lớp tôi, học sinh học giỏi nhiều vô kể, mỗi lần kết thúc kỳ thi tháng, số học sinh lọt vào bảng đỏ luôn nằm trong top 3. Lần này mà lớp tôi được đứng thứ nhất thì cũng chả phải chuyện gì lạ.

“Lọt vào Bảng đỏ này ... xin hỏi bạn Thẩm Giai Nghi thành tích ưu tú, bạn đã từng bị tạch bảng đỏ bao giờ chưa?” Tôi cầm bút bi giả làm micro, đưa ra trước mặt Thẩm Giai Nghi.

“Đừng có ấu trĩ như thế được không?” Thành tích học tập của Thẩm Giai Nghi tốt vô cùng, thường xuyên lọt vào top 10 toàn trường.

“Uầy, bạn thật khủng đi! Bạn mỗi ngày tốn bao nhiêu thời gian đọc sách vậy?” Tôi phản kích.

“Kha Cảnh Đằng, nếu cậu hàng ngày đều học hành tử tế, cậu nhất định có thể lọt vào bảng đỏ.” Thẩm Giai Nghi nhìn thẳng vào tôi nói.

“Tớ biết mà, tớ thông minh đến nỗi mà ngay cả tớ cũng phải sợ bản thân mình cơ.” Tôi cười hi hi, tự tin nói.

Về sự tự tin không biết từ đâu mà có của tôi, thật sự là không biết tại sao, kiểu như là trời sinh ra đã vậy.

Quái thú Quách Mạnh Tu hồi đó là bạn thân nhất của tôi, gia đình cũng khá giả, mỗi tuần đều mua báo “Thiếu niên vui vẻ”, nhưng thường cho tôi mượn về nhà đọc, cùng nhau quan tâm đến trận chiến giữa Saiya và Fide. Nhưng dù cho hiểu tôi như Quái thú, cũng không tài nào lý giải sự tự tin vô lối của tôi.

Quái thú nhà ở Lộc Cảng tiểu trấn, tan học tôi thường vừa đọc truyện tranh vừa cụng Quái thú đọi xe.

“Kha Cảnh Đằng, mày dạo này hay cùng Thẩm Giai Nghi nói chuyện nhỉ.” Quái thú ngồi dưới gốc cây, nhìn lên trời.

“Ồ.” Tôi lật mấy trang “Thiếu niên vui vẻ”.

“Kiểu đó không kỳ quái sao? Cậu ta nói chuyện gì với mày?” Quái thú vẫn ngẩng đầu ngắm bầu trời.

Nó vẫn cứ nhìn lên trời mãi, hại tôi nghi ngờ rằng người nào nhìn lên trời thì thần kinh có vấn đề.

“Chuyện gì cũng nói.” Tôi nhú mày, tiếp tục lật trang báo.

“Nhưng mà cậu ấy thành tích thì tốt vậy, làm sao mà có chuyện để nói với mày chứ?” Quái thú nhìn lên bầu trời, cổ có vẻ vẫn chưa mỏi.

“Quái thú.” Tôi không bỏ quyền truyện tranh xuống, đưa tay ngoáy mũi.

“...?” Quái thú như bị mấy đám mây trên trời hớp hồn.

“Tao là một người vô cùng đặc biệt.” Tôi nói, nhìn đồng nước mũi xanh lè ở đầu ngón tay.

“Thật không vậy?” Quái thú ngây ngô hỏi.

“Thật luôn, có lúc mà tao đặc biệt đến nỗi ngay cả bản thân tao cũng phát sợ luôn!” Tôi bôi đồng nước mũi lên cái cặp xách màu xanh của Quái thú.

Kỳ thi tháng kết thúc, chúng tôi ngồi trên xe buýt đi Phố Lý chơi.

Ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi thì có cảm xúc gì nhỉ?

Rất gò bó, giống hệt như công thức thứ 72 cổ lỗ sĩ của tiểu thuyết tình ái những năm 1999 ấy, Thẩm Giai Nghi thành tích học tập thì ưu tú, tôi lại là một đứa học sinh có thành tích kém cỏi vô cùng.

Môn số học tôi học vô cùng tệ, với tôi cả những cái căn bản như số âm nhân số âm thành số dương tôi cũng không hiểu nổi, lại còn phân tích thừa số...chả hiểu nguồn gốc căn nguyên làm thế nào? Không có gì bất ngờ khi điểm kỳ thi tháng của tôi ít khi vượt qua điểm đạt, thậm chí điểm thi số học cao nhất trong năm của tôi là 48! Ngoài Số học ra, mấy môn tương tự như Lý Hóa tôi học cũng rất vớ vẩn, chỉ cần đề thi mà hơi biến hóa là tôi chết liền.

Nói chung là, toàn khối có khoảng hơn 500 học sinh thì tôi thường đứng ở vị trí từ thứ 400 hơn đồ ra.

Tuy năm đó tôi học lớp Mĩ thuật, nhưng tương lai muốn làm họa sĩ vẽ truyện tranh, với chuyện này thì tôi luôn làm rất cẩn thận. Dù cho là đang ở trên lớp hay tan học, tôi đều lấy trang giấy trắng của vở để vẽ truyện tranh, vẽ xong rồi chuyển tay nhau đọc trên lớp, căn bản là tôi chẳng quan tâm gì đến thành tích học tập trên trường cả. Không quan tâm, tuyệt đối không quan tâm.

Quay trở lại câu hỏi kia: Ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi thì có cảm xúc như thế nào?

Tôi phải đau khổ mà thừa nhận rằng...rất khó đỡ, quần bách, mất hết cả tự do.

“Kha Cảnh Đằng, cậu không cảm thấy việc lên lớp nổi loạn là một chuyện vô cùng ấu trĩ sao?” Thẩm Giai Nghi ngồi sau lưng tôi, giọng vẫn đều đều nói.

“Cái này nói thế nào nhỉ...mỗi người đều có cách đi học riêng của mình....” Tôi cười một cách miễn cưỡng, trả lời bừa một câu.

“Thế là cậu chọn cách ấu trĩ nhất à?” Giọng điệu của Thẩm Giai Nghi chẳng có vẻ gì là trách mắng cả mà chỉ là ra vẻ người lớn.

“....”Tôi bồng bồng tức giận, ngoáy mũi, nhìn mái tóc củ nắm của cậu ta.

“Tớ cảm thấy cậu như đang phí phạm thời gian vào những thứ vô bổ.” Thẩm Giai Nghi nhìn vào mắt tôi.

“....” Tôi theo bản năng cảm thấy mình nhỏ mọn, tay ngoáy mũi.

Thật là khốn cùng.

Thà Thẩm Giai Nghi hỏi tôi, vì sao tôi lại hay gây mất trật tự? Thì tôi còn có thể cười cười đáp trả rằng tôi là tồ tẹt như vậy đấy, tồ kinh khủng luôn, nhưng mà liên quan quái gì tới cậu?

Thẩm Giai Nghi cũng có thể mắng tôi gay gắt, bắt tôi tuân thủ thứ tự, đừng gây cho cô ta phiền phức. Như vậy tôi sẽ đáp lại cẩn thận, tôi sống chết cậu quản được à? Thành tích không tốt thì có sao.

Nhưng đằng này Thẩm Giai Nghi lại chỉ có dùng 2 chữ “ấu trĩ”.

Học sinh giỏi ở đâu cũng thế, nhưng kiểu người như Thẩm Giai Nghi, miêu tả rằng là nữ sinh được giáo dưỡng tốt cũng chưa đủ. Kiểu cách nói năng khí chất thành thực của cậu ta chẳng hạn như “Trong mắt mình cậu căn bản là tên tiểu quỷ không biết bản thân mình đang làm gì?” hoàn toàn khắc chế tôi.

Làm tôi chết đứng luôn.

Kể từ khi tôi rơi vào tình thế kỳ quái này, những tên thường xuyên xuất hiện trong sổ đen như Dương Trạch Vu, Hứa Chí Chương, Lý Phong Danh, Liêu Anh Hoàng, v.v... tiếp tục làm náo loạn trật tự, gây trận cười cho cả lớp, trong khi tôi cứ mỗi lần định mở mồm chọc cười, từ đằng sau bỗng có tiếng ca thán “Thật là ấu trĩ”, thực là làm tôi chỉ muốn vò đầu bứt tai.

Tôi quay lại, chỉ nhìn thấy ánh mắt trong ngần sáng quắc lên của THẨM GIAI NGHI, nhìn thẳng vào tôi tuyệt không né tránh.

“Này, yên tâm đi, nếu mình mà lên lớp náo loạn, thầy Lại sẽ đổi mình đi chỗ khác, tới lúc đó thì cậu càng không phiền nhé!” Tôi nhướn mày, tỏ vẻ chán.

“Cậu kỳ thực rất thông minh, nếu chăm chỉ học tập thì thành tích chắc chắn sẽ rất tốt.” Thẩm Giai Nghi bình thản nói.

Đẩy cái kiểu nói một đằng đáp lại một nẻo!

“Hừm, đó không phải là phí lời sao? Minh thông minh đến nỗi ngay cả bản thân mình cũng còn phải sợ luôn!” Tôi đáp trả luôn.

“Vậy thì chăm chỉ học tập nha, học phí trường tư đắt lắm đó!” Thẩm Giai Nghi bắt đầu giống một bà già.

Từ đó chúng tôi bắt đầu nói chuyện kiểu đó, chỉ nguyên kiểu “Cuộc đời của tôi cần phải bị điều chỉnh.”

Quái tích của Thẩm Giai Nghi chính là thích lải nhải, rõ ràng mới có 15 tuổi nhưng thích nói chuyện như một bà già, nghiêm trọng hơn Thẩm Giai Nghi còn suy xét cả chuyện tương lai (Haiz! Thoải mái tẹo đi!). Trong khi đó bệnh ấu trĩ của tôi thì vô phương cứu chữa, đối với tương lai thì không có kiểu nhìn trước ngó sau, không phải là kiểu “Mình có ngày sẽ trở thành họa sĩ truyện tranh nổi tiếng” sao?

Nói tóm lại, trạng thái “trung hòa” giữa tôi và Thẩm Giai Nghi không ngừng bị đe dọa, tôi có dự cảm rằng cứ theo cái đà này, tôi nhất định không có cách nào thành người có khiếu hài hước, cá tính cũng càng ngày bị giảm sút, trở thành một kẻ bình thường không góc đầu lên được. Thật là gay go quá đi mất.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, Thẩm Giai Nghi là một người con gái dễ tạo cho người khác cảm giác thoải mái, không ra vẻ ta đây học sinh giỏi, chưa bao giờ nói về thành tích của mình, thật sự là cùng Thẩm Giai Nghi ngày ngày đối thoại, tôi từ từ thấy mình thấp kém biến thành có hứng thú. Dẫu sao được gặp một bà cô lẩm cẩm vừa xinh đẹp vừa trẻ trung thể này cũng là chuyện quý hiếm gặp.

3. Chương 3

Phổ Lý là một nơi non nước hữu tình, không khí trong lành. Ở giữa rừng cây hít thở thật sâu, rõ ràng có thể cảm nhận được không khí thanh vắng như đang tràn căng trong lá phổi, đến nỗi mà ta không nỡ thở ra.

Cô Châu Thục Chân đưa ba mươi mấy đứa học trò đi chơi, cả lớp đi trên cây cầu nhỏ vắt qua khe núi, cùng cười hi hi ha ha, ánh sáng mặt trời làm chiếu qua làm chói cả mắt. Ánh sáng mặt trời xuyên qua cành lá đang xao động, in bóng xuống người đi đường hệt như đàn cá tung tăng bơi lội.

Thẩm Giai Nghi gạt bỏ được đồng sách vở sang một bên thì vô cùng vui sướng, cùng Hoàng Như Quân, Diệp Thục Liên đi đường nói chuyện không ngừng, làm cho cô Châu Thục Chân không khỏi ngạc nhiên vì không ngờ cô học trò chăm chỉ của mình lại có thể nói chuyện liến thoắng như thế.

Cô Châu là một Phật tử thành kính, bắt chúng tôi đầu tiên phải vào Tinh xá của Phổ Lý Sơn ngồi thiền.

“Cô ơi, chúng em đi đường xa vạn dặm tới đây sao lại phải ngồi thiền ạ?” Liêu Anh Hoàng hươ tay. Liêu Anh Hoàng thân hình cao lớn, thành tích học tập rất tốt, nhưng cũng thích đến lớp cùng mấy đứa đại nghịch gây chuyện cười. Kiểu hài hước là thiên tính quý giá của cậu ta.

“Đúng rồi a, sao lại phải ngồi thiền ạ? Chúng em không phải tới đây để chơi sao?” Hứa Chí Chương cũng không hiểu.

Chị gái của Hứa Chí Chương là Hứa Quân Tuệ cũng học cùng lớp với chúng tôi. Hứa Quân Tuệ được cả lớp công nhận là đệ nhất mỹ nữ, trong khi Hứa Chí Chương là vị khách quen thuộc của sổ đen.

“Bởi vì bình thường các em hay thích gây loạn, vì vậy cần phải ngồi thiền tu tâm dưỡng tính, tự phản tỉnh bản thân. Đặc biệt là Kha Cảnh Đằng, bình thường đều là nhờ Thẩm Giai Nghi quản giáo em, tới nơi núi cao, đặc biệt là trước Phật tử em càng phải ngồi thiền phản tỉnh.” Cô Châu khẽ mỉm cười, bạn chỉ có nước chịu thua.

“Thưa cô, em đây mà đã phản tỉnh thì đến ngay cả bản thân em cũng sợ luôn!” Tôi khịt mũi.

Tới Tinh xá, có vài vị chắc là cao nhân đắc đạo nhanh chóng đưa chúng tôi vào Tinh tọa thất.

Tinh tọa thất bày mấy sạp gạo, thấp mấy nén hương, bên trong đã có mấy người, nghe đâu là mấy sinh viên thanh cao đang tiến hành “cấm ngữ thiền thất”. Cả gian phòng toát lên không khí trang nghiêm, thật giống như đang ở một trăm mét dưới đáy biển, mấy sinh viên đang làm thiền thất kia giống rong biển từ khí trầm trầm, đến chúng tôi cũng như thấy đỉnh đầu phát ra như tia sáng từ cá phát sáng.

“Ồ bên trong, các anh các chị đang làm lễ thiền thất, các em đi vào trong không được gây ra tiếng động, không được mở mắt, không được ngủ gật! Chúng ta là khách, không được làm cản trở việc tu hành của các sư phụ.” Cô Châu nghiêm túc dặn dò.

“Cô cứ yên tâm đi ạ, chúng em cũng có lúc là học trò ngoan chứ ạ.” Dương Trạch Vu cười.

Chúng tôi cởi giày, rón rén bước vào, tất cả miễn cưỡng trì hoãn nổi sung sướng thường ngày, bước vào Tinh tọa thất nhỏ bé khoanh chân ngồi thiền. Cả một quãng thời gian không nói gì cả, không thể mở mắt, càng không biết ngồi thiền đến bao giờ mới xong, điểm này đúng là làm cho người ta không thể nhẫn nại.

Nói thật là tôi ban đầu cũng muốn ngồi thiền tử tế đấy chứ, nhưng Quái thú đang ngứa khô khô, cái chuyện này làm tôi bứt rứt không yên, người nó cứ lao đao muốn đổ làm tôi không thể không mở mắt, muốn thấy nó đổ đánh rầm ngay lập tức.

Tôi mở to mắt, phát giác định tính không sai là Liêu Anh Hoàng cũng đã mở mắt rồi, chúng tôi nhìn nhau khẽ cười một tiếng.

“Mày nhìn Quái thú này!” Tôi mấp máy môi nói, đánh mắt về phía thân hình như muốn đổ của Quái thú.

“Đẩy cho nó đổ?” Liêu Anh Hoàng đảo mắt, mấp máy môi đề nghị.

“Không, xem tao này.” Tôi nói thầm.

Tôi từ từ cởi tất, đem cái tất thối tằm mồ hôi của cả một ngày leo núi hươ hươ trước mũi Quái thú. Quái thú đang ngủ say bỗng mặt nhăn mày nhí, nhìn bộ dạng của đó có vẻ như trong mơ thì gặp phải một Hỏa Diệm Sơn đầy rác.

“Trò này hay!” Liêu Anh Hoàng người động một phát, trên khuôn mặt lộ ra vẻ muốn phá lên cười.

Liêu Anh Hoàng cũng bắt chước tôi từ từ duỗi chân, đưa cái cẳng dài đưa ra ngoáy ngoáy liên tục trước mũi Hứa Chí Chương, lúc này đang chuyên chú ngồi thiền.

Hứa Chí Chương hoàn toàn không hay biết, làm cho tôi không nhịn cười nổi.

Từ đó, tôi và Liêu Anh Hoàng liên tục cười thầm hục hặc, dần dần cũng làm cho nhiều bạn học khác mở mắt ra, tất cả được một phen ngạc nhiên, trong phút chốc dần dần chấn động.

“Thật chả ra làm sao cả!” Dương Trạch Vu mấp máy môi nhưng mặt thì cười lộ vẻ rất vui sướng.

“Không, thế này mới gọi là chả ra làm sao này.” Tôi cười hi hi duỗi thẳng chân ra, cởi tất, dùng lẳng ba vì bộ đến trước mặt Hứa Chí Chương, đem cái tất hôi để trước mũi cậu ta rồi vắt lấy vắt để, ép hết cái mùi chua ra.

Tôi và Liêu Anh Hoàng cùng giáp công đưa chân thối, Hứa Chí Chương rất không tự nhiên nhăn mày.

“Hóa ra là vậy, thiện tai thiện tai.” Dương Trạch Vu tỉnh ngộ, thế là cũng bình tĩnh duỗi chân, cố gắng đưa chân tới trước mũi Hứa Chí Chương, gắng sức xoay xoay cái chân thối.

Bạn lớp tôi đưa nào mở mắt ra nhìn thấy cách này, ai ai cũng đều bật cười, đến cả Quái thú cũng tỉnh dậy.

Lúc này học sinh ngoan ngoãn Thẩm Giai Nghi cũng bị ảnh hưởng bởi không khí kỳ dị xung quanh, nhịn không nổi bèn mở mắt ra, vừa nhìn thấy Liêu Anh Hoàng với Dương Trạch Vu hai chân đang giơ ra, còn tôi thì đang ngồi xổm, hươ hươ tất thối trước mặt Hứa Chí Chương, Thẩm Giai Nghi cười bật lên thành tiếng.

Nghe thấy tiếng cười, Hứa Chí Chương ngay lập tức mở mắt, cô Châu cũng mở mắt ra, mấy sư phụ đang làm lễ cũng mở mắt. Tội lỗi tội lỗi.

Tôi nhanh chóng đi tất vào, nhưng Liêu Anh Hoàng và Dương Trạch Vu thì không kịp thu chân thối về, lung tung dừng lại ở giữa không trung. Hứa Chí Chương sắc mặt biến đổi, chỉ chực muốn mắng một tiếng thật to.

Cô Châu nhón nhác véo lấy tai tôi, kéo 3 tên đại náo cùng khổ chủ Hứa Chí Chương ra khỏi Tĩnh tọa thất.

“Chết tôi không cơ chứ, sao lại làm cô mất mặt thế này! Các em đi ra ngoài đứng tấn! Đứng tấn cho đến khi cả lớp tĩnh tọa xong thì mới thôi!” Cô Châu vô cùng tức giận, nghe thấy đằng sau lưng mình, từ trong Tĩnh tọa thất phát ra một trận cười kinh thiên động địa, mặt cô tái mét lại.

“Thưa cô, em là người bị hại mà!” Hứa Chí Chương tủi thân nói, nắm chặt bàn tay.

“Em chắc chắn phải làm gì chứ không được các bạn lại trêu chọc em! Tất cả đứng tấn!” Cô Châu tức mình quay người, Hứa Chí Chương không dám biện bạch thêm chỉ có cách đứng tấn.

Chiều xuống, Liêu Anh Hoàng, Dương Trạch Vu, tôi cùng khổ chủ Hứa Chí Chương cùng đứng tấn bên ngoài Tĩnh tọa thất, gió nhẹ man mác thổi tới mùi hương dịu dịu, kể ra thì cũng không quá tồi tệ.

“Bọn mày vừa mới chơi trò gì hả! Thật chả có giáo dục gì cả, tại sao lại chơi tao? Tại sao không chơi Hứa Bác Thuần kia!” Hứa Chí Chương bất bình, tức giận đến nổi thở hồng hộc.

“Là Kha Cảnh Đằng bày trò trước nhé.” Liêu Anh Hoàng đẩy tội cho tôi. Đúng là đồ tiểu nhân.

“Không có đâu, tao là trêu Quái thú, là Liêu Anh Hoàng đưa chân ra trước mặt mày trước đó?” Tôi phân trần.

“Cũng giống nhau cả thôi! Tại sao không trêu người khác! Thật là xấu tính!” Hứa Chí Chương đứng tấn không thoải mái. Nếu mà là trêu kẻ khác, nó chắc chắn cũng góp một chân rồi.

“Được rồi, đằng nào cũng tại ở bên trong nhạt nhẽo quá đi, ra ngoài này ít nhất thì cũng không phải im miệng nhá.” Dương Trạch Vu thoải mái nói. Người cầu thả lơ đễnh như nó lúc nào cũng thoải mái đối diện lỗi lầm.

“Đúng rồi đó, 10 năm sau nhìn lại chuyện này, nhất định sẽ cảm thấy rất buồn cười.” Tôi nháy mắt, đây là lối triết học xử sự xưa nay của tôi.

“Chả cần đợi đến 10 năm, bây giờ cũng buồn cười lắm rồi.” Liêu Anh Hoàng cười sảng sặc. Chả cần là chuyện náo nhiệt, nó chắc chắn là không bỏ lỡ.

Chúng tôi 4 người đứng đón gió núi thổi nhẹ mát lạnh, đứng tấn cho tới khi mệt nhoài, ngồi thẳng xuống đất, nghịch ngợm cây trinh nữ ở góc tường. Cây trinh nữ vừa động tay vào một cái, lá cây ngay lập tức đóng lại, là loại cây dại, thật là thú vị.

“Đúng rồi, Hứa Chí Chương...” Tôi đột nhiên phá vỡ không gian yên lặng.

“Cái gì?”

“Không khí ở đây có phải là tươi mới hơn không?” Tôi lấy tay gãi đầu.

“Cái đầu mày!” Hứa Chí Chương quát.

Bốn đứa chúng tôi lại bật cười lớn.

Ăn bữa tối giản đơn xong, chúng tôi ở Tinh xá ngủ lại qua đêm trên một chiếc giường lớn cho nhiều người, nam sinh một gian, nữ sinh một gian. Buổi tối trên núi muỗi đốt rất đáng sợ, cả hai phòng đều đốt nhang vòng trừ muỗi, phòng nữ sinh còn mắc cả màn nữa.

Tắm qua loa xong, phòng nam sinh chúng tôi nhiệt liệt mở sòng, bài poker, cờ tướng, cờ carô, cái gì cũng có thể đánh ăn tiền. Bài poker thì khỏi cần nói rồi, cờ tướng thì tính như thế này đó là bên thắng còn bao nhiêu quân cờ, thì lấy số quân cờ nhân với 10 xu tiền. Cờ carô thì nguyên tắc đơn giản là hùn tiền, một trận cứ từ 20 tệ trở lên.

Còn tôi, vô cùng tự tin mở bàn cờ tướng bằng giấy ra.

“Thằng nào dám cùng tao chơi cờ tướng, tao mà thua sẽ đền thêm một phần nữa.” Tôi mạnh mẽ thách. Nguyên nhân không gì khác chính là vì từ nhỏ cùng bố đánh cờ tướng, tôi “tự nhận mình” công phu đánh cờ vượt xa bạn cùng lứa, dù cho chưa từng kiểm chứng.

Một lời vừa nói ra, quả nhiên đã lôi kéo bao nhiêu tên xếp hàng cùng tôi đánh cờ.

“Càng tự tin thì càng dễ chết đó.” Hứa Bác Thuần cười cười rồi ngồi xuống, bày trận thế.

“Cho mày ăn cám này.” Tôi thổi phù vào lòng bàn tay.

Đại khái thì tôi thật sự rất ngang ngạnh, khả năng chơi cờ kết hợp cùng sự tự tin vô lối không thuốc chữa của tôi cùng tác chiến trên bàn cờ, mỗi lần đều dùng phép đánh nhanh thắng nhanh, chẳng mấy chốc túi quân tôi đã chất đầy những đồng tiền “bì thương thâm lắng”. (nguyên văn: “ ”, xuất phát từ câu hát trong bài – Xin lỗi của Jay Chou)

Hai tiếng trôi qua, đến cả tay chơi cờ ngang sức ngang tài Tạ Mạnh Học cũng phải cam bái hạ phong, cuối cùng chả còn ai đủ gan cùng tôi đấu cờ. Tất cả đều chạy đi chơi bài Poker.

Tôi cười ha ha, mở cửa đi ra chậu rửa tay rửa mặt cho tỉnh táo, chuẩn bị bắt đầu trận chiến hào hùng với bài Stud. Tôi vỗ nước vào mặt bồm bộp, lòng hỷ còn dương dương tự đắc về sự thông minh của bản thân.

Thẩm Giai Nghi vừa lúc đi đến chậu rửa tay, hai người đứng lại một lúc.

“Các cậu bên phòng nam sinh đang làm cái gì đấy, tại sao âm ỉ thế?” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi đang rửa mặt.

“Đang đánh bạc đó.” Tôi thì thầm, ngón tay đưa lên môi khẽ xuyt cái.

“Thật là không đỡ nổi.” Giọng điệu của Thẩm Giai Nghi không lộ ra đồng tình hay phản đối.

“Hơi bị hay đó. Mình là người mạnh nhất, vừa chơi cờ tướng toàn thắng, thu về không ít.” Tôi nhướn đôi lông mày còn thăm nước.

“Cờ tướng? Các cậu bên đó có mang theo cờ tướng à? Thế một lúc nữa cậu mang qua phòng nữ chơi có được không?” Thẩm Giai Nghi hơi kinh ngạc, có vẻ như cũng biết chơi cờ tướng.

“Không sợ nhá.” Tôi lầm bầm.

Mấy phút sau, tôi đã ngồi ở trên cái giường to nhất bên phòng nữ sinh, mở bộ cờ tướng ra.

Tất cả bọn con gái đều vây quanh sau lưng Thẩm Giai Nghi, cao hứng cổ vũ tôi và Thẩm Giai Nghi đấu cờ. Chúng tôi cược là “Bên thắng còn 1 quân cờ thì bên thua nộp 1 đồng”. Đúng là kiểu đánh cược của “tiểu gia”.

Tuy Thẩm Giai Nghi thành tích học tập tốt, nhưng khi ở trên bàn cờ, chuyện thắng thua không giống như làm toán. Rất nhanh chóng, tôi đã giành lấy ưu thế tuyệt đối, tôi dự định giải quyết từng quân cờ của Thẩm Giai Nghi, chỉ để lại mỗi quân tướng cô đơn, dùng cách từ từ đánh tĩa quân địch như phương thức “cạo trọc đầu”.

“Kha Cảnh Đằng, lúc mà cậu trêu chọc Hứa Chí Chương, phải nói là vô cùng ấu trĩ.” Thẩm Giai Nghi lắc đầu.

“Ấu trĩ sao cậu còn cười?” Tôi chống cằm.

“Khâm phục, khâm phục, ai thấy cảnh đó đều cười phải không?” Thẩm Giai Nghi phản kích.

“Cậu còn dám nói à, nếu không phải cậu cười ra tiếng, mình và Liêu Anh Hoàng, Dương Trạch Vu làm sao mà bị phạt được, đến cả Hứa Chí Chương cũng không bị liên lụy. Xui xẻo, đến tận trên núi cũng bị phạt đứng tấn là cái lẽ quái gì!” Tôi giương mắt nhìn Thẩm Giai Nghi.

“Chỉ được cái cãi cùn, ăn con mã của cậu này.” Thẩm Giai Nghi vừa nói xong liền ăn luôn quân mã của tôi.

Tôi sững người lại, có chuyện gì xảy ra vậy?

“Cậu điên à, ở đâu có kiểu chơi cờ như vậy?”

“Cậu mạnh như vậy, mới mất có một quân mã thì đã nhằm nhò gì, hay là cậu sợ rồi? Thật là ấu trĩ.”

“Việc này thì có liên quan gì đến chuyện ấu trĩ? Thôi, đây chấp, cho cậu ăn một quân mã cũng chả hề hấn gì, mình sớm muộn cũng ăn sạch tóc của cậu.”

“Cạo sạch tóc?”

“Đúng đó, chính là chặt chém dần dần các quân cờ để lại mỗi quân tướng. Thật đáng tiếc, hà hà hà, vô cùng thảm!”

“Quá đáng rồi đó.” Thẩm Giai Nghi nhanh chóng ăn quân xe của tôi, trên mặt không hiện chút gì là áy náy.

Tôi nghiêng rằng, cười nhạt, tiếp tục dùng những quân cờ còn lại cùng Thẩm Giai Nghi độ sức. Tại vì cả lũ con gái lớp tôi cùng hợp sức lại cũng chả phải là đối thủ của tôi, tôi nhanh chóng khống chế lại cục diện.

“Thí xe giữ tướng.” Tôi cười ha hả.

“Cái gì là thí xe giữ tướng?” Thẩm Giai Nghi có vẻ không được vui.

“Thì là giả sử tướng của cậu muốn thoát, quân xe của cậu nhất định phải để cho quân pháo của tớ nã cho bay lên chín tầng mây. Hoàn toàn không có sự lựa chọn nào khác!” Tôi một tay chống cằm, giống như Phật Di Lặc đang thoải mái nằm ngang trên giường.

“Cậu đúng là ấu trĩ, đến chơi cờ tướng cũng cẩn thận thế này đây.” Thẩm Giai Nghi thở dài, như thể tôi là dạng dạy mãi cũng không thừa...Sau đó đưa tay ăn luôn con pháo của tôi.

“...uầy?” Tôi chỉ còn nước cười khổ não.

Chỉ trong vòng chưa đầy nửa tiếng, bởi vì quân cờ của tôi liên tục bị ăn, đến cả cái quân tốt qua sông nhỏ bé cũng bị ăn mất, cuối cùng thế trận giữa tôi và Thẩm Giai Nghi trở về thế quân bình, bất phân thắng bại.

Tại cửa phòng nữ, hương muỗi trắng lượn vờn. Thắm Giai Nghi đem bàn cờ và quân cờ đặt vào tay tôi.
“Thế mà cậu nói cậu mạnh lắm, kết quả thì lại bất phân thắng bại với mình.” Thắm Giai Nghi đóng cửa lại.
“Hóa ra là vậy.” Tôi bỗng có chút ngờ ngàng nhìn cửa đóng lại, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Hóa ra là vậy.

Thế cờ này, thật giống như mối quan hệ giữa tôi và Thắm Giai Nghi.

Nhiều năm về sau, bất luận tôi có cố gắng thế nào, vĩnh viễn cũng chỉ có thể đánh cờ ở thế hòa.

4. Chương 4

Trở về từ Phố Lý, đánh cờ tướng trở thành phong trào sôi nổi của cả lớp, không hề có dấu hiệu giảm nhiệt.

Thế là bàn cờ tướng bằng nam châm được chuyển tay qua các ngăn bàn, cứ hết tiết thì bắt đầu khai trận, vào tiết thì thu lại bàn cờ. Cả trò cờ ca-rô giản đơn cũng y như vậy, cả lớp ai ai cũng lấy giấy kẻ ca-rô xanh, dùng bút chì tô tô vẽ vẽ những vòng tròn đen trắng. Giờ giải lao 10 phút cũng có thể đánh được hai, ba ván, ai cũng rất hào hứng.

Còn cụm từ “chơi cờ tướng đánh bại Kha Cảnh Đằng” bây giờ đã trở thành cụm từ chỉ mục tiêu cuối cùng của các nam sinh cùng lớp.

“Kể từ nay, khi chơi cờ, chúng mày không cần để ý mấy thứ chân quân tử làm gì, cứ việc hợp thành một đội đấu với tao một trận, không phải khách khí. Nếu mà tao mới có tí tuổi đầu mà đã bắt đầu huênh hoang tự đại thế này, đời tao thế cũng phiền lắm. “Tôi ngoáy ngoáy mũi, nói khoác mà không biết ngượng.

Sức mạnh của tập thể thật là đáng gờm, chỉ trong vài ngày, tôi đã nếm qua cảm giác bại trận, làm cho tôi vài phần không thể nuốt ghen.

“Việc này cho chúng ta bài học là không nên kiêu ngạo.” Thắm Giai Nghi dùng bút bi chọc vào lưng tôi, chậm rãi nói.

“Mình thật sự không hiểu nói một đồng người liên thủ đánh bại một người, vậy thì có gì hay hóm chứ.” Tôi không kiềm chế được thốt lên.

Ngay sau đó, thầy Lại tuyên bố một tin đáng sợ.

“Cả lớp nghe rõ đây, để phối hợp với quy định của Cục giáo dục về số học sinh của các lớp tài năng, lớp chúng ta và lớp B từ nay phải giảm sĩ số từ 45 học sinh xuống còn 30 học sinh, 30 học sinh thừa ra từ 2 lớp sẽ được hợp vào thành lớp C. Vì vậy từ giờ đến hết năm học này, chúng ta sẽ lấy thành tích làm tiêu chuẩn, chỉ để lại 30 học sinh. Nếu em nào muốn ở lại lớp A thì phải càng cố gắng nhé.” Thầy Lại nói, đưa ánh mắt nhìn khắp lớp.

Vừa nghe thấy mấy lời này, tôi như hồn xiêu phách lạc.

Kể từ đó, Thắm Giai Nghi ngồi đằng sau tôi luôn mồm lải nhải năm lần bảy lượt, nào thì bảo tôi phải chăm chỉ học bài nếu không thì sẽ không vượt qua được kỳ thi sát hạch, nào thì thành tích của tôi bắt đầu không có cách nào cứu vớt. Nhưng dù có tiến bộ thế nào, tôi cũng chưa chắc được ở lại lớp cũ.

“Kha Cảnh Đằng, mày có cảm thấy mình sẽ bị đá ra khỏi lớp A không?” Quái thú ngồi dưới gốc cây, dò dẫm nhìn lên trời mây.

“Đá cái đầu mày ấy, tốt nhất là mày tự lo cho mày đi.” Tôi lật quyển “Thiếu niên vui vẻ”, trong lòng thấy bất an tựa như viên ngọc đen lơ lửng giữa nước hồ trong xanh.

“Kỳ thực biết đâu học lớp C lại chả tốt hơn, không có nhiều áp lực học hành như bên này, mày lên lớp vẽ truyện tranh cũng không có ai quản mày cả.” Quái Thú nhìn tôi góp ý.

Xe buýt của trường chuẩn bị xuất phát.

“Câm mồm mày đi.” Tôi đem quyển “Thiếu niên vui vẻ” đưa cho Quái Thú, bực bội vò đầu.

Cũng tại thời điểm này, cái tính khí bà cô lẩm cẩm của Thẩm Giai Nghi bùng phát lên đến đỉnh điểm.

Giờ truy bài, Thẩm Giai Nghi chọc mạnh cái bút bi vào lưng tôi, đau đến nỗi tôi phải quay đầu lại.

“Cậu định tính thế nào đây? Không phải là mình đã sớm nhắc nhở cậu chăm học lên một chút đó sao? Hồi hận rồi phải không?” Thẩm Giai Nghi giương mắt nhìn tôi.

“Trời đất ơi, có phải là cậu bị đá ra khỏi lớp đầu cơ chứ, cậu nhìn tôi làm gì? Vả lại Quái Thú có nói, tôi sang lớp C thì có thể vẽ truyện tranh cả ngày, chả có gì là không tốt cả.” Tôi nói, nhưng những lời này thật sự không phải là những điều tôi nghĩ.

“Đưa vở địa lý đây.” Thẩm Giai Nghi nhướn đôi lông mày, không để tôi phản kháng.

“Làm gì?”

“Nhanh lên!”

Tôi đưa quyển vở địa lý giao cho Thẩm Giai Nghi xong, chờ một lúc lâu sau, Thẩm Giai Nghi lại lấy bút bi chọc vào lưng tôi, đưa trả quyển vở, bên trên là vô vàn màu của bút nhấn chú thích cũng như tên một đồng sách tham khảo gợi ý.

“Cậu phải đọc hết chỗ này nhé, đọc hết thì kỳ thi tháng tới sẽ không có vấn đề gì cả.” Thẩm Giai Nghi nghiêm túc nhìn tôi nói: “Bây giờ mỗi ngày đều phải học số học, kể từ nay hết giờ, chúng ta sẽ giải một bài toán.”

“A?” Tôi vừa ngạc nhiên, vừa thẹn, nhưng không có gan phản kích lại Thẩm Giai Nghi, người vì tôi mà suy nghĩ như thế này.

“A cái gì? Mọi chuyện đều do cậu tự chuốc lấy nhá.” Thẩm Giai Nghi mở bảng xếp hạng kết quả kỳ thi tháng trước, chỉ vào số liệu nói: “Tiếng Anh của cậu rất tốt, Ngữ văn và Lịch sử cũng bình thường, Địa lý không tốt, Số học và Lý hóa đều rất tệ, nếu như không phải do cậu dẫn độn, thì do cậu căn bản không học hành, hoặc phương pháp học chưa đúng. Cậu có cảm thấy mình dẫn độn không?”

“Cái gì là cái gì cơ?” Tôi không kịp nghĩ ngợi gì, tai đỏ bừng cả lên.

“Kha Cảnh Đằng, cậu có dẫn độn không?” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, không để cho mắt tôi nhìn đi chỗ khác.

“Hừm, còn lâu nhá.” Tôi thở hắt ra.

“Vậy thì chứng minh cho mình thấy đi.” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi.

Tôi ngơ ngác nhìn Thẩm Giai Nghi. Trong phút chốc, bao nhiêu ý nghĩ phức tạp hỗn độn nảy ra trong đầu tôi.

Tôi, kể từ trước đến nay vốn coi trời bằng vung, quen việc cười hỉ hả, bây giờ phải từ bỏ trạng thái khốn cùng này. Nhưng tôi biết mình không thể không tiếp nhận hảo ý của Thẩm Giai Nghi, bị coi là ngốc nghếch tôi cũng nhận, bởi vì tôi không có cách nào giấu kín được suy nghĩ thật sự thẳm kín trong lòng mình.

Tôi thực sự không muốn rời lớp A Mĩ thuật một chút nào.

Nếu như bị đá ra khỏi lớp, tôi nhất định sẽ bị gia đình mắng cho một trận, còn Thẩm Giai Nghi cũng chỉ còn cách tìm Tạ Minh Hòa để nói chuyện thôi.

Ồ đây, lại nói đến tình địch ngang tài ngang sức của cuộc đời tôi, Tạ Minh Hòa.

A Hòa người mập mạp, giống hệt như quả dưa hấu nặng trĩu trên cánh đồng dưa, là tên bạn học cùng với tôi liên tiếp trong các chặng khác nhau của cuộc đời.

Từ lớp 1 cho đến khi tốt nghiệp tiểu học tôi và A Hòa đã là bạn cùng lớp, lên tới cấp 2 cũng vô tình học cùng lớp Mĩ thuật. Nhà tôi mở hiệu thuốc, nhà A Hòa cũng mở hiệu thuốc. Tôi thuộc nằm lòng các ca khúc tiếng Anh cổ, còn A Hòa chỉ nhìn lướt qua ca khúc tiếng Anh cũng thuộc. Tôi tự đại, A Hòa tự tin. Thậm

chỉ tiểu học năm lớp 6, chúng tôi cùng thích một cô bạn cùng lớp. Tôi thích nói chuyện cùng Thẩm Giai Nghi, A Hòa cũng vậy.

Tôi khẽ liếc nhìn... liếc nhìn! Nhìn một cái thấy ngay A Hòa rất thích Thẩm Giai Nghi, còn tôi cũng nghi ngờ rằng A Hòa cùng phát hiện ra hảo ý kỳ dị của tôi với Thẩm Giai Nghi.

Ngày đó, tôi ngồi ở phía trước Thẩm Giai Nghi, A Hòa ngồi ngay bên phải, 3 chúng tôi tạo thành một tam giác vuông. Cả tôi và A Hòa đều là những nam sinh mà Thẩm Giai Nghi thích tán chuyện cùng, điểm chung này làm tôi cảm thấy bất an.

Hồi học tiểu học năm lớp 6, tôi và A Hòa cùng thích một cô bạn cùng lớp tên là Tiểu Mị, ngồi ngay đằng sau tôi, còn A Hòa ngồi bên cạnh Tiểu Mị. Tiểu Mị cũng thích cùng chúng tôi tán chuyện. Gay go rồi, tình cảnh ngày đó giống hệt bây giờ, không sai một li.

“Chương trình “Cùng nói tiếng Anh” (Let’s talk in English) tới qua, người dẫn chương trình có kể câu chuyện cười về con chim cánh cụt, tớ cũng nghe qua từ lâu rồi, chị tớ nói...” A Hòa cười nói, Thẩm Giai Nghi chăm chú lắng nghe.

Khi Thẩm Giai Nghi kể chuyện, A Hòa lúc nào cũng rất hào hứng, lắng nghe từng chữ từng câu của Thẩm Giai Nghi.

Mới học cấp 2 mà A Hòa đã có thể nói được từ chuyện xe hơi đến máy vi tính, lại từ máy vi tính cho đến cuộc sống ở nước ngoài, giống hệt như ông cụ non. So với độ hiểu rộng biết nhiều của A Hòa, tôi quả là ấu trĩ vô cùng. Nếu như ba đứa chúng tôi cùng tán chuyện, một lúc lâu sau sẽ thấy tôi là đứa dễ suy giảm độ nhiệt tình nhất. Quan trọng nhất là, tên mập A Hòa giao tình với tôi cũng quá lâu rồi, là một tên bạn cũng không tồi, điểm này thật sự làm tôi nhụt chí.

Thế là bi kịch đã phát sinh.

Ngày đó tôi vì sợ bị đuổi ra khỏi lớp, đành gạt bỏ hết danh dự bản thân, cùng Thẩm Giai Nghi hết giờ học ngồi giải đề số học (Kỳ thực là Thẩm Giai Nghi chỉ bảo), tôi mang sách số học tham khảo đặt lên bàn Thẩm Giai Nghi, hai người làm đi làm lại các dạng toán, có lúc đến cả giờ ăn trưa cũng lười giấy nháp tính toán ra thảo luận, một phút cũng không ngừng học.

Còn nhớ một hôm vào giờ truy bài, A Hòa vô công rồi nghề, kể mấy tin đồn nhảm đang lan truyền trong lũ học sinh, nói rằng có một đoàn cương thi từ đại lục vượt biển đến Đài Loan, đang lang thang ở Trung Bộ Sơn. Tin đồn đó vào thời ấy đang vô cùng thịnh hành, thậm chí còn được đăng cả trên báo.

“Đừng có kể mấy chuyện này với tớ, tớ sợ lắm.” Thẩm Giai Nghi vừa tỏ vẻ không thích, A Hòa liền im miệng lại.

A, hiểu rộng biết nhiều thì tôi không bằng, nhưng nếu so việc dọa người và nói năng luyện thuyên, tôi cũng tài hoa không kém.

“Mình nghe nói những cương thi đó ban đầu không phải là cương thi đâu, chỉ là các ngư dân đại lục trong lúc lén vượt biển sang Đài Loan bị chết chìm, cơ thể sưng phù lên trên chiếc thuyền trống...” Tôi nói, nhưng bị ánh mắt nghiêm nghị của Thẩm Giai Nghi làm cho đứt đoạn câu chuyện.

“Kha Cảnh Đằng, cậu không cần phải kể những chuyện mà mình không thích, mấy chuyện này thật là vô bổ.” Thẩm Giai Nghi khẩu khí không có chút giữ kẽ gì hết.

Ồ, quả nhiên là bắt đầu sợ rồi. Xem tôi tiếp tục dọa cậu phát sợ này.

“Bởi vì gặp lúc trời tối, những thi thể sưng phù kia trôi dạt lên bờ biển thành cương thi, dưới ánh trăng bắt đầu chạy về Triều Sơn Lý, trên đường đi vừa hút máu người, vừa chạy, không biết muốn chạy về hướng nào. Anh trai tớ học ở trường cấp 2 Chương Hóa, anh ấy nói buổi tối còn có người nhìn thấy đoàn cương thi đó nhảy trên núi Bát quái. Không có lửa làm sao có khói, nhất định là phải có chứ,” Tôi càng nói càng hăng say, kể khơi mào câu chuyện A Hòa cũng phải tập trung chú ý lắng nghe.

“Nhưng mà lẽ nào các thi thể vừa lên bờ lại biến thành cương thi? Trời tối thì có gì lợi hại cơ chứ?” A Hòa có phần nghi hoặc.

“Vì vậy nên mới có người nói, đó là chủ tàu biết pháp thuật hại chết những người khách lén vượt biển, lại dùng phép thuật Mao Sơn khống chế những thi thể đó biến thành cương thi, không ngờ rằng về sau chính chủ tàu bị đám cương thi hại chết, làm cho đồng cương thi không đầu đi ra đường hút máu người.” Tôi miêu tả sinh động, không ngừng quan sát sắc mặt tái bệch của Thẩm Giai Nghi.

“Lại nói dóc rồi, làm sao mà biến thành ra như vậy được? Hơn nữa, chủ thuyền biến họ thành cương thi thì còn làm gì được nữa?” A Hòa không hiểu, nhưng đã bắt đầu bước chân vào lĩnh vực u ám của tôi.

“Cái đó thì tao cũng không biết, chỉ chắc chắn rằng cảnh sát tuần tra ven biển chạy đến hiện trường thì phát hiện xác của chủ thuyền, trên xác hãy còn vết cắn của cương thi. Những tin này đều có thể tìm thấy trên bản tin, không giả được đâu. Còn nữa, căn cứ vào lộ trình của cương thi, có lẽ đã đi qua Đại Trúc mấy ngày rồi...” Tôi cố ý tán dóc tới Đại Trúc nơi Thẩm Giai Nghi đang sinh sống, làm cho câu chuyện thêm phần sợ hãi.

Nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Giai Nghi càng lúc càng khó coi, tôi vẫn không ngừng nói nhăng nói cuội.

“Cậu tự đi mà lo cho mình đi.” Thẩm Giai Nghi đột nhiên cúi đầu xuống, nhẹ nhàng ném quyển sách tham khảo của tôi ra phía trước.

Tôi ngơ ngác ngừng lại, A Hòa cũng bối rối ngừng hỏi.

“Này, mình vừa nãy chỉ là kể chuyện cười thôi mà, thực ra đám cương thi đó không nhảy đến Đại Trúc đâu, có khi đã men theo Trung Ương Sơn đi về phía nam Đài Loan rồi.” Tôi vẫn chưa biết lỗi mà vẫn tiếp tục chống chế, nhìn Thẩm Giai Nghi đang cúi đầu không nói câu gì.

Nhưng Thẩm Giai Nghi đã không nói câu gì là không nói, trong khi tôi tạo ra không khí vô bổ này, Thẩm Giai Nghi tự ngồi ôn bài của mình. Tôi nói thêm hai câu cũng không thấy hưởng ứng gì, chỉ còn biết hậm hực quay về chỗ ngồi của mình, lo lắng ngồi giải số học.

Vài ngày sau đó, Thẩm Giai Nghi cũng chả thèm đoái hoài gì tới tôi. Tôi vẫn nghĩ rằng chỉ mất có mấy ngày thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng tính khí nóng nảy của Thẩm Giai Nghi thật là vượt ra ngoài cả dự liệu của tôi.

Mỗi sáng tôi lại mang đồ ăn sáng quăng vào ngăn bàn rồi như thường lệ gục ra bàn ngủ, nhưng lưng tôi giờ không còn bị sự thúc giục sắc nhọn đó nữa. Thẩm Giai Nghi tuyệt nhiên không cùng tôi nói chuyện, gặp nhau ở hành lang thì cũng tránh mặt tôi, còn tôi cũng nhất quyết không quay đầu lại để không phải nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của Thẩm Giai Nghi. Thẩm Giai Nghi ngược lại càng ngày càng nói chuyện nhiều với A Hòa, có lúc nói to đến nỗi tôi không muốn nghe cũng không có cách nào, làm cho tôi khó chịu không chịu được.

Kỳ thi tháng ngày càng đến gần, lòng tôi càng lúc càng buồn, muốn tính chuyện chuyển phéng sang lớp C cho rồi, nhưng không chịu nổi được bầu không khí bức bách này.

Giá như thời gian có quay trở lại, tôi sẽ không dám lôi chuyện ma quỷ ra dọa Thẩm Giai Nghi, thế nhưng muốn kẻ tâm cao khí ngạo như tôi hạ giọng xin lỗi thì khó lắm, thế nên rốt cục tôi cũng bỏ lỡ nhiều cơ hội tốt đẹp để nói lời xin lỗi.

“Kha Cảnh Đằng, mày và Thẩm Giai Nghi không phải là đang giận nhau đấy chứ, dạo này không thấy hai đứa mày nói chuyện.” Quái Thú ngược mặt lên trời.

“Hừ, mày không hiểu đâu.” Tôi cũng nhìn lên bầu trời.

“Quả nhiên là giận nhau. Bọn mày rốt cục là giận nhau vì chuyện gì thế? Thành tích của mày không tốt, làm sao mà có xích mích với Thẩm Giai Nghi được?” Quái Thú quay đầu nhìn tôi, tỏ vẻ không hiểu.

Đúng là hâm, đây đúng là cái logic nhắm nhí, thế mà thành tích của mày lại tốt hơn tao được nhí. Quái Thú, cứ theo cái đà này thì về sau nhất định không có bạn gái cho mà xem.

“Quái Thú, mày có quen Doraemon không?” Tôi khoanh chân lại, hỏi Quái Thú.

“Không quen, định làm gì?” Quái Thú cười hỉ hả.

“Mượn hộ tao cỗ máy thời gian.” Tôi nói, đưa mắt nhìn mây trên trời.

Cứ mãi ngắm mây trôi thế này, sớm muộn tôi cũng giống Quái Thú mất thôi.

Ngày tháng trôi qua ngày càng vô vị, hàng ngày lên lớp tâm tình giữ rịt chuyện khổ não.

Trước kỳ thi ba ngày, A Hòa từ phía sau đập vào vai tôi, đưa tôi một tờ giấy, trên đó ghi: “Đưa vở lịch sử, địa lý, thể dục cho mình.” Là nét chữ xinh xắn của Thẩm Giai Nghi.

Lòng tôi trở nên rối như tơ vò, muốn ngang ngược không làm theo, thế nhưng tay tôi lại tự động lục túi xách, đưa mấy quyển vở ra sau đầu, để cho Thẩm Giai Nghi ở phía sau đón lấy.

Tan học, Thẩm Giai Nghi đi qua bàn tôi, thuận tay đem mấy quyển vở nhẹ nhàng đặt trước mặt tôi, thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra bước lên xe của trường. Tôi còn chưa kịp nói với cậu ta một lời nào, chỉ đành mở vở ra.

Thật không ngoài dự liệu, bên trong viết đầy những dòng phê bình, rồi sau đó là một loạt các dòng bút nhấn chằng chịt.

“Làm cho mình sợ, hay là coi thường mình đây?” Lòng tôi cảm thấy hỗn loạn.

Tôi ngày đó, quả thật ao ước sở hữu một cỗ máy thời gian.

Kỳ thi tháng cuối cùng của học kỳ 2 lớp 8 kết thúc, kỳ nghỉ hè cũng dần dần qua đi, cả một mùa hè cùng học một lớp phụ đạo nhưng Thẩm Giai Nghi cũng chẳng nói lời nào với tôi. Khi tôi và A Hòa cùng nói chuyện, Thẩm Giai Nghi liền quay đi làm việc riêng của mình. Khi Thẩm Giai Nghi và A Hòa nói chuyện, tôi tuyệt đối không quay đầu lại để góp chuyện.

Ngày đầu tiên của năm học lớp 9, thầy Lại đứng trên bục giảng, trên tay cầm danh sách học sinh phải chuyển sang lớp C, không khí trở nên hiu hắt. Tôi cuối cùng chịu không nổi, quỳ xuống đất, hai tay tì lên bàn chấp trước ngực cầu nguyện.

“Cậu làm gì mà ấu trĩ vậy? Cậu căn bản không thể bị đuổi khỏi lớp được.” Thẩm Giai Nghi đột nhiên mở miệng, sắc mặt lạnh lùng.

“Vì sao?” Tôi ngơ ngác.

“Bởi vì có mình giúp cậu.” Khóe miệng Thẩm Giai Nghi khẽ nhếch lên.

Thầy Lại đọc xong danh sách, quả nhiên không có tên tôi.

Không có tôi, không có tôi.

“Chúc mừng.” Thẩm Giai Nghi nở một nụ cười tươi, giống như giữa hai chúng tôi chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“....” Tôi không nói nên lời.

Không nói lên được “Mình một khi đã chăm chỉ lên thì lợi hại đến cả bản thân mình cũng sợ luôn!” Không thể nói “Xin cậu, việc này cho qua nhé!” Tôi không thể thốt lên được lời nào.

Thầy Lại đọc xong danh sách, liền phát cho cả lớp mã số học sinh mới và xếp lại chỗ ngồi. Chỗ ngồi mới, điều đó có nghĩa là chuyện tôi phải chuyển khỏi lớp A này không còn lo nữa.

“Kha Cảnh Đằng, cậu ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi cũng có tiến bộ, mong là cậu sẽ duy trì được điều này.” Thầy Lại nhìn tôi vỗ về, vỗ vai tôi.

Vỗ cái gì, tôi thật sự muốn hét vào tai thầy Lại rằng: “Thầy xếp em ngồi trước hay ngồi sau Thẩm Giai Nghi, ngồi bên trái hay ngồi bên phải, bằng không thì em sẽ làm náo loạn cả lớp lên!” Nhưng tôi không dám nói.

Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, chỗ bên phải của cậu ấy vẫn còn trống.

“Em đến ngồi chỗ này đi, kể từ nay phải cẩn thận học thi đó. Em rất thông minh, để xem có thể lọt vào Bảng đỏ, lập nên kỳ tích hay không.” Thầy Lại chỉ vào vị trí mà tôi cũng không tài nào lý giải nổi, bao nhiêu kỳ vọng trong lòng tôi bỗng bay biến.

Ngồi đằng sau Lý Tiểu Hoa.

Vị trí mà ở đó một câu chuyện tình mở ra.

5. Chương 5

Năm học lớp 8 nảy sinh ra rất nhiều chuyện

Đài CTS chiếu phim bộ Hồng Kông “Lộc Đỉnh Ký”, Lương Triều Vỹ đóng vai Vi Tiểu Bảo, Lưu Đức Hoa đóng vai hoàng đế Khang Hy. Phim hay đến nỗi tôi phải đến tận hiệu sách Kingstone để đọc hết toàn bộ nguyên tác.

Inoue Takehiko của truyện Slam Dunk, phát hành đến trận đấu giữa Shohoku và Kainan của vùng Kangawa tranh vé vào trận chung kết toàn quốc.

Cú đập bóng quyết định cuối cùng của Mitsui bị móng tay của Nobunaga Kiyota động vào, thế là bóng bay khỏi rổ.

Bằng cát-xét “Mỗi ngày yêu em thêm một chút” của Trương Học Hữu, tôi tua đi tua lại đến mòn băng. Đây cũng là bài hát tiếng Quảng đầu tiên mà tôi học lời. Ngày đó, tôi chỉ thừa nhận Trương Học Hữu là thần tượng âm nhạc duy nhất trên thế giới của mình, căn bản là tôi không thể nào biết được nhiều năm sau lại có một kỳ tài tên là Châu Kiệt Luân xuất hiện, đã làm lật đổ những tượng tượng vốn có của tôi về âm nhạc.

Bởi vì cậu em trai mới học lớp 1 của tôi đạt thành tích xuất sắc trong kỳ thi tháng, bố mẹ lần đầu tiên cho chúng tôi nuôi một chú chó (Đây là phần thưởng cho cậu em trai), là một loại chó phốc sóc biết tự ăn phân. Loài chó phốc sóc này tuy làm người ta phát sợ về chứng nghiện phân của nó, nhưng lại vô cùng xinh xắn đáng yêu, tính cách ngỗ ngược buông thả, chúng tôi liền đặt tên nó là Puma.

Sau đó, tôi gặp Lý Tiểu Hoa.

“Kha Cảnh Đằng, cậu học môn số học tốt thế.”

Lý Tiểu Hoa lần đầu tiên quay xuống nói chuyện với tôi, liền dùng ngay câu làm tôi nghe xong thất kinh, lại còn đánh kèm thêm cả một nụ cười vô cùng rạng rỡ.

“Cũng thường à, thành tích của cậu mới gọi là tốt.” Tôi nói, mắt nhìn vào tờ bài thi mới trả.

Nhờ sự hướng dẫn của Thẩm Giai Nghi, bài kiểm tra số học lần này tôi được 95 điểm, trong khi đó bài của Lý Tiểu Hoa chỉ có 90 điểm.

Nhưng một bài kiểm tra bình thường thì cũng không nói lên được điều gì cả. Nhờ việc “bắt đầu học hành” từ học kỳ 2 năm lớp 7, vị trí xếp hạng của tôi trong toàn trường từ khoảng ba bốn trăm đã tiến lên khoảng thứ 100, trong khi đó thành tích của Lý Tiểu Hoa và Thẩm Giai Nghi không thể phân cao thấp, đều nằm trong khoảng top 20 của cả khối. Trong mắt tôi cả hai người đều là những con mọt sách quái vật không thể với tới.

“Bài này cậu làm đúng này! Vậy cậu có thể dạy mình cách chứng minh bài này được không?” Lý Tiểu Hoa đem bài của mình đặt lên trên bàn tôi, điều này làm tôi lúng túng.

“Này, cậu đang đùa mình à? Mình chỉ là ăn may gặp phải bài mình đã làm rồi mà thôi.” Tôi nói. Không ngờ tôi lại có thể căng thẳng được.

“Không phải đâu mà, tớ từ trước đã biết cậu chỉ là không chịu khó học mà thôi.” Lý Tiểu Hoa cười cười, đưa bút cho tôi.

“Tôi chỉ còn biết nửa tin nửa ngờ giải bài chứng minh đưa cho Lý Tiểu Hoa xem, hoàn toàn không đoán nổi trong đầu Lý Tiểu Hoa đang nghĩ cái gì. Giải xong đề, trên gương mặt Lý Tiểu Hoa lộ vẻ bá khí phục.

Thật lòng mà nói, được một cô bạn học giỏi lộ vẻ bá khí phục như vậy, tôi hoàn toàn không có cảm giác tự hào, chỉ là cảm thấy khó hiểu ... và lúng túng.

Tôi nhìn xa xa về phía Thẩm Giai Nghi.

A Hòa cùng Tiểu Tử đã thống nhất vụ đổi chỗ ngồi rể tiền để A Hòa có thể tiếp tục ngồi cạnh Thẩm Giai Nghi. Thật đáng ghét, giá mà mặt tôi cũng dày như vậy thì tốt.

“Đúng rồi, cậu đã mua sách vật lý tham khảo kỳ này chưa?” Lý Tiểu Hoa làm đứt đoạn dòng suy nghĩ của tôi.

“À, chưa, có sách nào hay giới thiệu với?” Tôi trở lại bình thường.

“Không phải, mình muốn nói là, nếu chúng mình dùng sách tham khảo khác nhau, về sau có thể giải bài tập trong sách tham khảo của người kia, như vậy có thể hiểu nhiều bài hơn, như vậy không tốt sao?” Lý Tiểu Hoa rút từ trong cặp mấy quyển sách tham khảo vật lý cậu ta đã chọn.

Tôi khẽ rùng mình.

Cô bạn này sao lại như thế nhỉ? Dù cho chúng tôi học cùng lớp đã hai năm, nói chuyện qua lại không quá mười câu, đại khái là “mượn nhé”, “cảm ơn”, mấy câu xã giao cơ bản. Nhưng Lý Tiểu Hoa chắc chắn biết rõ thành tích của tôi.

Cùng tôi trao đổi sách tham khảo? Thật là không thể hiểu nổi.

Nhưng Lý Tiểu Hoa rất cẩn thận.

Hồi đó tôi học vật lý là học về điện, trong sách toàn là Ohm, điện trở, Ampe, v.v... những cái tên đến từ hành tinh “Aryan”. Cứ mỗi khi cầm tờ đề vật lý trên tay, tôi lại lưu luyến thề thốt đến ranh giới điểm đủ để.

Thế nhưng cô nàng Lý Tiểu Hoa, đối với bài kiểm tra tệ hại của tôi lại có một cách kiến giải khác.

“Í, bài này cậu biết đúng không, bảo mình với.” Lý Tiểu Hoa cầm bài kiểm tra điểm vô cùng cao, chỉ chỗ cậu ấy làm sai mà tôi không hiểu sao lại làm đúng, hỏi tôi.

“Bài này giờ truy bài có đáp án đó, cậu tự xem đi.” Mặt tôi chắc chắn lúc đó đang đỏ ửng lên.

“Mình xem mà hiểu thì mình còn hỏi cậu làm gì nữa, hay là cậu không muốn dạy cho mình?” Lý Tiểu Hoa chớp chớp mắt nhìn tôi.

Thế là tôi chỉ còn cách hết sức kìm nén nỗi xấu hổ muốn đập đầu vào tường, bảo cho Lý Tiểu Hoa. Sau này, tôi dần dần nhận ra, học giỏi cũng có nhiều loại, “chăm chỉ đọc sách: là loại phổ biến nhất, cũng là loại chắc chắn nhất. Và Lý Tiểu Hoa chính là thuộc loại đó.

Lý Tiểu Hoa học tập không có phương pháp đặc biệt gì cả, chỉ là cứ chú tâm vào học, trong thâm tâm cậu ấy vô cùng ngưỡng mộ những người có thể dựa vào tính thông minh trời phú ngoài việc đọc sách còn có thể đi làm các việc thú vị khác. Ví dụ như...đọc tiểu thuyết ngôn tình.

“Kha Cảnh Đằng, cậu có đọc tiểu thuyết ngôn tình không?” Lý Tiểu Hoa quay đầu lại, đem quyển sách tham khảo đặt trên bàn tôi.

“Xem cái gì, chỉ mới nhìn trang bìa mà mình đã thấy ngán đến tận cổ rồi.” Tôi nói, mắt vẫn đang nhìn quyển vật lý tham khảo, bên trên chỉ chút dày đặc chữ là chữ đến nỗi tôi cũng không nhận ra quyển sách trước kia thế nào.

Tôi chắc chắn là bị điên rồi.

“Thật ra tiểu thuyết ngôn tình cũng khá là có tính giải trí đó, chị tớ và tớ đều đọc truyện ngôn tình, à, quyển này cho cậu mượn nè, tuần sau mang trả mình nhé.” Lý Tiểu Hoa tự động mở cặp sách tôi treo ở cạnh bàn, cẩn thận nhét quyển tiểu thuyết ngôn tình vào.

“Ồ.” Tôi đáp lại, thật lòng không hiểu bản thân có thời gian đọc hết không.

Haiz, lòng tự tôn của tôi trời dấy, để ứng phó với những bài tập vật lý mà Lý Tiểu Hoa hỏi, tôi liền đem hết bài tập trong sách tham khảo làm đi làm lại, cẩn nhắc kỹ càng, chắc chắn rằng cách làm của mình không có phần hỗn tạp “tự mình tưởng tượng”. Ngoài vật lý ra, tôi còn phải dạy cho Lý Tiểu Hoa môn tiếng Anh, môn mà tôi khá nhất, để cho cậu ta không thất vọng, tôi còn mua hẳn một quyển đề thi tiếng Anh về để làm.

Trời ơi, không còn “ma nhân lải nhải” Thẩm Giai Nghi đốc thúc, tôi vẫn biến thành một con mọt sách lúc nào không biết.

Cuối tuần, tôi ở nhà đọc nhanh quyển tiểu thuyết ngôn tình duy nhất trong đời, nội dung đại khái là có một chàng công tử nhà giàu đi xe đua,... tốt thôi, thật ra tôi cũng quên gần hết rồi. Thứ hai đến trường, Lý Tiểu Hoa đã hấp tấp hỏi cảm tưởng của tôi về truyện ngôn tình.

“Thế nào? Có phải là rất hay không?” Lý Tiểu Hoa vồn vã hỏi.

Tôi quyết định trả lời tránh đi.

“Kể từ nay, tớ sẽ kể cho cậu nghe một câu chuyện tình đau khổ triền miên. Nội dung vô cùng tuyệt vời, muốn ôm có ôm, muốn hôn có hôn, muốn gươm đao có máu chảy, yêu đến thất điên bát đảo, giết đến khi máu chảy thành sông, cái gì cũng có.” Tôi bật ngón tay cái, cười nói “Hoan nghênh đến với thế giới của “Miyamoto Yontaimu Nafu”.

Lý Tiểu Hoa ngơ ngẩn, tuyệt không biết đã chui vào lưới của tôi.

“Cái đó là gì vậy? Nghe sao mà khủng bố vậy?”

“Một khi mình nói nhăng nói cuội, đến cả bản thân mình cũng sợ luôn!”

Từ đó, mỗi ngày tôi đều cùng Lý Tiểu Hoa nói về một đoạn thiên tình sử hùng tráng của võ sĩ Nhật Bản, làm cho Lý Tiểu Hoa ngày nào cũng ôm bụng cười nức nở. Nhân vật chính của truyện là một võ sĩ tên là “Miyamoto Yontaimu Nafu”, cái tên đã ngầm chỉ là một kẻ giang hồ hay mang đao theo người. Hắn ta từng uống rượu say túy lúy rồi cùng qua đêm với một gái làng chơi, sinh hạ một đứa trẻ tóc vàng (Ngài Miyamoto sau khi tỉnh rượu còn nghĩ rằng ả là một công chúa); cũng từng vì người đẹp, mà cùng một đám hải tặc tấn công thuyền, trăm trăm người (về sau Miyamoto phát hiện ra chiếc thuyền đó vốn không phải là thuyền của hải tặc, mà là một chiếc thuyền cá của bách tính đáng thương); Miyamoto vì tìm kiếm người mẹ công chúa của đứa con (thực tế chỉ là một gái làng chơi), hao tâm tổn sức tới kinh đô.

“Không phải nói nữa đâu, cậu toàn nói nhăng cuội thôi!” Lý Tiểu Hoa cười ngả nghiêng, cười đến chảy cả nước mắt.

“Xin vui lòng không chế nhạo tình yêu nồng nhiệt của Miyamoto tiên sinh.” Tôi trịnh trọng nhắc nhở.

Mỗi khi Lý Tiểu Hoa cười, đôi mắt híp lại thành một đường chỉ làm tôi ngơ ngẩn mê mẩn. Còn tôi cứ tiện mồm kể những câu chuyện cười gốc ghê, làm Lý Tiểu Hoa nẩy sinh hảo ý kỳ lạ với tôi.

Để chuẩn bị cho kỳ thi thử năm lớp 9, giờ truy bài càng ngày càng nhiều, Lý Tiểu Hoa cũng học giống như tôi và Thẩm Giai Nghi cùng nhau học bài hồi trước, đem sách tham khảo đặt lên bàn tôi rồi cả hai cùng đọc. Tôi cảm thấy mình quả thật tốt số, đều gặp được những bạn gái học giỏi, đều có khí chất hơn người, làm tôi cũng nuôi ước mơ với ba chữ “Thành tích tốt”.

Thay vì dành cả ngày trong thế giới của riêng mình, phác họa truyện tranh như tôi, những con mọt sách đó dành cả tuổi thanh xuân không oán không hối đắm chìm trong sách giáo khoa và sách tham khảo. Mỗi người đều mang những thứ khác nhau đến Thượng đế, sản phẩm nhận về tự nhiên cũng không giống nhau.

Đó gọi là nỗ lực.

Tôi về sau không còn xem thường những người chăm chỉ trong những lĩnh vực khác với tôi.

Dưới áp lực của kỳ thi chuyển cấp, cạnh tranh giữa các học sinh càng ngày càng gay gắt, giờ truy bài lúc nào cũng yên tĩnh. Lý Tiểu Hoa và tôi cùng dùng chung một tờ giấy nháp đặt ở giữa, viết chữ thay cho lời nói. So với chữ viết nhỏ nhắn xinh xắn của Thẩm Giai Nghi, chữ của Lý Tiểu Hoa thì lại tròn hơn nhiều. Còn chữ của tôi thì tùy tay ngoáy lộn lên, không theo hàng lối gì cả.

“Kha Cảnh Đằng, cậu từng nghĩ tới việc mai sau sẽ làm gì chưa?”

“Họa sĩ truyện tranh, có thể vẽ truyện tranh giống như truyện Nhật Bản ấy.”

“Thế cậu có muốn học lên cấp 3 không?”

“Mình muốn học trường Phục Hưng Mỹ Công (Trường Mỹ thuật và Công thương Đài Bắc), nhưng bố không cho. Còn cậu? Chương Nữ (trường trung học nữ Chương Hóa)? Hay là vượt tuyển học Trung học nữ Đài Bắc?”

“Chương Nữ à.”

“Cậu học giỏi như vậy, nhất định không có vấn đề gì rồi.”

“Thế nhưng mình không được như cậu, biết được bản thân về sau muốn làm gì.”

“Cho mình xin ít điểm số của cậu là biết ngay thôi.”

“Hi hi. Hôm nay cậu vẫn chưa kể truyện Miyamoto Yontaimu Nafu cho mình nghe này.”

Trong khoảng thời gian mơ hồ đó giữa tôi và Lý Tiểu Hoa, tình bạn giữa Thẩm Giai Nghi và A Hòa cũng rất tốt.

Nhìn Thẩm Giai Nghi và A Hòa trong giờ truy bài truyền nhau mẫu giấy, trái tim tôi có trùng xuống một chút, nhìn thấy Liêu Anh Hoằng, kẻ cũng thích Thẩm Giai Nghi thường cứ hết tiết lại chạy đến chỗ Thẩm Giai Nghi nói chuyện, trong lòng tôi cũng không thấy vui gì.

Tôi biết con người không thể tham lam, nhưng tôi không có cách nào phủ nhận được nỗi tiếc nuối mơ hồ của mình.

Còn Quái thú, hoàn toàn không có cách nào lí giải được mối quan hệ nhen nhóm giữa tôi và Lý Tiểu Hoa.

“Kha Cảnh Đăng, Lý Tiểu Hoa gần đây cứ dính lấy mày vậy?”

“Dính lấy tao?”

“Đúng vậy, nhìn cậu ấy cứ bám lấy mày như vậy, mày không thấy phiền à?”

“...Quái thú. Mày tốt hơn là đi nhìn bầu trời của mày đi thì tốt hơn.”

Kỳ thi thử lần một của năm lớp 9 kết thúc, kết quả công bố.

“Kha Cảnh Đăng, chúc mừng em lần đầu tiên lọt vào bảng đỏ, xếp thứ 59 toàn trường.” Thầy Lại vỗ vai tôi.

“Dạ không có gì ạ.” Tôi bẽn lén trả lời.

Con người thật sự không thể nào đánh giá quá cao trí thông minh trời cho của bản thân, điều đó chỉ làm mất đi ánh hào quang mà hai chữ “nỗ lực” đáng nhận được. Hai cô bạn thời thanh xuân đã chung tay giúp tôi nhận ra một điều ... bên cạnh lòng tin tuyệt đối, sự chăm chỉ nỗ lực giúp ta nhìn thấy được ánh hào quang. Cố gắng bền bỉ, ta sẽ thấy được thế giới kỳ diệu.

Nhận phần thưởng vì thành tích lọt vào bảng đỏ, tôi quay về chỗ ngồi.

“Giỏi quá. Thật ngưỡng mộ sự thông minh của bạn.” Lý Tiểu Hoa quay đầu lại.

“Làm gì có...” Chẳng hiểu sao lúc đó lòng tự tin vốn có đi đâu mất.

Vì cậu đó.

6. Chương 6

Không ngoài dự liệu, tôi thích Lý Tiểu Hoa.

Cực kỳ cực kỳ thích.

Nhưng thật ra, Lý Tiểu Hoa luôn luôn nhìn tôi cười một cách thành thật, nhưng tôi từ trước đến nay không biết được Lý Tiểu Hoa có thích tôi không, hay chỉ là đối với tôi có chút quan tâm mà thôi.

Chia tay, chỉ cần một người đồng ý, nhưng “ở bên nhau”, lại cần hai người cùng lúc đồng ý mới có thể được. Tình yêu chính là cần một điều gì đó vừa mơ hồ, vừa thú vị, không phải vậy sao? Ít nhất tôi cũng đã hoàn thành được một nửa yêu cầu đó.

Thời đó mỗi ngày đến trường trong tôi tràn ngập lòng hăng hái, vừa đến trường, gửi xe đạp xong liền hấp tấp từ nhà gửi xe phi tới lớp học, có lúc còn qua vườn hoa cạnh sân tập thể dục ngắt một đóa hoa dại, nhân lúc Lý Tiểu Hoa còn chưa vào lớp thì đem ép đóa hoa vào mặt bàn trong suốt của cô ấy, sau đó chờ đợi chiêm ngưỡng vẻ mặt của cô ấy khi nhìn thấy đóa hoa dại nhỏ bé. Bài thơ đầu tiên của đời tôi, cũng có họa một đóa hoa dại nhỏ bên lề giấy.

Cuộc đối thoại trên thư chuyển tay:

“Này, nhà cậu ở đâu vậy?”

“Làm gì?”

“Chỉ là hiếu kỳ thôi.”

“Tại sao mình phải cho cậu biết? Cậu thông minh như vậy, muốn biết thì chắc chắn sẽ biết được thôi.”

Tan học, tôi dắt xe đạp đứng chờ ở cổng trường, nhìn thấy bố của Lý Tiểu Hoa lái xe máy đến đón cô ấy. Tôi hít một hơi thật sâu, nhấn pedal, điên cuồng đuổi theo.

Trung học Tỉnh Thành cách trung tâm thành phố bằng cây cầu cạn Trung Hoa dốc ơi là dốc, bình thường đạp xe lên cầu, móng đều nhấp nhô rời khỏi yên xe mới đạp lên nổi, phải dùng toàn lực đạp thì mới không bỏ cuộc giữa đường, giữ tay lái thật chắc mới không leo được. (Học sinh tốt nghiệp trung học Tỉnh Thành, 80% là có bắp chân cuộn cuộn...)

Sức mạnh của tình yêu quả thật là phi thường, tôi phóng xe điên dại trên đường, bất chấp tất cả, bám chặt lấy đuôi xe máy nhà Lý Tiểu Hoa. Lý Tiểu Hoa đương nhiên biết tôi phóng xe đuổi đằng sau, cô ấy thỉnh thoảng ngoái đầu lại cười giống như cổ vũ cho tôi, làm tôi hoàn toàn quên đi cái bắp chân đang rên rỉ đau đớn.

“Hãy đợi đấy, chút gian khổ này làm sao có thể cản đường ta.”

Đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, tôi thở hổn hển nhìn bố của Lý Tiểu Hoa nghênh ngang tiến về phía trước.

Tôi mất vài ngày, từng bước từng bước thu hẹp phạm vi, biết được Lý Tiểu Hoa ở một khu trong thành phố. Nơi đó cách nhà tôi chỉ có 50m, trước kia hồi nhỏ đi học ở trường tiểu học Dân Sinh tôi đều đi qua.

“Hôm nay cậu không cần phải đuổi theo nữa nha, mọi lần mình nhìn thấy cậu lao như điên trên đường trông rất nguy hiểm.

Một hôm, giờ tan học, Lý Tiểu Hoa đến bên cạnh tôi, lúc này đang thu dọn sách vở, chuẩn bị đi ra chỗ để xe.

“A? Thế này là được rồi.” Tôi lắc đầu, trong lòng có chút cảm thấy không tiện. Nhưng tay vẫn thu dọn sách vở.

“Mình hôm nay đã nói với bố là sẽ tự đi học về rồi, vì vậy...” Lý Tiểu Hoa mặt đỏ ửng lên.

Không làm chủ được, trong một phút nhất thời, tôi cảm thấy như mình không thở được

Từ khoảnh khắc kỳ diệu đó, Lý Tiểu Hoa bắt đầu cùng tôi đi xe đạp về nhà. Chúng tôi đi về phía bên phải, tôi đi ở phía ngoài, Lý Tiểu Hoa đi ở bên trong, vì vậy ngăn cách giữa chúng tôi là chiếc xe đạp.

“Cậu muốn biết nhà mình ở đâu, rốt cục là vì sao vậy?” Lý Tiểu Hoa nhếch mép, đôi mắt nheo cười.

“Biết nhà cậu ở đâu, buổi tối tớ dắt chó đi dạo có thể đến gần, buổi tối hôm nào chán đời thì đạp xe loăng quăng, biết thêm một chốn để ghé qua.” Tôi nói nhăng nói cuội, kỳ thực tôi cũng không biết vì sao mình lại muốn biết nhà Lý Tiểu Hoa ở đâu.

“Đúng rồi, mình vẫn cảm giác, cậu vừa bắt đầu chăm học là liền lọt ngay vào bảng đỏ, thật là lợi hại.” Lý Tiểu Hoa nhìn tôi, giọng thán phục.

“Cũng thường thôi mà, các cậu thành tính tốt mới thật sự lợi hại, lại còn có thể từ năm lớp 7 bắt đầu chăm chỉ học đến tận bây giờ...3 năm! Mình thật sự là không thể nào tưởng tượng nổi bản thân có thể nghị lực được như vậy không.” Tôi thành thật nói. Sự thông minh của tôi, vốn dĩ chỉ là tính trì trệ làm cho thụt lùi.

“Cậu thông minh như vậy, học ban Tự nhiên nhất định sẽ hợp.” Lý Tiểu Hoa đột nhiên nói.

“Học ban Tự nhiên?” Tôi thoáng ngạc nhiên.

Bởi vì trong thâm tâm tôi đã ngầm tính toán, nếu mà bố tôi không cho tôi học trường Phục hưng Mỹ công, kiên quyết mong tôi học một trường cấp 3 bình thường. Tôi chắc chắn sẽ chọn ban Xã hội để không phải dính dáng gì với môn Vật lý.

“Đúng vậy, số học của cậu rất tốt. Vật lý cũng siêu, học ban Xã hội chả phải đáng tiếc sao.” Lý Tiểu Hoa cười.

Trời ơi, sự hiểu lầm này đúng là đi quá xa rồi. Môn số học của tôi đều là Thẩm Giai Nghi từng bước từng bước giúp tôi mở mang đầu óc, còn môn vật lý của tôi thì do cậu không ngừng hỏi tôi về các nguyên lý phần điện học, hại tôi về nhà phải tham khảo sách vật lý, cậu làm sao có thể nói “Kha Cảnh Đằng học vật lý rất siêu” được chứ?

Tới đường Thành Công gần cảng.

“Gần đến nhà mình rồi, đi đến chỗ này là được rồi.” Lý Tiểu Hoa dừng bước.

“Không thể đưa đến tận cổng nhà sao?” Tôi thắc mắc.

“Cậu còn nói nữa là mình giận đấy.” Lý Tiểu Hoa có chút khó chịu.

“Vậy thì mai gặp nha.” Tôi trèo lên xe đạp. vẫy vẫy tay.

“Ngài Miyamoto Yontaimu Nafu, ngày mai gặp lại nha.” Lý Tiểu Hoa vẫy tay cười.

Chúng tôi cùng nhau đi xe đạp về nhà vài lần, lần nào cũng đều đưa Lý Tiểu Hoa đến cửa cảng rồi dừng lại. Tôi biết việc con gái đi cùng con trai về nhà không muốn để hàng xóm hoặc gia đình bắt gặp.

Nhưng mà tôi bắt đầu không chịu được chiếc xe đạp chắn giữa hai người.

Từ đó, tôi buổi sáng đều rời nhà sớm hơn 10 phút, gửi xe ở gần cầu Trung Hoa rồi từ đó chạy bộ thật nhanh đến trường, thở hổn hển ngắt một đóa hoa, ép trên mặt bàn Lý Tiểu Hoa, sau đó viết một bài thơ, vẽ một bức tranh. Từ đó trở đi, tan học, tôi mới có thể cùng Lý Tiểu Hoa ung dung đi bộ về nhà.

Bạn cùng lớp cũng bắt đầu phát hiện ra mối quan hệ không bình thường giữa tôi và Lý Tiểu Hoa. Cả lớp đi học đều trên cùng một tuyến đường, muốn về nhà đều phải qua cầu Trung Hoa, đứa nào cũng nhìn thấy tôi và Lý Tiểu Hoa vai kề vai sóng bước nói chuyện.

“Yêu rồi nhá!” Liêu Anh Hoảng đạp xe lướt qua tôi cười, buông một câu.

“Mày bỏ rơi Quái Thú một mình đợi xe ở trường là không được đâu nha!” Hứa Bác Thuần cũng ngồi trên xe đạp nói một câu.

“Kha Cảnh Đằng, mày gần đây bị bám lấy như vậy không giận sao?” Quái Thú vẫn chưa hiểu chuyện gì.

Không có cái xe đạp làm vướng chân vướng tay, tôi và Lý Tiểu Hoa có thể thoải mái sử dụng điệu bộ, chọn một con đường thanh vắng về nhà. Sau đó, hừm, vai của Lý Tiểu Hoa càng ngày càng ghé sát vai tôi, tay trái cô ấy đưa gần sát tay phải tôi.

Tim tôi đập càng lúc càng nhanh, tôi cũng không rõ, bởi vì tâm trí tôi giờ hoàn toàn không thể kiểm soát.

Khoảng cách để cầm tay Lý Tiểu Hoa, chỉ còn bằng khoảng cách của hơi thở.

“.....Mình.”

“....” Lý Tiểu Hoa.

Nhưng tôi trước sau cũng không đủ dũng khí mở rộng bàn tay, nắm lấy tay cô ấy.

Hai người liền giả vờ như tay chưa từng chạm, miệng lại nói về các bạn cùng lớp, hôm nay có vụ gì hay, con chó của tôi, chị gái của cô ấy, tưởng tượng về cuộc sống những năm học cấp 3, nghĩ về những ngày tháng sau này, mong chờ hoàn thành những ước mơ.

Thế là không có tay nắm tay.

Vài ngày như vậy trôi qua, mỗi sáng tôi đều hướng mặt lên trời thề rằng, tan học nhất định nắm tay Lý Tiểu Hoa, nhưng cứ đến thời khắc quan trọng nhất, đầu óc tôi lại trở nên trống rỗng, không có cách nào tiến lên một bước.

Tôi nghĩ mình một chút cũng không xứng đáng được đồng tình.

Một lần trời mưa to, chúng tôi hai người cùng chung ô về nhà.

Tôi rất ga lăng cầm ô dựa vào người Lý Tiểu Hoa, để cô ấy không bị mưa ướt tới, bản thân mình thì bị ướt một nửa, nước mưa men theo tóc chảy xuống, làm mặt tôi ướt nhèm.

“Mình có thể... có thể hỏi cậu một chuyện không?” Lý Tiểu Hoa ngập ngừng hỏi.

“Được.” Tôi nhìn cô ấy. Gương mặt nghiêng nghiêng của Lý Tiểu Hoa thật dễ thương.

“Vì sao cậu không nắm tay mình vậy?” Lý Tiểu Hoa như đang cắn răng.

“...” Tôi rùng mình, tâm trí hỗn loạn.

Lý Tiểu Hoa dừng bước, nhìn tôi, đôi mắt trong veo của cô ấy tuyệt không buông tha khuôn mặt bối rối của tôi, đến chớp mắt cũng không, dường như còn muốn nhìn xuyên thấu tâm tư của tôi.

Tôi hoảng sợ, nói thật hết lòng mình: “Bởi vì, mình không biết cậu có thích mình hay không.” Tôi luống cuống.

Lý Tiểu Hoa khẽ rùng mình, im lặng hồi lâu, hai người lại tiếp tục tiến bước trong cơn mưa.

Hai người bước lên cầu, nhìn thấy phía dưới đường ray ngập nước, bầu trời vẫn giăng một màn mưa mịn màng, mưa vẫn không ngừng rơi. Không ngừng rơi.

“Người cậu thích, là Thẩm Giai Nghi đúng không?” Lý Tiểu Hoa khẽ cất giọng.

“A?” Tôi ngạc nhiên không nói được gì.

“Mình hồi trước ngồi ở cuối lớp, thường nhìn thấy hai cậu nói chuyện rất vui vẻ, mình lúc đó bèn nghĩ, hai cậu chắc chắn là mến nhau rồi.” Lý Tiểu Hoa nhìn xuống đường ray.

Không có tàu hỏa đi qua, đường ray chỉ là một đường kẻ đơn điệu. Nước mưa chẳng qua chỉ là những nét vẽ màu xám nghiêng nghiêng xô lệch.

“Không phải như vậy đâu, mình và Thẩm Giai Nghi chỉ là thích nói chuyện với nhau thôi.” Tôi phì cười.

“Hồi đó mình nghĩ rằng, cậu nhất định là người rất đặc biệt. Nếu không thì Thẩm Giai Nghi sẽ không tìm cậu nói chuyện.” Lý Tiểu Hoa tự nói một mình.

“Trời ơi, cậu ấy là một bà già lắm điều, lần trước cậu ấy còn đưa mình quyển Tĩnh Tư Ngữ Lục của sư Chứng Nghiêm, bắt mình tĩnh tâm đọc sách, trời ơi, sư Chứng Nghiêm đó! Niệm nam mô a di đà phật!” Tôi cường điệu, khoa trương câu chuyện rồi cười phá lên.

“....” Lý Tiểu Hoa không ngoái đầu nhìn tôi, chỉ nhìn về phía đường ray.

“Dù sao thì mình cũng không thích Thẩm Giai Nghi.” Tôi khẳng định.

“Không thích tẹo nào chứ?” Lý Tiểu Hoa đưa tay hứng những giọt mưa.

“Thẩm Giai Nghi là bà già lắm điều mà.” Tôi chắc chắn khẳng định.

Là như vậy.

Là như vậy.

Trong lúc lạc hướng nói chuyện về Thẩm Giai Nghi, tôi lại bỏ lỡ dịp đẹp nhất để tỏ lòng với Lý Tiểu Hoa, càng không thuận thể nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Tiểu Hoa.

Mưa rơi không ngớt không ngớt, càng lúc càng to, giọt mưa men theo mép ô rõ từng giọt xuống mặt tôi.

Đợi đến lúc tỉnh ra, tôi đã hai mươi tám tuổi rồi.

“Cùng nhau về nhà” bốn chữ đó lúc nào cũng mang ý nghĩa lãng mạn, dù ta đang ở đâu trên chặng đường đời.

“Cùng nhau” ý rằng việc này chỉ một người không thể thành được, “về nhà” chứa đựng ý vị triu mến ấm áp.

Người đầu tiên cùng bạn về nhà, suốt đời này bạn không thể nào quên.

Mười ba năm sau, tôi nhắm mắt lại, vẫn còn nhìn thấy rất rõ...

Trên cây cầu Trung Hoa lớn như vậy, hoàng hôn buông xuống, tôi dắt xe đạp, ngượng ngập sóng bước cùng Lý Tiểu Hoa, nói chuyện trên trời dưới bể. Khi gió nhẹ, lúc đổ mưa, có ngày nắng đẹp, lại có ngày âm u.

Trong lòng một lần kích động, xoay vần rồi lại chán nản.

Chỉ còn lại trên bàn chiếc ô giấy nọ, với cuộn giấy cuối cùng đã ngả màu vàng ố.

7. Chương 7

Học kỳ 2 lớp 9, không khí thi cử càng ngày càng gay gắt, đến những tên nghịch ngợm, luôn có mặt trong sổ đen của lớp giờ cũng lo học hành, còn có tôi là vẫn còn mãi yêu đương, trên lớp bạn bè gây chuyện cười.

Bên phải bảng đen ghi chỉ chút giới hạn ôn tập cho bài trắc nghiệm ngày mai, từ bài mấy đến bài mấy, hoặc từ học kỳ nào đến học kỳ nào. Không còn chỗ để ghi danh mấy tên nổi loạn trong lớp. Bên trái bảng là con số đếm ngược từng ngày đến ngày thi được ghi bằng phấn đỏ. Mỗi khi nhìn thấy con số đó mà đứa học sinh nào cũng lo lắng.

Khi con số lùi về 0 cũng là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc chiến một mất một còn của chúng tôi với kỳ thi cuối cấp.

“Đợi đến khi kỳ thi cuối cấp kết thúc, mùa hè, cả lớp thích đánh bao nhiêu trận bóng rổ thì đánh bấy nhiêu. Nhưng đối mặt với thời khắc quan trọng của kỳ thi, chúng ta đều phải cố gắng hết sức mình để thi tốt. Đây là trận chiến đầu tiên trong cuộc đời, không được phép lùi bước...” Thầy Lại thật giống với các nhân vật nghiêm khắc trong các câu chuyện, quan niệm vừa bảo thủ vừa thiếu thuyết phục, giống với nhân vật tô xanh nửa mặt của Mel Gibson trong Brave Heart (Trái tim dũng cảm), cuối chiến mã quay lại hô hào không có sức thuyết phục gì cả.

Nhưng mà thời đó chả ai rồi hơi lại phản kích thầy. Tất cả đều trút hết sự phẫn nộ vào việc chăm chỉ học tập.

Tất cả các thể loại bài kiểm tra, cứ từng xấp từng xấp chất đầy trong chiếc tủ sắt gồm tuyển tập đề thi, chỉ có thầy Lại và lớp trưởng có chìa khóa để mở tủ. Mỗi khi chiếc tủ mở ra, bài kiểm tra nhanh chóng được chuyển đến các bàn. Ngày qua ngày, chiếc tủ sắt chứa cả bộ kinh luân ấy trở thành tâm điểm trong cuộc sống đã bị biến thành cỗ máy của mỗi đứa học trò chúng tôi.

Chưa có ngày nào tôi được chứng kiến chiếc tủ ấy trống không.

Không chỉ giờ thể dục, mỹ thuật, âm nhạc, mỗi giờ học khác đều đẩy nhanh tiến độ, toàn bộ đều phục vụ cho kỳ thi cuối cấp, biến thành vô số giờ tự học yên tĩnh, tiết học nào cũng chỉ nghe thấy tiếng bút bi đơn điệu sột soạt trên mặt bàn. Sột soạt, sột soạt.

Nhưng dù có thầy Lại ngồi trông lớp vào giờ truy bài, Lý Tiểu Hoa và tôi đều không kiêng dè gì hết, quay vào nhau cùng học bài, hỏi nhau những chỗ không hiểu, dùng cách giao tiếp chứa đựng nhiều cảm xúc nhất là dùng bút và giấy nói chuyện.

Mỗi sáng đến trường, tôi đều vào canteen trước tiên mua một hộp sữa, thay một lời chào, nhẹ nhàng đem đặt vào ngăn bàn của Lý Tiểu Hoa, dù cho thầy Lại có nhìn chăm chăm vào tôi, tôi cũng làm ngơ như không biết. Tính tôi là vậy, rất là ngông nghênh.

Còn thầy Lại cũng không hề nghi ngờ thẩm vấn gì hai đứa chúng tôi, dẫu sao thì thành tích học tập của tôi cũng đang tăng tiến đến kinh người, thậm chí còn xếp thứ 20, 30 toàn trường, lọt vào bảng đỏ nhiều như cơm bữa, làm thầy Lại phải thốt lên tự an ủi “A, mình quả thật là một thầy giáo giỏi và nghiêm khắc, không ngờ lại có thể đưa một tên dốt đặc cán mai như Kha Cảnh Đằng lọt vào bảng đỏ!”, không rảnh rồi lo xem động lực cố gắng học hành của tôi có phải là Lý Tiểu Hoa hay không.

Thành tích học tập của tôi càng ngày càng tốt, kỳ diệu như nhân vật Moses dùng tay không rẽ sóng biển Đỏ Ai Cập (Chả giống tẹo nào!). Có vài bạn học vô cùng hiếu kỳ còn hỏi tôi xem nên sử dụng sách tham khảo nào, hay đi học thêm ở đâu, v.v...để có thể có thành tích học tập dị thường như vậy.

“Nếu như cậu cả ngày bị một bạn nữ thành tích học tập tốt gấp 10 lần hỏi bài, xem cậu có thể không học hành chăm chỉ lên được không?” Tôi trả lời một cách đơn giản, nhưng đó cũng không phải là câu trả lời đích xác.

...Thực ra ý của tôi là “Nhưng cậu đã yêu cô ấy mất rồi.” Đó mới chính là bí quyết thành công.

Về sau thầy Lại căn theo thứ tự tên trong phòng thi của mỗi người, liên tục đổi lại vị trí trong lớp, mong rằng có thể tạo nên truyền thuyết đội hình hoàn mỹ của “các thí sinh thích hợp nhất”. Nhưng dù cho Lý Tiểu Hoa ngồi bên trái hay bên phải tôi, đằng trước hay đằng sau, thầy Lại đều không dám tách tôi và Lý Tiểu Hoa ra, sợ rằng thành tích của tôi vì thế mà đi xuống.

Một trường tư muốn có chỗ đứng thì cần phải có một số lượng cố định học sinh giỏi thi vào trường, thế nên phòng giáo vụ bắt đầu ra sức thuyết phục Bộ quốc trung (cơ quan quản lý các trường cấp 2) lập ra danh sách 100 học sinh có thể vào thẳng cấp 3. Nếu thành tích thi vào cấp 3 trên 600 điểm mà lại chọn trường trung học Tỉnh Thành, thì sẽ nhận được tiền trợ cấp mỗi kỳ là một vạn tệ; điểm tổng mà thấp hơn 600, vượt qua trường cấp 3 Chương Hóa hoặc trường nữ Chương Hóa, mà nằm trong danh sách 100 học sinh vào thẳng, thì có thể giành được tiền trợ cấp mỗi kỳ là 800 tệ.

“Còn nữa, các thầy đã cung cấp cho hai lớp đội ngũ giáo viên chất lượng nhất. Các thầy giáo này có người đang dạy lớp luyện thi ở đại học Đài Trung, người thì đã có kinh nghiệm nhiều năm dạy thêm ở Chương Hóa, rất có danh tiếng, bảo đảm đều là các thầy giáo tốt...” Thầy Lại hùng hồn nói.

Thực ra thì tiền thưởng không dụ được người, đối với việc giáo viên tốt hay không thì cũng chẳng ai hiểu rõ, nhưng vì học trong lớp thành tích tốt nhất trường, cả lớp chúng tôi đều kiên định cùng nhau lưu lại ở ngôi trường này, thêm 3 năm nữa chung một mái trường, bởi lẽ trung học Chương Hóa dẫu sao cũng là trường nam sinh, trung học nữ Chương Hóa là trường nữ sinh, còn trường Tỉnh Thành có cả nam lẫn nữ mới đúng là chốn lý tưởng của tình yêu.

Ngược lại thì Lý Tiểu Hoa không hề nghĩ gì về việc sẽ tiếp tục học 3 năm cấp 3 ở trường Tỉnh Thành, điểm này làm tôi cảm thấy bồn khoăn lo lắng.

“Cậu không suy xét việc ở lại Tỉnh Thành sao?” Tôi viết lên giấy.

“Không suy xét.” Lý Tiểu Hoa

“Nếu như cậu giấu bố mẹ giữ tiền trợ cấp, đó không phải là có một khoản tiền tiêu vặt rất là sướng rồi sao!” Tôi viết lại.

“...” Lý Tiểu Hoa.

Cùng lúc đó, quyển kỷ yếu tốt nghiệp, do tôi và Thẩm Giai Nghi, A Hòa, Dương Trạch Vu chịu trách nhiệm, đang được thực hiện trong khí thế hừng hực.

Vào ngày nghỉ cuối tuần, chúng tôi đều đến phòng khách nhà A Hòa thảo luận, hoặc là xin nghỉ tiết vào thư viện của trường cắt cắt dán dán ảnh sinh hoạt, ảnh cá nhân mà các thành viên trong lớp đem nộp. Vốn là học lớp Mỹ thuật, tất cả ảnh các thầy cô giáo bộ môn đều là do đám học trò phụ trách làm kỹ yếu phác họa từng cái từng cái một.

Còn tôi thì rất vui vì lại có dịp cùng bà cụ non Thẩm Giai Nghi tranh cãi, giống như là tôi sinh ra đã thiếu sự giáo huấn rồi.

“Này, Kha Đăng, gần đây mình cùng Bác Tử về nhà, lần nào cũng nhìn thấy cậu đi về cùng Lý Tiểu Hoa nhé.” A Hòa cười cười, tay vẫn đang chọn một tấm ảnh chụp chung của cả lớp.

Thằng khốn này đúng là có rắp tâm hại người.

“Đúng rồi, nhà tao gần nhà Lý Tiểu Hoa.” Tôi vừa cười vừa viết tựa đề, trong lòng thực ra rất muốn ra đá A Hòa một phát.

Mặc dù tôi hiện tại đã thích Lý Tiểu Hoa, nhưng cũng không thể phủ nhận được thiện cảm đối với Thẩm Giai Nghi.

“Bọn mày không làm chuyện gì mờ ám chứ?” A Hòa không buông tha tôi, truy kích đến cùng.

“Cũng bình thường thôi mà.” Tôi muốn giơ một ngón giữa với A Hòa lắm rồi.

Thời đó máy vi tính hãy còn quý hiếm như bảo bối, các công ty vẫn còn dùng Win 3.1 bản sơ khai của Microsoft. Quyền kỹ yếu tốt nghiệp vì vậy hoàn toàn là thủ công, dựa vào cách thức và tiêu chuẩn đã thống nhất của nhà trường, bên cạnh đó tham chiếu các mẫu tự hình to nhỏ khác nhau, còn lại để nhà in đánh máy và in ấn.

Thẩm Giai Nghi dùng bút chì và thước kẻ, cẩn thận nhẹ nhàng đánh dấu lên tờ giấy làm thiệp những vị trí mà sẽ dán ảnh, rồi lại phác lên vị trí của từng chữ một. Tôi và Dương Trạch Vu theo đó mà viết chữ.

“Kha Cảnh Đăng, có phải cậu thích Lý Tiểu Hoa đúng không?” Thẩm Giai Nghi đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy.” Tôi thành thực trả lời.

“Cậu không cảm thấy rằng vào thời điểm hiện tại, yêu đương không phải là quá sớm sao?” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi một cách cổ quái.

“Đúng đấy, tao cũng cảm thấy quá sớm.” A Hòa phụ họa.

“Hả? Nói nghe xem nào.” Tôi thần sắc tỏ vẻ không phục, đại khái là không có cách nào che giấu được.

“Cậu thử nghĩ đi nhé, cậu và Lý Tiểu Hoa bây giờ mới có 15 tuổi, nếu bây giờ hai cậu yêu nhau, có thể nào yêu nhau đến tận năm 30 tuổi rồi kết hôn không?” Thẩm Giai Nghi nói đúng giọng người lớn, đôi mắt chớp chớp không ngừng.

“Vì sao lại không thể chứ? Đều 15 tuổi rồi, làm sao mà không biết được bản thân có thích hay không?” Tôi nói, nghĩ lại cẩn thận, tôi đúng là từ vườn trẻ bắt đầu bước vào tình yêu phơi phơi vậy.

“Ừ thì cho là hai cậu thích nhau, nhưng không thể nào mà yêu nhau lâu bền được. Nếu như sớm biết là có ngày nhất định chia tay, vì sao còn muốn yêu sớm như vậy? Như vậy chẳng phải là không có ý nghĩa gì sao?” Thẩm Giai Nghi nghiêm túc nói.

“Cậu rồi cũng có ngày phải chết, vậy vì sao bây giờ cậu không chết luôn đi?” Tôi đập lại Thẩm Giai Nghi, cảm giác không thoải mái đã lên đến đỉnh điểm.

“Hai việc này chẳng liên quan, cậu quả thật là ấu trĩ.” Thẩm Giai Nghi thở hắt ra.

Những học sinh tốt nghiệp như chúng tôi, theo như tập tục của khóa trước, bắt đầu chuyển giao nhau những quyển sổ lưu bút, cả lớp bắt đầu viết đi viết lại sở thích cá nhân, ước mơ tương lai, lời chúc tương lai xán lạn, mọi sự vui vẻ, v.v... lên lưu bút của bạn mình.

Ngày đó, tôi viết những gì lên lưu bút của Lý Tiểu Hoa, tôi cũng không tài nào nhớ nổi. Chỉ nhớ mang máng là ở cột sở thích, tôi viết là “Quảng Yakult” (Yakult: tên loại sữa chua), kí tên “Miyamoto Yontaimu Nafu” trừ danh, tóm lại là không được lấy một dòng nghiêm túc.

Mặc dù tôi rất vui vẻ với việc viết những gì lên sổ lưu bút của người khác nhưng hồi đó tôi cảm thấy rằng theo tất cả mọi người cùng làm một việc y hệt thì vô cùng chán ngắt, vậy nên tôi chẳng ra hiệu sách mua về một quyển lưu bút đẹp để để cả lớp viết vào.

“Mày làm gì mà không đưa sổ lưu bút thế? Tao muốn viết cho mày vài dòng.” Liêu Anh Hoàng huých vào vai tôi.

Quyển lưu bút của nó bị tôi viết mấy câu bậy bạ rồi vẽ đầy hình nhăng cuội, thế nên chắc là nó muốn báo thù tôi đây.

“Rất nhiều người không phải đều muốn vào danh sách học sinh vào thẳng cấp 3 đó sao? Về sau vẫn còn học cùng nhau, bây giờ viết mấy câu chia tay chia chân không phải là kỳ dị sau?” Tôi nói thẳng thừng. Theo như tôi biết, ít nhất phải có đến một nửa học sinh lớp tôi muốn được lên thẳng cấp 3.

“Nói như vậy cũng không sai, thế nhưng mày nhất định sẽ hối hận.” Hứa Bác Thuần ra giọng người lớn để giảng đạo, giọng điệu không phù hợp nên nghe khá là gượng gạo.

“Tao nhìn lại bản thân rồi, quyển sổ lưu bút hồi cấp 1 của tao tìm mãi không thấy. Tao là người không giỏi giữ đồ mà.” Tôi gấp lấy ngáp để.

Đúng rồi đó, người không giỏi giữ đồ.

8. Chương 8

Lý Tiểu Hoa lên lớp cùng tôi đọc sách, hết tiết cùng nhau nói chuyện, cùng nhau tản bộ trong trường, tan học lại cùng đường về nhà, mối quan hệ thân thiết không có gì phải nghi ngờ này cuối cùng cũng xảy ra vấn đề.

“Gần đây bọn họ đều nói, mình không còn thời gian giành cho họ nữa.” Lý Tiểu Hoa thoáng lộ vẻ lo âu, mắt hướng về phía bọn họ.

Bọn họ ở đây, còn ai ngoài đám con gái cùng lớp.

Việc trong trường học sinh chơi theo nhóm không có gì lạ cả, cách con trai và con gái lập hội cũng không có nhiều khác biệt, hình dung một cách chính xác thì con trai ưa tụ hợp “ồn ào” trong khi con gái thích tụ hợp “tĩnh tế”, mối quan hệ bạn bè giữa con gái với nhau thì chặt chẽ hơn so với giữa con trai với nhau, nói chung là con trai sẽ chẳng bao giờ hẹn nhau cùng đi rửa tay, cũng không bao giờ có kiểu tích lũy chuyện âm ỉ qua ngày đoạn tháng rồi bỗng nhiên bùng phát đột ngột cả.

“Quái Thú cũng nói như vậy, thế nhưng Quái Thú cũng kiên cường lắm. Ha ha.” Tôi cười đáp lại.

Về sau Quái Thú đương nhiên cũng hiểu ra là tôi thích Lý Tiểu Hoa, dù cho tôi không thể cùng nó đón xe về nhà, nó vẫn có nghĩa khí cho tôi mượn báo “Thiếu niên vui vẻ”, bữa trưa vẫn cùng tôi ăn chung cái bánh nhân thịt. Quái Thú không có phức tạp chút nào, thuần túy là tên ngốc thích truyện tranh.

“Không giống nhau.” Lý Tiểu Hoa chau mày, viết trên tờ giấy nháp: “Bọn họ rất giận mình, nói mình không coi trọng họ, mong mình không đi cùng cậu thường xuyên nữa.”

Tôi nhận ra là sự việc gay go rồi.

Tôi và đám con gái cùng lớp nói chung là cũng có qua lại, khi học lớp 7 hay lớp 8, trong tiết mục văn nghệ lễ tốt nghiệp, tôi đều cùng 10 đứa con gái trong lớp, thay mặt cho lớp đến hội trường Huyện Chính Phủ biểu diễn. Tôi còn làm trưởng nhóm phụ trách văn thể mỹ 3 năm liền, mỗi lần trang trí lớp đều cùng với mấy đứa con gái này hợp lực hoàn thành, mọi người chơi với nhau rất vui, vì vậy khi đi dã ngoại cùng cả lớp, cả đám nam sinh có mỗi tôi là có thể sang phòng nữ sinh chơi bài cả tối (cùng Thẩm Giai Nghi chơi bài phải nói là bất lợi trùng trùng, chơi được 21 điểm thì bị bắt bốc thêm bài, bốc phải quân đỏ thì bị trừ 2 điểm, đến oải, chơi thế nào mà để bị thua...))

Hiện tại, đám con gái chẳng khác gì bạn tôi này kêu Lý Tiểu Hoa không được gặp tôi thường xuyên nữa, tôi thực sự không tài nào hiểu nổi. Có chỗ nào không được sao?

“Mình không hiểu.”

“Tóm lại là, từ giờ tan học không cần tìm mình nữa.”

Tôi chau mày, không cách nào khác chỉ còn biết chấp nhận, quay đầu lại nhìn “bọn họ”.

Kỳ thi cuối cấp đang đến gần.

Giữa tôi và Lý Tiểu Hoa bắt đầu mơ hồ hình thành khoảng cách vô hình, khoảng cách ấy vừa có chút dụng công, có chút ngại ngùng không thể diễn tả bằng lời, làm tôi không thể nào hiểu nổi. Chẳng hạn, Lý Tiểu Hoa nói bóng nói gió là không muốn chúng tôi có một kiểu ảnh chụp chung vào lễ tốt nghiệp, đây là điều hối tiếc lớn nhất của tôi sau này.

Có hôm tan học, sau khi cùng Quái Thú đọc xong quyển “Thiếu niên vui vẻ”, Lý Tiểu Hoa vẫn còn đang cùng đám con gái cùng lớp nói chuyện, tôi nhìn đồng hồ, thấy đã 5 giờ 30 phút rồi.

“Đi nào.” Tôi khoác cặp, đi đến bên cạnh Lý Tiểu Hoa, lũ con gái bỗng nhiên im lặng.

“Không được rồi, hôm nay bố mình đến đón mình rồi.” Mắt Lý Tiểu Hoa hơi chớp chớp.

Tôi hiểu rồi. Sau đó chậm chậm đảo mắt qua đám nữ sinh.

“Ồ, thế thì mình về trước nhé.” Tôi nói, thần thái không được tự nhiên cho lắm.

Tôi nhanh chóng cùng Quái Thú bước đến bên dưới tán cây to, nơi đợi xe số 2, đọc lại quyển “Thiếu niên vui vẻ”. Quái Thú biết tâm trạng của tôi không vui nhưng vẫn một mực căn vặn tôi và Lý Tiểu Hoa rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

“Chả có gì cả, chỉ là cho cô ấy có thêm chút thời gian giao lưu bạn bè thôi.” Tôi mệt mỏi đưa mắt lên nhìn bầu trời.

Cuộc tình này đến quả thực là quá muộn. Lý Tiểu Hoa về sau không học Tỉnh Thành, muốn theo học trường cho ni cô Chương Nữ (ý nói trường toàn con gái), thời gian chúng tôi ở bên nhau cũng không còn nhiều, “bọn họ” dựa vào cái gì mà muốn chia cắt chúng tôi?

“Là như vậy à?” Quái Thú nghiêng cổ.

“Là như vậy đó.” Tôi ngáp dài.

“Ài, con gái là như vậy đó, mày đừng nghĩ nhiều làm gì.” Quái Thú vỗ vai tôi.

Mày cũng hiểu con gái à? Tôi nhìn về phía Quái Thú, nhưng không nói ra lời.

Có lúc nhiều sự quan tâm thật là nhỏ mọn, nhưng tất cả đều bắt nguồn từ ý tốt. Kiểu ý tốt nhưng vô lối này chả khác gì lời châm chích cả.

Về sau tình thế cũng không biến chuyển theo hướng tốt đẹp.

Liên tiếp mấy tuần, tan học, Lý Tiểu Hoa đều có bố đến đón về, thói quen ngọt ngào cùng tôi đi bộ về nhà biến mất, hết như nó chưa từng xuất hiện trên thế gian này.

Tôi buồn lắm, nhưng ngày đó tôi mới có 15 tuổi rưỡi, không biết phải phản ứng lại như thế nào.

Cho tới một ngày, bố của Lý Tiểu Hoa bận nên không đón cô ấy về được. Thế là tôi liền nhân cơ hội cùng cô ấy về nhà. Tôi cứ bước đi bước đi, trong lòng suy tính bản khoản “làm sao đây, sẽ không biến tình hình hiện tại tồi tệ hơn chứ”, rồi lấy hết dũng khí, nhẹ nhàng đưa tay ra.

Mu bàn tay của tôi, nơm nớp dè dặt áp vào mu bàn tay của Lý Tiểu Hoa.

“Đừng nắm tay mình.”

Lý Tiểu Hoa không nhìn tôi, chỉ cúi đầu.

“Mình chỉ là...”

Tôi khó khăn lắm không nói nên lời, bầu không khí trở nên ngột ngạt.

“Đừng nắm tay mình, mình xin cậu đấy.”

Lý Tiểu Hoa đi càng lúc càng nhanh.

Quyển kỹ yếu tốt nghiệp cuối cùng cũng phát đến tay từng người. Buổi sáng, phần ôn tập trắc nghiệm môn số học cũng kết thúc.

Tôi sẽ không bao giờ quên, tờ giấy kẹp với bài kiểm tra đổi cho nhau, cùng với một chiếc dù trúc nhỏ xinh.

Chữ của Tiểu Hoa.

Tờ giấy chỉ vền vện hai câu ngắn ngủi, giống hệt như cú đấm thẳng trái vào trướng mũi của Mike Tyson, lại còn bồi thêm một cú móc phải tung hàm. Linh hồn của tôi không đợi huấn luyện viên tung cờ trắng, đã trực tiếp theo thái dương não ra ngoài, tung tóe, ồ ạt.

Tôi không khóc. Ít nhất không có dòng nước mắt nào chảy ra.

Lòng tự tôn của tôi cứng như thép, linh hồn vừa kịp trào ra đã quay trở lại, tôi chỉ cảm thấy ruột gan sôi lên.

“Các bà các cô như nữ tặc vậy, tất cả thật đáng ghét.” Tôi nhìn chiếc ô trúc nọ.

Ngày hôm sau, tôi cắt tóc kiểu đầu đinh đến trường, rồi cùng bạn học đổi chỗ ngồi theo như mấy chữ trên tờ giấy, cách xa hoàn toàn cô gái mà đời này kiếp này tôi cũng không có hy vọng được ở bên nữa.

Mở sách tham khảo, tôi không nói không rằng bắt đầu giải đề. Thằng tôi bây giờ, trải qua huấn luyện, đã trở thành một cỗ máy giải đề hiệu suất cực cao.

“Có chuyện gì vậy? Sao lại cắt đầu đinh?”

Thẩm Giai Nghi cũng đổi chỗ với bạn, chuyển sang chỗ ngồi bên trái tôi, trực tiếp hỏi.

Chúng tôi đã lâu lắm rồi không ngồi gần nhau như hồi trước.

“Cậu cũng ngồi trong à?” Tôi ngoái nhìn, giọng điệu không tốt.

“Có chuyện gì sao?” Thẩm Giai Nghi không hiểu.

“Ồ, mình không nghĩ cậu nhạt nhẽo đến thế.” Tôi quay lại, tiếp tục viết lời giải.

Thẩm Giai Nghi thấy tâm trạng của tôi không tốt, không dám tiếp lời, cũng không dám cười quả đầu đinh của tôi vì sao lại ra ý tưởng kỳ cục thế này, càng không chau mày kêu tôi ấu trĩ.

Chỉ từ ngày thứ hai trở đi, Thẩm Giai Nghi ngồi bên trái tôi, từ từ chờ tâm trạng của tôi nguôi bớt.

Sau đó, lưng áo tôi lại bắt đầu xuất hiện những vết mực bút bi.

Nói thật là, nếu muốn đợi tôi nguôi nổi thất tình thì còn lâu vì việc tôi bị đá khá còn khá là mơ hồ. Nhưng nhờ Thẩm Giai Nghi lại bắt đầu chọc chọc vào lưng áo tôi, bắt tôi phải nghe cậu ấy nói dăm ba điều mới có thể lờ tôi từ một thế lực hắc ám của cỗ máy giải đề trở về trạng thái bình thường.

Bữa liên hoan sau lễ tốt nghiệp, trong khi cả lớp đang thi nhau trát bánh gato lên mặt Hứa Bác Thuần, tôi giả vờ hứng chí đánh rơi kem trên bánh, chú ý thấy Lý Tiểu Hoa đang ngồi lặng lẽ trong một góc phòng, bình thản ngồi ăn teppanyaki.

“Cậu có thực là từng thích mình không?” Tôi rầu rĩ nhỉ.

Trường tuyên bố nghỉ học, nhưng tất cả các lớp đều tự mặc định là quay lại trường để ôn tập.

Thầy Lại mở cái tủ sắt chật ních các loại phạm vi trắc nghiệm, đề thi, giống như Hội chữ thập đỏ đến vùng thiên tai mở kho lương thực, đem hết từng chồng từng chồng đề thi đặt dưới bụi giăng, cho những tên nào tâm hồn đã bị biến thành nô lệ của kỳ thi cuối cấp tùy ý sử dụng. Tất cả mọi người, dù bình thường chả ai thích làm đề thi đâu, nhưng đang trong thời đoạn gian khổ tập trung ôn thi cao độ, thế nên ai cũng lao đến bụi giăng tranh nhau các tờ đề, cứ như thế đề thi chính thức sẽ ẩn hiện trong đó vậy.

Như tôi quan sát thì căn bản đây là một dạng của chứng điên cuồng.

Trong thời gian tự ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi, tôi thường cùng Thẩm Giai Nghi ngồi nói chuyện, chứ không hề mở sách ra nhai đi nhai lại. Bởi vì tôi biết bản thân từ lâu đã có thể vượt qua được mức điểm nguyên vọng 1 của trường trung học Chương Hóa, còn Thẩm Giai Nghi thì càng không phải bàn đến, dù cho là có đi Đài Bắc thi trường nữ Bắc Nhất cũng không vấn đề gì.

Vì lẽ đó, việc điểm số cao hay thấp chỉ là dấn lên người khác hoặc bị người khác đạp lên mà thôi.

“Bây giờ có thể nói được chưa? Cậu và Lý Tiểu Hoa vì sao lại ra nông nỗi này?” Thẩm Giai Nghi đột nhiên bắt đầu ầu ỉ.

“Mình thích cậu ấy.” Tôi nhìn về Lý Tiểu Hoa ở góc xa.

Lý Tiểu Hoa được bao quanh bởi “bọn họ”, vài người hùng hực làm hết tất cả bài trắc nghiệm, rồi đổi cho nhau để sửa, sau đó lại làm bài mới, cẩn thận làm đi làm lại không biết mệt. Lòng tôi rối loạn nhiều nhưng, rất muốn cho mỗi người một cú.

Tôi chậm rãi đem tất tần tật chuyện giải thích một lượt cho Thẩm Giai Nghi, cũng kể cho Thẩm Giai Nghi nghe về lời nhắn trên tờ giấy.

“Mình nghĩ, dù cậu ấy nói như vậy nhưng thi xong sự việc chắc chắn sẽ có biến chuyển tốt.” Thẩm Giai Nghi động viên tôi.

“Thật không vậy?” Mắt tôi sáng lên.

“Phản ứng của cậu ấy là như vậy mà? Cậu cũng không làm cậu ấy giận dữ, đừng nghĩ nhiều làm gì.” Thẩm Giai Nghi cười.

“Nói vậy cũng đúng, thế nhưng... cô ấy muốn học Chương Nữ đó? Như vậy thì mình còn cứu vãn thế nào?” Tôi chau mày.

“Chuyện đời người thật khó giải thích nổi, chỉ là không học cùng trường thôi mà, có gì to tát đâu. Việc cậu phải làm giờ là tập trung chuẩn bị thi cử, đừng làm cho cậu ấy thất vọng.” Thẩm Giai Nghi giống như một bà già lắm điều.

“Trời ơi Thẩm Giai Nghi, cậu có cách nào để nói mấy lời của người lớn nhiệt tình đến vậy?” Tôi cảm thấy tức cười.

“Nếu cậu ấy thấy cậu là một tên ngốc không chịu nổi chút đả kích, sự tình trở nên nan giải rồi. Thời đại này làm gì có con gái nào lại thích con trai vừa đánh một phát đã ngã đâu.” Thẩm Giai Nghi giương mắt nhìn tôi, “Như vậy chỉ làm cho con gái cảm thấy mình giống bà mẹ mà thôi.”

“Nhưng mình thực sự là kiểu người không chịu nổi chút đả kích. Vô cùng yếu đuối.” Tôi thành thật thừa nhận.

“...Cậu thật là ầu ỉ.” Thẩm Giai Nghi không còn lời nào để nói.

Kỳ thi cuối cấp kết thúc.

Không ngoài dự liệu, điểm của tôi vượt qua điểm chuẩn trung học Chương Hóa hơn 40 điểm, cùng Liêu Anh Hoàng, Hứa Bác Thuần, Hứa Chí Chương, Lý Phong Danh, Tạ Mạnh Hòa, Dương Trạch Vũ, Tào Quốc Thắng, Thẩm Giai Nghi, v.v... nhóm học sinh vào thẳng trường trung học Tinh Thành. Quái Thú thi trượt, đi học trường Vân Lâm. Sau này cái tên Quái Thú dần dần chỉ còn tồn tại trong ký ức của tôi, là một tên ngốc vụng về rất thích truyện tranh.

“Cậu thông minh như vậy, học ban Tự nhiên nhất định rất hợp.” Cô ấy từng nói như vậy.

“Là như vậy sao?” Tôi nhìn lên bầu trời.

Thế là tôi bèn chọn ban Tự nhiên, ban mà tôi không thích tẹo nào. Cũng chỉ vì một lời nói của cô ấy.

Còn chủ nhân của câu nói nọ, quả nhiên không học lên Tinh Thành, mà thi vào ngôi trường có đồng phục đen trắng – Trung học nữ Chương Hóa.

Tôi về sau cũng không còn dịp nói một câu nào với người con gái đã từng cùng tôi đi bộ về nhà.

Hôm nay là ngày 11 tháng 7 năm 2005, thời tiết dịu nhẹ.

1 giờ 54 phút chiều, tôi ngồi trên tàu Tự Cường đi Đài Bắc. 3 tiếng nữa, tôi phải đến nhà xuất bản ký 1000 quyển “Thiếu lâm tự đệ bát đồng nhân” cho nhà sách qua mạng Kingstone và hiệu sách bán lẻ Eslite. Nghe bài “First of May” của BeeGees, tôi nghĩ không khí trong bài hát xưa cũ này rất phù hợp với khoảng thời gian đã qua của mỗi con người.

Nghĩ rất nhiều về việc viết cái gì đó về Tiểu Hoa, nhất là nửa năm nay bởi vì mẹ tôi đổ bệnh, tôi ở Chương Hóa gần như toàn bộ thời gian, mỗi ngày vẫn theo quán tính đi qua cổng nhà Lý Tiểu Hoa.

Đúng vậy, chỉ có thể liên tục đi qua cổng nhà cô ấy, liên tục dừng chân, lại liên tục đi qua.

Chỉ như vậy mà thôi.

Trong cuộc đời của Lý Tiểu Hoa, tôi chỉ là một dáng hình mờ nhạt không rõ ràng, được vẽ bằng bút chì, tô đi tô lại vài lần mà thôi.

9. Chương 9

Mỗi người đều từng trải qua kinh nghiệm như vậy.

Một lúc nào đó bỗng nhiên nghe một bài hát, một đoạn nhạc, trong phút chốc những ký ức gắn với bản nhạc đó sẽ ùa về. Đại học hay cấp 3, hay lúc nhìn về vị trí mình đã từng ngồi, nhìn những khuôn mặt giàu cảm xúc vẽ bằng phấn trắng.

Quái Thú trước khi biến mất đã cho tôi mượn cassette của Kim Thành Vũ, trong đó có một bài hát đại khái là hát như thế này: “Oh my baby, vì sao lại như thế, sao tình yêu đều biến thành hư vô? Bởi vì anh yêu em, không thể chia tay em, mỗi đêm hình bóng em lấp đầy trái tim, bởi vì anh yêu em, nên không thể để em rời xa. Bởi vì anh yêu em, không thể chia tay em, ...”

Những ca từ đó nay đã trở thành xưa cũ, lại chính là ca khúc chủ đề tuổi 16 của tôi.

Kỳ nghỉ hè từ lớp 9 lên lớp 10, thực chất là dành cho những lớp học thêm điên cuồng để tranh thủ nhồi nhét kiến thức.

Tôi nghĩ ở bất kỳ nơi nào của Đài Loan, không có học sinh lớp 10 nào có thể thoát khỏi những tuần học thêm như thế này, các học sinh trường nghề được các trường hoặc các hiệu sách nhận làm việc nhét các tờ quảng cáo vào sách báo, trực tiếp lấy địa chỉ được ghi trong các quyển kỹ yếu ghi vào các tờ tuyên truyền, toàn bộ đều là mời mọc đến nghe các buổi giới thiệu của lớp học thêm. Nếu liêu mạng đến nghe thử có thể thu về một đồng các tài liệu học bổ não miễn phí, cùng một loạt quyển vở xinh đẹp không bổ não.

Hứa Bác Thuần cùng tôi đạp xe qua lại không ngớt đến các thể loại lớp học thêm ở Chương Hóa, gọi là đi nghe thử nhưng thực ra là để tìm kiếm bóng hình của những cô bạn mà chúng tôi thích.

Thằng nhãi Hứa Bác Thuần, đầu rất to, gáy bẹt, tật nói lắp bắp lên xuống là nét đặc trưng của nó, bất kỳ truyện cười nào qua giọng kể của nó đều trở thành nhạt nhẽo, đây chính là bi kịch số phận của nó. Nó là một trong những đứa bạn quan trọng nhất trong cuộc đời của tôi, nguyên nhân cũng vì nó chưa từng thích Thẩm Giai Nghi bao giờ, vì vậy trở thành đứa bạn mà tôi dốc hết bầu tâm sự. Năm lớp 9, tôi thích Lý Tiểu Hoa, Hứa Bác Thuần thích Lý Hiểu Thanh, sau khi thổ lộ bí mật tình yêu của nhau, mối quan hệ đồng minh giữa hai chúng tôi càng chặt chẽ.

Nhiều năm về sau tôi đau đớn nhận ra, liên minh hai tên gốc, ngoại trừ tình bạn kiên định giành cho nhau, còn lại có thể nói việc tác chiến trong lĩnh vực tình yêu thì không có chút ý nghĩa gì cả.

Quay trở về lớp học thêm chật chội người của những ngày hè năm đó.

Tính toán của chúng tôi rất đơn giản, bởi vì chúng tôi chỉ là những cậu con trai mới lớn còn hay ngượng ngập, không dám gọi điện thoại cho bạn gái hẹn hò, vì vậy chúng tôi quyết định điều tra xem Lý Hiểu Thanh

đi học thêm lớp nào, sau đó tiếp tục theo dõi, mục tiêu cuối cùng là cùng cô ấy học chung lớp học thêm, chốt lại, có chết cũng không buông.

“Cách này liệu có hiệu quả không?” Tôi ngh ngừ nhưng không phản đối.

“Nói cho mày biết, cực kỳ hiệu nghiệm, ít nhất là so với cách mày quấy nhiễu con chó nhà cô ấy thì có công dụng hơn.” Hứa Bác Thuần nói chắc chắn như đinh đóng cột.

“Nhưng mà con Tom nhà cô ấy thật ra khá là hay mà, nó càng ngày càng thân với tao nữa.’ Tôi vò đầu, đầu óc không chú tâm lắm tới thầy giáo lớp học thêm đang giảng bài đến tung tóe hết nước miếng ở phía trên.

“Này, không cần giúp con chó nhà cô ấy đặt bữa một cái tên như thế đâu...” Hứa Bác Thuần dần dần gục mặt trên bàn ngủ rồi. Chúng tôi nào có ý định học hành gì, vào lớp chỉ nhìn xem có Lý Tiểu Hoa và Lý Hiểu Thanh hay không, rồi ngay lập tức ngủ gục.

Nhưng cả mùa hè đấy, hai thằng khốn tôi hoàn toàn thất bại, vô duyên vô cớ biến thành hai tháng làm học sinh chăm chỉ.

Nói đến con chó Tom nhà Lý Tiểu Hoa, đó thật là một kỳ án oan uổng.

Hồi đầu khi tôi cùng Lý Tiểu Hoa cùng đường về nhà, chúng tôi toàn già biệt ngay từ cửa cổng, vì vậy tôi chỉ biết đại khái vị trí nhà Lý Tiểu Hoa, chứ không biết rõ nhà cô ấy đích xác là nhà nào.

Sau khi bị Lý Tiểu Hoa đá khỏi cuộc đời cô ấy trước kỳ thi cuối cấp, thông tin trong quyển sổ kỷ yếu cuối cùng lại có đất dụng võ. Tôi đạp xe mãi miết, tìm tới địa chỉ ghi trong kỷ yếu “số 15 đường Thành Công”, tới dưới nhà Lý Tiểu Hoa, từ đó qua qua lại lại, một mực chờ mong có thể dùng cách “ngẫu nhiên” làm nên điều kỳ diệu.

Tầng 1 nhà cô ấy bình thường đều khóa, chỉ để ở đó một con chó trắng to trông nhà trông vô vị.

“Không vấn đề gì hết, mày vô vị, tao càng vô vị hơn.” Tôi ngồi xổm, tay lắc lắc miếng hotdog mua từ 7-Eleven.

“...” Con chó to vô vị không hề mất đi bản tính tham ăn, mồm ngay lập tức ngoạm luôn miếng hotdog to đùng.

Từ đó, chúng tôi trở thành tình bạn kiểu “Tôi mua hotdog, nó ăn hot dog”, còn nó cũng có một cái tên tử tế, Tom. Tôi gọi bữa tên, nó cũng thừa nhận, chẳng hạn...

“Tom, ăn hotdog này.” Tôi dừng xe đạp lại.

“.....” Con chó trắng mập, à không, Tom ngồi xuống ngoan ngoãn.

Con Tom ăn xong miếng hotdog to đùng, đều ngồi cạnh tôi, ở bên dưới gác nhà Lý Tiểu Hoa, ngẩng nhìn ánh đèn vàng hắt từ trên tầng 2 xuống. Tôi mê mẩn tha thiết nghe tiếng dương cầm từ gác trên vọng xuống, con Tom thì thè lưỡi ngó đông ngó tây.

“Cậu trước nay chưa từng kể cho mình cậu biết chơi dương cầm...trời ơi, lại còn chơi hay nữa. Có thể thích một bạn gái tài hoa như vậy thật là hạnh phúc.” Tôi cảm thán, tưởng tượng cảnh đôi tay Lý Tiểu Hoa đang nhẹ lướt trên phím đàn.

“.....” Con Tom liếm láp chỗ nước sốt cà chua trên mặt đất.

“Mày cũng vậy, Lý Tiểu Hoa chưa từng kể tao nghe về mày, chẳng hạn như mày trông rất xấu này. Thế nhưng mà không sao, chỉ cần nhìn kỹ một tạo thì mày trông cũng khá lắm. Này, mày có nghe không vậy!” Tôi liếc nhìn Tom.

“.....” Con Tom tự liếm lấy liếm để bộ lông của mình.

“Đúng rồi, phải nhắc cho mày biết một lần, tao tên là Kha Cảnh Đằng, cũng là chủ nhân tương lai của mày, nhanh nhanh quen thuộc với tao nha, về sau phải trung thành tuyệt đối với tao đó.” Tôi khoanh tay, nhìn lên tầng 2, tự nói một mình.

Ăn sạch sẽ miếng hotdog, con Tom khẽ dụi dụi đầu vào quần tôi.

Tôi ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vào cái đầu góc ghech của nó.

Người ta thường đánh rắn phải đánh giáp đầu, tôi thì lại bắt đầu hỏi lộ từ con chó. Tôi xóc xóc đầu con chó nói: “Nói trước nhé, mày ăn bao nhiêu là hotdog rồi, về sau có cơ hội tao đến trước mặt Lý Tiểu Hoa, phải tỏ vẻ mừng rỡ đón tao, nhớ hợp tác một chút, đừng làm tao thất vọng nhé.”

Con Tom thì cứ bám lấy tôi hít lấy hít để, như muốn lục xem trên người tôi cái hotdog thứ hai.

“Không có đâu.” Tôi vỗ vào nó rồi bước lên xe đạp, ngẩng đại nhìn phía ánh sáng màu vàng hắt ra từ tầng 2.

Mùa hè nhanh chóng trôi qua, từng cái hotdog cũng dần biến mất, tôi và con Tom cũng càng ngày càng thân thiết.

Mỗi lần đạp xe rời khỏi nhà Lý Tiểu Hoa, tôi đều ngơ ngẩn ngoái đầu lại nhìn lên tầng 2, rồi dần dần cúi xuống, chán nản nhìn con Tom đang thè lưỡi ra, vẫy vẫy tay, ra hiệu lần sau sẽ lại đến chơi với nó.

“Nè, chủ nhân mày vì sao không thêm để ý gì tới tao vậy? Rõ ràng là kỳ thi cuối cấp cũng kết thúc rồi mà.” Tôi hỏi.

“.....” Con Tom vẫn mãi miết ăn hotdog, đây có lẽ là thú vui duy nhất của nó.

“Không lẽ là do tính tao hay bạ đâu nói đấy, không phải à, tao là người không đáng tin, từ khi chủ nhân của mày biết tao cũng sớm nhận ra tao là người như thế nào à.” Tôi lòng dạ rối bời.

“.....” Con Tom lè lè lưỡi.

“Lẽ nào chủ nhân của mày không muốn nghe hết câu chuyện đầy nhiệt huyết “Miyamoto Yontaimu Nafu” sao? Đoạn sau hay vô cùng đó.” Tôi càng nói lòng càng thấy náo nức, cuối cùng thở dài, “Ai nói con trai 16 tuổi không hiểu chuyện tình yêu chứ? Trái tim tao đang cay đắng chua xót, vì có sự gì chứ?”

Con Tom đương nhiên là không trả lời, nó chỉ dùng cách tốt nhất để hóng tôi.

Tuần huấn luyện học sinh mới cũng nhanh kết thúc, có một hôm, tôi mặc lên mình bộ đồng phục chưa thêu mã học sinh đi qua nhà Lý Tiểu Hoa, bỗng phát hiện con Tom đi đâu mất rồi, cái chuồng nhỏ của nó cũng không thấy đâu.

Tôi xuống xe, nhìn thấy trên cửa sắt có dán một tờ giấy, trên giấy viết dòng chữ mà tới tận bây giờ tôi vẫn nhớ rõ: “Gửi bác đưa thư, chúng tôi bây giờ chuyển nhà rồi, không cần mang báo và thư đến đây nữa. Xin cảm ơn.”

Trong phút chốc, tôi cảm thấy mắt mình như mờ đi, đầu óc trống rỗng.

Làm sao lại ra nông nỗi này?

Chuyển nhà? Chuyển đi đâu? Miếng hotdog trong tay tôi phải làm thế nào đây?

Tôi hấp tấp về nhà, gọi ngay cuộc điện thoại cho Thẩm Giai Nghi.

“Thẩm Giai Nghi, cậu có biết chuyện Lý Tiểu Hoa chuyển nhà không?”

“Cái gì? Cậu ấy chuyển nhà rồi sao?”

“Đúng đó, mình vừa mới thấy trước cửa nhà cô ấy có dán một tờ giấy nhắn với nhân viên bưu điện, làm sao đây? Mình điên mất, điên mất rồi, mình và Hứa Bác Thuần còn lên kế hoạch in truyền đơn rải khắp khu nhà Lý Tiểu Hoa tuyên bố...”

“Phát truyền đơn?”

“Đúng thế, trên truyền đơn viết “Kha Cảnh Đảng thích Lý Tiểu Hoa”, để cho người sống xung quanh khu nhà cô ấy đều biết, làm cho cô ấy cảm thấy thật lãng mạn. Bây giờ tất cả đều đi tong hết rồi ...” Tôi rên rỉ.

“Nói quá lên rồi, cậu thích Lý Tiểu Hoa đến vậy sao?” Giọng điệu của Thẩm Giai Nghi có chút không đồng tình.

“Mình đi tong rồi, tong rồi, sau này mình không thể nào tìm thấy cô ấy nữa...” Tôi ủ rũ, nhìn miếng hotdog trong túi nylon đang nguội dần: “Byebye nhé, cậu giúp mình điện thoại tới lũ quỷ cái trong lớp, hỏi xem cô ấy chuyển nhà đi đâu được không?”

“.....”

“Bye!” Tôi nói.

Tôi như người mất hồn, vẫn đạp xe đi tới đi lui nhà Lý Tiểu Hoa.

Lòng thấy trống rỗng, nhưng vẫn không rõ mình đang ở tầng không nào.

Sau đó Thẩm Giai Nghi nghe ngóng cụ thể, gọi điện thoại, giọng chắc nịch báo với tôi một tin tức.

“Kha Cảnh Đằng, cậu nhất định là nhầm rồi, Lý Tiểu Hoa đâu có chuyển nhà.”

“Không thể nào, rõ ràng mình nhìn thấy trước cửa nhà cô ấy có dán một tờ...”

“Mình gọi đi mấy cuộc điện thoại, ai cũng nói Lý Tiểu Hoa không chuyển nhà, nếu không tin cậu có thể trực tiếp gọi điện hỏi Lý Tiểu Hoa í. Còn nữa, mình nói với cậu, mình chỉ giúp cậu hỏi đến đây thôi, còn lại cậu tự thân lo lấy nhé.”

“Làm sao có thể như vậy...”

Tôi gác ống nghe, lại lóc cóc đến nhà Lý Tiểu Hoa, bán tín bán nghi nghiên cứu tờ giấy nọ.

Tờ giấy nọ có lẽ là giả (giống với cả nhân viên bưu điện? Thật là nghịch ngợm quá), nhưng con Tom to như vậy sao lại biến mất, đây mới thực là buồn cười. Tôi nghi ngờ tột độ, vừa ngẩng đầu lên, dờ dẫm nhìn lên số nhà.

Đột nhiên, toàn thân chấn động.

Đây là đường XX, nhà số 15? Không phải là đường Thành Công, nhà số 15? Tôi mở to mắt ra nhìn, rùng mình.

Không cần trèo lên xe đạp, tôi nhanh chóng đi “kiểm tra” các biển số nhà gần đó, trời ơi, ở đây là đoạn giao giữa đường Thành Công và đường XX, nhưng “nhà Lý Tiểu Hoa chính bản” lại nằm ngay phía đối diện “nhà Lý Tiểu Hoa bản dỏm” có 10 mét, cả hai nhà đều số 15.

“Trùng đến thế là cùng, hai nhà số 15....” Tôi há hốc ngạc nhiên.

Từ đầu đến cuối đều là do nhầm lẫn, chỉ có kẻ si tình bậc nhất thiên hạ mới có thể nhầm lẫn như vậy.

Nơi đó, hóa ra không phải là nhà Lý Tiểu Hoa.

Còn con Tom, đương nhiên cũng không phải là con chó nhà Lý Tiểu Hoa.

Còn chỗ hotdog kia.....tôi thở dài, căn bản là đầu tư nhầm chỗ rồi!

Tôi khẽ cười, may là Lý Tiểu Hoa không chuyển nhà, tôi về sau vẫn có thể tiếp tục đạp xe loanh quanh nơi này. Thế nhưng lần này chắc chắn không nhầm nữa, tôi dán mắt vào số nhà Lý Tiểu Hoa, liên tục ghi nhận ngôi nhà này mới là hàng chuẩn.

“

“Xùy.” Tôi trèo lên xe đạp, chậm rãi nhấn pedal, bánh xe chậm rãi quay vòng.

Tôi quay đầu lại, vẫn không nhìn thấy ngôi nhà đúng của Lý Tiểu Hoa.

Tôi đưa mắt về nơi mà con Tom vẫn hay ngồi, mắt nhìn tên trùm xơi bao nhiêu hotdog của tôi đã rời xa vị trí cũ.

“Tom, con chó trắng chỉ biết lừa ăn lừa uống giờ đi đâu rồi?”

Tôi lòng phiền muộn, vẫn không ngừng ngoái đầu.

Cho tới tận lúc ngồi gõ bàn phím để kịp xuất bản tạp chí, đọc lại vẫn thấy không thở nổi.

Đã bao mùa hè đi qua, mỗi lần đi qua nhà Lý Tiểu Hoa, tôi đều liếc nhìn một cái, đều dành ra một chút suy nghĩ về vụ nhảm lẫn địa chỉ.

Chuyện đó còn có thêm bao nhiêu là hồi ức.

Đã từng có một chú chó trắng to tên là Tom, cùng tôi ngây dại nghe một người xa lạ đạo phím dương cầm.

10. Chương 10

Đồng phục của trường cấp 3 Tinh Thành: học sinh nam mặc quần dài màu cà phê, học sinh nữ mặc váy juyp màu cà phê, đi cùng với áo sơ mi trắng phổ thông, cặp sách bằng vải bố màu xanh da trời. Phân lớp thì dùng cách đọc thuận miệng vô cùng trang trọng: “Trung, Hiếu, Nhân, Ái, Tín, Nghĩa, Hòa, Bình, Lễ”.

Trừ vài người đi học ở trường nữ Chương Hoá, còn lại hầu hết học sinh lớp 9A chúng tôi đều lên thẳng, việc học cùng trường cấp 3 đối với chúng tôi cũng khá là bình thường, không có chuyện tự dưng cảm thấy mình biến thành người lớn. Huống hồ, thầy giáo chủ nhiệm lớp “Trung” của tôi lại là thầy Lại, thật là chả có cái gì mới mẻ cả.

Thẩm Giai Nghi, Hoàng Như Quân cùng Dương Trạch Vu chọn ban Xã hội, được phân vào cùng học lớp Hòa.

Những người còn lại đều chọn ban Tự nhiên, được phân đến hai lớp Trung và lớp Hiếu. Tuy phân ra thành hai lớp nhưng cũng chỉ cách nhau có một bức tường, thầy giáo cũng vẫn vậy, chúng tôi vẫn quậy phá tưng bừng không khác gì với hồi cấp 2.

Tôi và A Hòa lại học cùng một lớp, bắt đầu trận chiến tình yêu khốc liệt trong ba năm trời.

A Hòa làm bạn thì rất tốt, làm tình địch thì làm tôi không biết đường nào mà lần.

Có lẽ là tôi cực kỳ không muốn ghét A Hòa.

Nếu như bạn ghét tình địch của mình, ngoài việc ghét hấn, còn lại các việc khác đều không thể làm được. Chỉ còn cách chứng minh bạn không giống hấn ra, không còn cách nào khác, chỉ có thể làm đối thủ trong tâm tưởng.

Vì vậy, tôi vẫn duy trì mối quan hệ bạn bè với A Hòa, chân thành đối đãi với nhau. Chỉ là trong trận chiến ái tình quyết phân thắng bại, hai đứa tôi đều chưa từng buông tay.

Là vậy đó, thật là vô cùng gian khổ!

Nhiều năm về sau, A Hòa ngồi đối diện tôi trong một quán trà cạnh Huyện Chính Phủ, Chương Hóa, nghe tôi kể lại những chuyện quá khứ.

“Kha Đăng, hồi đó mày đã thích Thẩm Giai Nghi rồi, vì sao còn cùng lúc thích Lý Tiểu Hoa?” A Hòa tỏ vẻ không đồng tình, nó cứ làm như mình là người truyền giáo lý tình yêu.

“Thế thì làm sao nào? Thích hai cô bạn cùng một lúc thì có gì lạ đâu? Rất nhiều nữ sinh chả phải thường vừa thích Lưu Đức Hoa, vừa thích Trương Học Hữu đó!” Tôi thành thật chả lời, giọng điệu tỏ vẻ không quan tâm.

Né tránh chuyện tình cảm mới là việc không bình thường nhất.

Con người nếu từ sâu thẳm trái tim không có cách nào cảm nhận được hướng đi của linh hồn, tình cảm sẽ trở nên thiếu thốn.

Thực sự nhận biết tình cảm rồi — nhận biết tình cảm độc nhất vô nhị của bản thân, sau đó thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? Thế mới có sự khác biệt giữa “sự trưởng thành lỗi đời của người lớn” và “lỗi hành động bất chấp tất cả của trẻ con”. Với tôi mà nói thì là như vậy.

“Ồ đâu có kiểu đó vậy? Mà là kiểu “người lớn” hay “trẻ con”? A Hòa dở khóc dở cười.

“Chuyện như thế này tao biết làm thế nào đây, thích thì cứ thích thôi.” Tôi nhìn trà sữa mằm lúa mì đang sủi bọt.

Là vậy đó, thích thì cứ thích thôi...

Thời đó tôi hãy còn dai sức, lòng tràn đầy sự xóc nổi bồng bột của tuổi thanh xuân.

Trường Trung học Tỉnh Thành vừa tan học, tôi liền cùng Hứa Bác Thuần ngay lập tức đạp xe, phóng vượt cây cầu Trung Hoa dốc ngược, lao tới trường Trung học nữ Chương Hóa để “dự giờ tan trường”. Cứ thế ngày qua ngày, ngày qua ngày.

Trước cổng trường có hai chiếc xe đạp.

Cả hai, đứa nào đứa nấy mồ hôi ướt đầm lưng áo, phớt lờ ánh nhìn chằm chằm của vị giám thị trường Chương nữ.

“Bọn mình vừa vượt mấy cái đèn đỏ rồi?”

“Hai thì phải? Hay là ba nhĩ?”

“Ừ, cứ kiểu này rồi có ngày tai nạn xe cộ như chơi. Mà định bao giờ buông tha Lý Tiểu Hoa thế?” Hứa Bác Thuần thở hổn hển, lắp ba lắp bắp.

“Vĩnh viễn không từ bỏ.” Tôi thở dồn dập, chân run rẩy, “Mày chú ý đến Lý Hiểu Thanh của mày là được rồi, tao sẽ trông chừng Lý Tiểu Hoa.”

“Tao chả muốn làm thế này nữa rồi, mệt lắm rồi, về sau một mình mày đi, tao không đi cùng nữa đâu.” Hứa Bác Thuần lắc đầu, tay cầm ghi đông còn run run.

“Tình yêu là phải hợp tác tác chiến mà, như thế này mới có nhiệt huyết. Tin tao đi, tình yêu nhiệt huyết nhất định sẽ có ngày thịnh hành.” Tôi bật ngón tay cái, nhìn theo Lý Tiểu Hoa đang xếp hàng đi ra từ cổng trường Chương Nữ.

Lý Tiểu Hoa nhìn thấy tôi nhưng như không nhìn thấy gì cả, một chút biểu cảm cũng không có.

“...” Tôi đắm đuối nhìn theo bóng Lý Tiểu Hoa cứ ngày một xa dần.

Cô ấy luôn luôn vờ như không biết sự tồn tại của tôi, cứ cắm cúi đầu mà đi, đến một lời chào hỏi cũng không.

Phải chăng tôi đã bị cô ấy căm ghét rồi? Cô ấy cảm thấy kiểu đứng chầu chực lặng lẽ này của tôi thật ấu trĩ thật ngốc nghếch sao? Ý nghĩ này chợt thoáng qua, thâm tâm tôi đã thấy rung mình.

“Cẩn thận suy xét việc từ bỏ nhé.” Hứa Bác Thuần thở dài, khê huých vào xe đạp của tôi.

“Không. Tao mà không ngừng nỗ lực, đến bản thân tao cũng sẽ còn phải sợ đó!” Tôi nghiêng răng.

Trong ráng chiều cô đơn của thành phố, chúng tôi đạp xe về, lặng lẽ không nói câu nào.

“Kha Đăng. Có chuyện này tao nghe từ người khác, tốt nhất mày nên hít thở thật sâu nhé.” Hứa Bác Thuần đột nhiên dừng xe lại.

“Hít thở cái đầu mày ấy, muốn nói gì thì nói nhanh lên.” Tôi nhướn mày.

“Mấy hôm trước tao gặp Lý Hiểu Thanh, cô ấy nói Lý Tiểu Hoa đã đổi tên rồi.” Hứa Bác Thuần nhìn tôi nói.

“Đổi tên!” Mặt tôi trắng bệch.

“Đổi thành Lý Tư Nghi. Chữ Tư trong “tư sắc” (nghĩa là đẹp), chữ Nghi trong tên Thẩm Giai Nghi. Bảo trọng nha, đổi tên mới chỉ là bước khởi đầu thôi.” Hứa Bác Thuần vẫy vẫy tay bước về nhà.

Tôi ngơ ngẩn đạp xe về nhà, tuy rằng không quá kinh ngạc, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chấp nhận.

Cái tên “Lý Tiểu Hoa”, làm tôi mỉm cười không biết bao lần, rốt cục cũng là một cái tên vô cùng đơn giản. Sách giáo khoa, sách tham khảo quyển nào cũng đầy những cái tên kiểu vậy nào là “Tiểu Minh”, “Tiểu Hoa”, “Tiểu Mỹ”, làm Lý Tiểu Hoa lấy làm buồn lòng. Cô ấy cũng từng cẩn thận cảnh cáo tôi không được phép cười cái tên ấy, làm tôi chỉ còn biết nhún nhún không cười cợt.

Hiện giờ, Lý Tiểu Hoa cuối cùng cũng đổi tên, điều này cũng hợp lý thôi. Thế nhưng tôi một mực không cảm thấy hài lòng.

“Bắt đầu là đổi tên, sau đó là biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời của mình có đúng không?”

Tôi đứng trên đường gào thét lớn, tới khi cổ họng cảm thấy khô rát mới lê bước về nhà.

Sau đó tôi có viết một tấm thiệp, đè nén lòng tự tôn quý giá của mình, khổ sở van nài lũ con gái mang danh nghĩa bạn bè đã hãm hại tôi hồi trước, mà cũng đang học Chương nữ, giúp tôi chuyển đến cho “Lý Tư Nghi” luôn tảng lờ tránh né tôi; mấy ngày sau kết quả, Lý Tư Nghi hờ hững xem xong tấm thiệp kia, tiện tay xé trước mặt đám nữ sinh, tỏ vẻ giận dữ vô cùng.

“Cậu ấy nói, mong cậu về sau đừng viết gì cho cậu ấy nữa.” Đám nữ sinh đó nói.

Liên tiếp mấy ngày trời, tôi như người mất hồn trong trường học.

Phải làm sao đây, những ký ức trong quá khứ lẽ nào đã bị người ngoài hành tinh mang đi mất, những thứ hỗn tạp đó đều chỉ là giả tưởng sao? Làm sao mà đột nhiên không giữ lời nữa?

Từ giờ không còn hăng hái đến chầu chực trước cổng trường Chương nữ nữa, tan học từ nay tôi chỉ ngồi trong lớp đọc số báo “Thiếu niên vui vẻ” mới nhất, hoặc không thì cùng Hứa Bác Thuần và bạn học sưu tập các tấm hình cầu thủ NBA, tâm hồn thực sự trống rỗng. Hứa Bác Thuần cũng bị ảnh hưởng bởi tâm trạng tiêu cực của tôi, dần dần từ bỏ việc theo đuổi cô gái cũng học trường Chương nữ, Lý Hiểu Thanh.

Có lúc tan học, tôi lại cùng Hứa Bác Thuần đến vườn nhà Hứa Chí Chương đánh bóng rổ. Hai đứa chúng tôi đều chơi rất kém, vì vậy đều giữ bóng cho nhau, (Khi nào một đứa trong chúng tôi có bóng, những người khác đều không muốn nhúng tay vào kiểu đánh vô cùng ngớ ngẩn của hai đứa tôi), chơi cho đến khi sức cùng lực kiệt mới về nhà.

Tóm lại, tôi không có cách nào đến gần trường nữ Chương Hóa, ở đó có một niềm đam mê mà tôi đã cố gắng ngăn mình lại.

Bạn hỏi tôi, chỉ là đổi một cái tên thôi, có gì là nghiêm trọng đâu?

Tôi chả còn cách nào trốn tránh được sự không thoải mái trong tâm hồn.

11. Chương 11

Bộ phim điện ảnh “Công viên kỷ Jura” có một câu nói kinh điển: “Cuộc đời luôn tự biết tìm ra cho mình một lối thoát.”

Có đúng như vậy không tôi cũng không thể chắc chắn, nhưng tôi tin rằng cuộc đời không có chuyện nào ngoài ý muốn.

Mỗi ngày, tôi lại ở trường làm toàn những chuyện hồ đồ đến tận hơn 6 giờ tối mới khoác cặp sách đi về. Lúc đi qua một phòng học của lớp cấp 2, tôi bắt gặp Thẩm Giai Nghi, không đón xe của trường về nhà mà đang ngồi một mình trong lớp đọc sách, bên cạnh còn thấy một suất mì trộn đã ăn hết một nửa.

Tôi cảm thấy hiếu kỳ, chả nhẽ cô ấy lỡ xe rồi sao? Tại sao lại ngồi trong phòng học của lớp cấp 2 thế này?

“Thẩm Giai Nghi, cậu không bắt xe của trường à?” Tôi bước vào hỏi thẳng.

“Không phải.” Thẩm Giai Nghi có chút thẹn thùng.

“A? Làm gì mà mặt đỏ lên vậy.” Tôi ngồi phịch xuống, nhìn thấy trên bàn của Thẩm Giai Nghi là quyển sách số học tham khảo.

“Mình muốn ở lại trường học bài, ở trường buổi tối tương đối là yên tĩnh, học bài khá là hiệu quả. Học xong thì mẹ mình đến đón về.” Thẩm Giai Nghi tỏ vẻ ngại ngùng.

“Ừ, chăm chỉ đến thế cơ à.” Tôi thoáng kinh ngạc.

Nghe giọng điệu của Thẩm Giai Nghi, có vẻ như cô ấy thường xuyên ở lại trường vào buổi tối để học bài. Trời ơi, đừng nói với một đứa học sinh ngây ngô lớp 10 như tôi là cậu đã học trước chương trình học sinh lớp 12 nhé.

“Thế còn cậu? Cậu vừa mới từ bên trường Chương nữ về đó hả?” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi trêu đùa.

“Đừng nhắc đến nữa, xong hết rồi. Lý Tiểu Hoa đổi tên rồi, làm mình chỉ muốn đập đầu vào tường.” Tôi dựa vào tường.

“Thôi nghĩ làm gì nữa, dù sao thì yêu đương bây giờ cũng sớm quá.” Thẩm Giai Nghi lấy bút đánh dấu vào sách tham khảo, từ tốn nói, “Trước tiên lo học hành cho tốt đã, đây mới là việc nên làm lúc này.”

“Cậu chả có chút nào thay đổi cả, vẫn kiểu suy nghĩ như bà già. Thế nhưng vì sao cậu lại ở lại trường vào buổi tối học bài vậy? Cứ như thế này vào lớp người khác ngồi cũng được à

?” Tôi chống nạnh hỏi.

“Chị gái mình cũng thường như vậy, chỉ là vì qua 6 giờ tối, các phòng học ở tầng trên sẽ bị bảo vệ khóa lại, vì vậy mình toàn mượn các phòng học của các em khóa dưới ở tầng một để đọc sách. Dù sao thì cửa cũng không có khóa, bác bảo vệ cũng không đuổi mình ra.” Thẩm Giai Nghi rành rọt giải thích.

“Ồ, hóa ra là vậy. Thế chị cậu đâu rồi?” Tôi buông thõng tay xuống.

“Chị ấy cùng bạn đi sang một lớp khác rồi. Dù sao thì phòng học không có khóa có rất nhiều, mình thích ngồi một mình học bài thôi.” Thẩm Giai Nghi nói.

Dựa lưng vào tường, tôi ngắm nhìn Thẩm Giai Nghi, có một cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng nảy ra trong tâm trí.

Chúng tôi hiện tại không học cùng lớp nữa, thật hiếm khi có cơ hội cùng ở trong một lớp học như thế này, được cùng nhau nói chuyện như thế này.

“Đúng rồi, cậu giúp mình xem đề này được không, mình giải mãi mà vẫn không ra, xem lời giải trong sách tham khảo thấy giải tắt quá.” Thẩm Giai Nghi đưa tôi quyển sách tham khảo số học cô ấy đang học.

Tôi đón lấy nhìn qua. Là bài tập về log.

Gay go rồi, lại khùng bỏ nhau rồi.

Lau mồ hôi, tôi cầm bút bắt đầu tính toán, còn Thẩm Giai Nghi thì ngồi bên cạnh vừa ăn mì trong lúc chờ đợi, vừa kể cho tôi nghe chuyện lật vạt trong nhà cô ấy, chuyện xảy ra sau khi cô ấy cùng mẹ tham gia vào hội từ thiện.

Mất một lúc lâu, tôi cuối cùng cũng viết được tường tận quá trình bài giải, sau đó khẽ thở dài một tiếng.

Hóa ra bài giải là như thế này... sách tham khảo giản lược nhiều công đoạn quá, chẳng trách mà mình xem không hiểu.” Thẩm Giai Nghi mặt đầm chiêu nhìn tôi nói, “Cậu có cảm thấy, số học cấp 3 chẳng có tẹo nào liên quan đến số học cấp 2 không?”

“Ồ, nghe cậu nói như vậy, chắc là như vậy rồi.” Tôi then thùng, mồ hôi chảy ròng ròng, vẫn còn chưa hoàn hồn sau trận khùng bỏ vừa rồi.

“Vậy thì về sau số học có chỗ nào mình không rõ thì cậu xem giúp mình nhé. Hồi trước mình giúp cậu, bây giờ, nếu mình có kém đi thì cậu phải nhận trách nhiệm đó.” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, thái độ không rõ là quá cẩn thận hay đang hùng hổ dọa người.

“...Không dọa được mình đâu.” Tôi nói, trong lòng ngầm ra một quyết định.

Vẫy tay tạm biệt cô bạn Thẩm Giai Nghi ngồi học trong lớp một mình, tôi về nhà, tắm rửa, tiện tay nhặt vài đồ ăn vặt, lại đạp xe đến trường.

Vừa đi đường tôi vừa cười.

Hóa ra Thẩm Giai Nghi là như vậy, đáng yêu nhất là những cô nàng cẩn thận, quả nhiên một chút không sai.

Gay go rồi, Thẩm Giai Nghi có thể thúc ép tôi một lần, có thể lại thúc ép tôi thêm một trăm lần.

Bạn sẽ hỏi tôi vì sao buổi tối tôi lại quay lại trường làm gì? Không tiện nói ra, kể từ nay tôi như thoát xác, nỗ lực rảo bước tiến lên trên con đường tuổi thanh xuân, kiêm việc bảo vệ cô thiếu nữ xinh đẹp một mình ở lại trường học bài.

Tôi càng đạp xe càng nhanh, lao qua sườn dốc đứng của cây cầu Trung Hoa, đón gió thổi qua.

“Đúng rồi! Mình lần nữa tìm ra được ý nghĩa của cuộc đời rồi!” Tôi vung tay hét lớn, “Cảm tạ ông trời ban cho con tính cách dùng tình yêu trị thất tình! Quá tuyệt! Đây quả thật là câu chuyện tuyệt vời của thế gian!”

Chiến binh bảo vệ Trái Đất! Có lên! Trái Đất lần nữa có lý do để được bảo vệ rồi!

Lòng tràn đầy hứng khởi đạp xe đến trường, tôi tự tìm cho mình một lớp học bên cạnh phòng học của Thẩm Giai Nghi, bắt đèn lên, bắt đầu cuộc sống ở trường học đêm.

Tôi không học bài cùng phòng với Thẩm Giai Nghi, bởi lẽ tôi rõ ràng là “một kẻ cô độc” cao quý. Đó còn là sự tự do không muốn bị người khác quấy nhiễu, Tôi nghĩ rằng Thẩm Giai Nghi chắc cũng vậy. Mặt khác, tôi không muốn Thẩm Giai Nghi nhận ra “Tôi thích cô ấy điên cuồng”, để tránh việc Thẩm Giai Nghi, người vốn không muốn yêu đương sớm sẽ tìm cách tránh mặt tôi.

Chỉ cần lặng lẽ ở bên cô ấy thôi, tôi nghĩ. Thế là bắt đầu mở quyển sách tham khảo số học.

Trường học buổi tối thật yên bình.

Cột đèn treo bên cạnh cây dừa phát ra ánh sáng trắng, có tiếng côn trùng rền rĩ không biết vang lên từ nơi đâu. Từ phòng văn nghệ, tiếng kèn trumpet liên tục vọng ra, trên sân bóng rổ thì thoảng lại thấy tiếng bóng đập lên nền sân bộp bộp.

Càng tối, những âm thanh đó lại càng nhỏ dần, làm cho tôi lúc ở trong phòng vệ sinh cũng cảm thấy vô cùng sợ sệt. Nghe đồn bà hiệu trưởng trước đây sau khi đứng sừng sững yên lặng bên cạnh bức tượng đồng ở hồ Di Tâm, đến buổi tối hai con người liền phát sáng, chuyển động, giương giương nhìn người. Khốn kiếp, tôi vừa nghĩ đến liền thấy sợ. Nhưng mà lần này tôi không dám “chia sẻ” với Thẩm Giai Nghi việc này nữa, không dẫm vào vết xe đổ, không dẫm vào vết xe đổ.

Không hấp tấp vội vàng, tôi cẩn thận tính toán, làm như đây là bài toán quan trọng có can hệ đến cuộc đời mình

Tám giờ mười lăm phút, Thẩm Giai Nghi mệt rồi, tùy ý tản bộ thì phát hiện ra tôi đang học ở phòng học khác.

“Cậu cũng đến à!” Thẩm Giai Nghi mừng rỡ bước vào, trong tay cầm một hộp bánh bích quy.

“Ồm, để cậu một mình buổi tối ở trường học, tớ có chút không yên tâm, tranh thủ học bài luôn.”

“Ồ? Làm gì mà ra vẻ quan tâm dữ vậy. Nghỉ chút đi, ra ăn bánh quy, nói chuyện với mình một lúc đi.” Thẩm Giai Nghi ngồi xuống chỗ ngồi trước mặt tôi, đặt hộp bánh quy lên trên quyển sách tham khảo. Là bánh quy nhân sô-cô-la hiệu O'Smile.

Chúng tôi thoải mái nói chuyện. Chuyện gì cũng nói hết, từ chuyện đời người to lớn đến những câu chuyện nhỏ nhoi ngày thường, hết chuyện từ đông sang tây, cuối cùng còn nói về cuộc sống sau khi tốt nghiệp trung học. Tôi cũng được biết đám bạn của tôi, mỗi người đều dung cách riêng của mình thầm theo đuổi Thẩm Giai Nghi, làm tôi nghe thấy mà choáng váng.

Liêu Anh Hoảng tính tình phóng khoáng thật thà, cứ tan học lại chạy đến lớp Hòa để tìm Thẩm Giai Nghi kiếm chuyện. Đáng sợ có A Hòa cứ giờ nghỉ giải lao tới cửa lớp Hòa để tìm kiếm bóng hình Thẩm Giai Nghi, cứ mỗi lần “tình cờ gặp gỡ” là lại buôn chuyện tán dóc. Kể có tài văn chương Tạ Mạnh Học thường xuyên sáng tác thơ ẩn chứa tâm tình tặng Thẩm Giai Nghi. Trương Gia Huấn không học cùng trường với chúng tôi nhưng cứ mỗi buổi tối lại gọi điện đến nhà Thẩm Giai Nghi, kể chưa hết chuyện thì chưa chịu đặt ống nghe xuống.

“Ừây, cậu xem chừng đắt giá ghê?” Tôi cắn miếng bánh quy.

“Chả có gì hay cả, mình chỉ muốn học hành tử tế thôi. Các cậu ấy đối với mình như vậy, làm mình không biết đường nào mà lần. À, mà tại sao mọi người cứ phải vội vã yêu đương làm gì chứ?” Thẩm Giai Nghi thở dài, thở dài thật sự.

Ăn hết sạch hộp bánh quy, Thẩm Giai Nghi mới cười cười đứng lên quay về lớp học. Mẹ cô ấy tới 9 giờ rưỡi sẽ lái xe đến đón cô ấy về Đại Trúc, cô ấy muốn tranh thủ thời gian để học thêm chút nữa.

Tôi quẩn luyến nhìn theo bóng hình cô ấy rời đi. Trong lòng thầm nghĩ, đây có thể coi là nơi trú ẩn của cuộc chiến tình yêu số một thế giới này. Ít nhất là trong ba năm, trước khi Thẩm Giai Nghi đổ vào trường đại học mơ ước của cô ấy, kẻ nào xuất hiện trước tỏ ý theo đuổi Thẩm Giai Nghi, kẻ đó sẽ sớm phải rời bỏ cuộc đua.

“Còn mình, rốt cục là người duy nhất biết được bí mật này.” Tôi trầm ngâm suy nghĩ.

Cuộc đời con người không có điều gì là ngoài ý muốn, tôi luôn một mực tin tưởng điều này. Tôi biết rằng thông tin tình báo quan trọng này đặc biệt có ý nghĩa.

Vì vậy, tôi đã có được một phương án tác chiến không còn gì phải nghi ngờ: “3 năm kiên trì làm bạn thân nhất của Thẩm Giai Nghi; đỗ đại học xong, tuyên bố tình cảm, đánh bại toàn thể giới.”

Tôi mở trang vở trắng tinh ra, bắt đầu vẽ sơ đồ các nhân vật liên quan, phác ra phương án tác chiến sơ lược.

Đầu tiên, kẻ mà lời nói cử chỉ đều kỳ quái Trương Gia Huấn thì không có gì đáng lo ngại, nhưng có thể đem ra làm chủ đề tán dóc của tôi và Thẩm Giai Nghi. Liêu Anh Hoảng cũng biết kể những câu chuyện cười quái đản, điểm này cũng không kém tôi là mấy, thế nhưng cơ bản chỉ cần cẩn thận chút là được. Tạ Mạnh Học thành tích học tập rất tốt, lại biết bày vẽ thơ phú, kiểu này thành tích học tập của tôi không thể nào dừng ở mức “tạm được” được rồi. Đối thủ đáng gờm nhất vẫn là A Hòa, gay go đây, Thẩm Giai Nghi mỗi nhắc đến A Hòa, thần thái đều có chút thay đổi, làm cho tôi cứ phải cười xoa lấy lệ đến khổ, nhưng mà không sao, A Hòa, ta sẽ dụ dỗ người biểu lộ tình cảm với Thẩm Giai Nghi, lúc đấy coi như người đã bước vào đường chết.

Thế nhưng chuyện thắng thua trong tình yêu đâu phải ở kẻ khác, mà quan trọng là chính bản thân mình. Thế nên tôi cũng xem xét cả bản thân mình.

Từ trước đến nay, mỗi khi ở trước mặt Thẩm Giai Nghi ít nhiều tôi đều cảm thấy có chút gì đó không được thoải mái. Từ năm học lớp 7 đã vậy rồi, không có cách nào gỡ bỏ được tâm lý đó, cho tới tận lúc cùng nhau ăn bánh quy cũng thế, nói chuyện thì rất vui, thế nhưng tôi đều có chút không thoải mái, nói chuyện cảm thấy khá là cứng nhắc.

Vì sao lại như vậy?

Tôi luôn luôn biết cách kìm chế bản thân thể hiện tâm trạng hào hứng yêu mến, thậm chí tôi còn cố gắng kiểm soát cả ánh mắt không lưu tâm của mình.

Sợ gì chứ? Tôi nghĩ đến một thành ngữ có thể diễn tả được tình cảnh hiện tại, chính là “tự thẹn kém người”.

Hồi học cấp hai, “tự thẹn kém người” khi ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi, đó là vì tôi dành cho Thẩm Giai Nghi khá nhiều cảm tình, trong lòng có một nỗi lo sợ mơ hồ rằng Thẩm Giai Nghi khi thấy thành tích học tập chả ra gì của tôi, cộng thêm việc tới lớp toàn gây náo loạn sẽ không thêm đếm xỉa gì đến tôi cả.

Một chàng trai đương tuổi thanh xuân sẵn sàng làm bất cứ việc gì, kể cả có bị mất mặt trước hàng trăm người thì vẫn dương dương tự đắc – chỉ cần cô gái mà anh ấy yêu mến không nằm trong số đó.

Một chàng trai đương tuổi thanh xuân có thể lăn lộn trên sân bóng rổ, chịu sức nóng gấp 100 lần của nồi lẩu, vẫn cảm thấy rằng chơi bóng rổ là một việc vô cùng hứng thú – chỉ cần cô gái anh ấy yêu mến không ở bên cạnh.

Một chàng trai đương tuổi thanh xuân có thể chẳng để tâm đến thành tích học tập, lên lớp làm loạn, nói chuyện với bức tường, biến thành anh hùng hay làm những chuyện trái ngược lẽ thường – chỉ cần anh ấy không ngồi trước mặt cô gái anh ấy yêu mến.

Còn bây giờ, nếu tôi cứ để cho cái nỗi “tự thẹn kém người” này làm khó bản thân, tôi chẳng thể nào đường hoàng theo đuổi Thẩm Giai Nghi được. Kiểu theo đuổi như thế, đầu chẳng dám ngẩng cao, thật là khó chịu.

“Thế nên, bắt đầu với việc cải thiện thành tích học tập nhé.” Tôi gãi đầu gãi tai cười khổ.

Hóa ra từ trước khi mà còn học hành làng nhàng cho tới khi chăm chỉ học tập, tôi vẫn dựa vào cái cách vô cùng lười biếng này để theo đuổi con gái, nói ra thì chỉ tổ bị chê cười. Cách này vô cùng lành mạnh, thầy cô và các phụ huynh cũng ưa thích tình yêu học đường đó nha!

Ngay lúc này thì Thẩm Giai Nghi đang đứng ở bên ngoài, khẽ gõ vào cửa sổ phòng học của tôi.

Đứng cạnh Thẩm Giai Nghi là chị gái cô ấy, Thẩm Thiên Ngọc, đang học lớp 12, nhìn tôi với dáng vẻ cười không ra cười.

“Mẹ mình đến đón mình rồi.” Thẩm Giai Nghi nghiêng đầu.

“Ừ. Mình ở đây một lúc rồi sẽ về. Học bài ở đây tốt thật đấy.”

Tôi nói, cố kiềm chế để không lao theo cô ấy ra ngoài cổng trường chờ xe. Nếu tôi mà làm như vậy, chẳng khác nào nói rằng “thích cô ấy rồi”, thế nào cũng bị Thẩm Giai Nghi xếp chung với đám con trai ngốc nghếch “gây trở ngại cho việc học hành của cô ấy”.

“Quyển sách tham khảo này cậu cầm đi, trên đó có mấy bài mình đánh dấu, cậu xem lời giải viết ra cụ thể giúp mình với nhé. Bye bye nha!” Thẩm Giai Nghi nói, đưa quyển sách tham khảo đặt lên chiếc bàn cạnh cửa sổ.

“Chuyện nhỏ ấy mà.” Tôi nói bừa.

“Còn nữa, chuyện mình ở lại trường cậu không được nói cho ai biết nhé, mình sợ những rắc rối không cần thiết lắm.” Thẩm Giai Nghi nói.

Đúng ý mình lắm, ngốc ạ.

“Mình biết rồi.” Tôi vẫy tay, đưa ngón út ra hiệu ngoác tay thề.

Vẫy chào tạm biệt hai chị em nhà cô ấy xong, tôi không kìm nén nổi, thở dài một tiếng.

.... Cuộc đời của tôi có bao nhiêu là người tôi yêu mến đều bắt tôi phải học thế này!

12. Chương 12

Tôi là một kẻ tràn đầy nhiệt huyết, tóm lại là mỗi ngày trôi qua tôi đều sống hết mình.

Bởi vì giúp Thẩm Giai Nghi viết rõ lời giải trong quyển sách tham khảo, tôi trở nên phát cuồng với việc giải các đề toán. Bên cạnh niềm vui giải đề ra, tôi còn hay viết ra giấy mấy câu chuyện cười vô bổ, nhét vào trong sách tham khảo, sau đó lần sau khi Thẩm Giai Nghi đưa tôi quyển sách tham khảo, bên trong lại có tờ giấy họa lại của Thẩm Giai Nghi.

Những câu đối đáp trên giấy chuyển qua chuyển lại như vậy, làm mỗi ngày của tôi trôi qua tràn đầy hăng hái, mỗi ngày trôi qua với một nỗi chờ mong giản đơn như vậy.

Tôi bình thường cứ cách một ngày, vào giờ giải lao lại chạy đến lớp Hòa để tìm Thẩm Giai Nghi, đưa cô ấy tờ đáp án mà tôi tốn bao công sức để viết ra. Vì vậy, A Hòa, Liêu Anh Hoàng và tôi, mỗi người với những lý do khác nhau mà đều không hẹn mà gặp trước cửa lớp Thẩm Giai Nghi.

“Này, Kha Cảnh Đằng, mày đến đây làm gì vậy?” Mặt Liêu Anh Hoàng lộ rõ vẻ khó chịu, có điều là nó cố gượng cười.

“Đến để đưa lời giải mấy bài toán à.” Tôi cười đáp, sự tự tin được đem ra sử dụng ở những lúc như thế này đây.

“Lời giải toán gì vậy?” A Hòa bực dọc đến mức lấy tay giành ngay quyển sách tham khảo trên tay tôi lật lật.

Nhìn thấy tờ giấy, mặt A Hòa biến sắc, mặt Liêu Anh Hoàng cũng lộ vẻ kỳ dị.

Thẩm Giai Nghi bước ra, cười cười rồi lấy lại quyển sách trên tay A Hòa.

“Giải xong hết rồi đúng không? Đúng là năng suất thật.” Thẩm Giai Nghi lúc nào cũng thế, khuôn mặt luôn tươi sáng rạng ngời.

“Lần sau, có bài toán nào khó hơn tẹo thì cứ đưa mình nha, mình á, cứ phải giải mấy bài toán đơn giản thế này thì rồi cũng biến thành đần độn mất.” Tôi dương dương tự đắc nói.

“Ái chà, cậu nói vậy khác gì bảo mình đần độn đâu! Môn toán của cậu hồi trước là do mình dạy đấy nha!” Thẩm Giai Nghi đáp lại.

A Hòa và Liêu Anh Hoàng đứng bên cạnh mắt chữ A mồm chữ O, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Thế rồi tôi vẫy tay tạm biệt, không tự làm khó mình với việc tham gia vào cuộc nói chuyện bốn người. Trước khi đi tôi còn cố ý nhìn Thẩm Giai Nghi, lén dùng môi mấp máy nói mấy chữ: “Thật-là-đắt-giá!” làm cho Thẩm Giai Nghi tức lờm nguýt tôi.

“Mấy đứa mày trông căng thẳng quá, căng căng thẳng thẳng thì càng không giấu được cái đuôi thích Thẩm Giai Nghi đâu.” Tôi cười nham hiểm.

Hầu như vào mỗi buổi tối, chỉ cần không phải học thêm là tôi đều ở lại trường học bài, đến bữa tối cũng chỉ ăn uống qua loa ở quán mì đối diện cổng trường, có khi tôi còn giúp Thẩm Giai Nghi mua bữa tối về.

Thẩm Giai Nghi có lúc ngồi học một mình trong lớp, có lúc lại cùng chị gái ngồi học trong một phòng.

Nhưng tôi cũng là một đứa khá là kiên nhẫn, hầu như không bao giờ tôi đi tìm Thẩm Giai Nghi nói chuyện, chỉ một mình ngoan ngoãn ngồi nghiền ngẫm sách. Ngoài lúc cùng Thẩm Giai Nghi trao đổi môn toán ra, tôi thường ở trong một phòng học trống đọc to mấy bài khóa tiếng Anh, sau đó lấy sách giáo khoa hóa học xem đi xem lại. Thời gian thì nhiều vô kể đến nỗi tôi đem cả mấy phát minh vật lý của người ngoài hành tinh đem giải được kha khá là bài tập.

Sau đó, khi chiếc đồng hồ treo tường điểm 8 giờ, Thẩm Giai Nghi xuất hiện, tay cầm một hộp bánh quy, bây giờ cô ấy không dùng bút bi chọc vào lưng tôi nữa mà trực tiếp đến thẳng trước mặt tôi, cười cười rồi ngồi xuống.

“Cậu đã từng nghĩ xem về sau lên Đại học học khoa nào chưa?”

“Chưa nghĩ gì cả, bọn mình bây giờ mới có học lớp 10 thôi, Thẩm Giai Nghi, cậu đừng có mà lo xa thế làm gì.”

“Đề ra cho mình một mục tiêu, học tập có phải là sẽ có ý nghĩa hơn không. Thế nhưng bản thân mình cũng còn mơ hồ lắm, có thể là học khoa Ngoại ngữ Đại học Quốc gia Đài Loan, thế nhưng mà đây cũng chỉ là quyết định tạm thời trong lúc không biết chọn như thế nào của mình thôi. Thế còn cậu? Cứ coi như tạm chọn một mục tiêu xem nào.”

“...Cậu có góp ý gì không?”

“Cậu có biết học viện y học Từ Tế của sư Chứng Nghiêm chuẩn bị thành lập không?”

“A? Cái gì chứ?”

“Cậu có thể đi học ở học viện y học Từ Tế, Liên Hoa có rất nhiều người cần được giúp đỡ, mình thấy cậu rất là lương thiện, không lừa dối mình này. Mình cảm thấy nếu mà cậu học y, nhất định sẽ trở thành một bác sĩ tốt.”

Nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của Thẩm Giai Nghi, nắm đấm tay tôi chực bung lên.

Học viện y học...lại còn có kiểu tình yêu thúc đẩy con người tiến lên phía trước thế này ư? Các bậc phụ huynh nghiêm khắc nên tỉnh táo một chút mới phải, đừng có giữ cái tư duy cũ rích là yêu đương làm cản trở việc học hành, mà phải nhanh nhanh đốc thúc con cái nhiệt tình yêu đương mà phấn đấu học tập.

Về sau, tôi còn rỗi hơi đến mức mỗi bài toán trong sách tham khảo lôi ra tính đi tính lại đến 11 lần (con số này cho đến nay tôi vẫn còn nhớ mãi trong lòng, không thể nào quên), bài luận tiếng Anh đọc lâu lâu đến nỗi vẫn còn hằn trên từng nếp nhăn vỏ não. Thật không ngoài ý muốn, lần đầu tiên trong kỳ thi thặng, thành tích của tôi đứng thứ 9 trong khối tự nhiên, điểm tiếng Anh và Ngữ văn đều đứng đầu toàn trường, làm lũ bạn của tôi một phen khiếp vía, cả thầy Lại, người tiếp tục làm chủ nhiệm lớp Trung cũng phải ngạc nhiên.

Nhưng Thẩm Giai Nghi còn đáng kinh ngạc hơn, thi đứng đầu khối xã hội, lên hằn trước toàn trường nhận phần thưởng từ tay thầy hiệu trưởng.

“Được rồi, thế nào cũng có ngày mình cũng lên trước toàn trường cùng Thẩm Giai Nghi nhận giải.” Tôi thở dài, nhìn lên trên khán đài.

Vậy có nghĩa là, tôi phải lọt vào top 3 toàn trường cơ...nếu mà ngày đó thật sự đến, chắc tôi phải gia tăng cường độ làm việc của não lên gấp nhiều lần, chắc là não sẽ phát nổ, biến thành dở dở hâm hâm mất thôi.

Vì thấy tôi thường xuyên ở lại trường buổi tối, Hứa Bác Thuần, thằng bạn thân hay cùng tôi đạp xe về nhà, đã sớm phát hiện biểu hiện kỳ quặc của tôi, về sau thấy tôi thành tích học tập của tôi tăng tiến, Hứa Bác Thuần cũng bắt đầu buổi tối ở lại trường học bài.

Tôi cũng nên nói một chút là, việc này không chỉ liên quan đến chuyện tình yêu, lại còn làm cho tình bạn thêm tròn đầy.

Hứa Bác Thuần là người bạn học thân thiết nhất của tôi, hai đứa tôi, hai thằng con trai với nhau có những điểm tương đồng đáng ngạc nhiên. Đó là khi Hứa Bác Thuần vừa quyết định cùng tôi ở lại trường học bài, cậu ta cũng phát hiện ra cô gái mà cậu ta mới thích, hóa ra cũng cùng chị gái cô ta ở lại trường buổi tối học bài.

“Ở lại trường học bài đúng là... một việc vô cùng hay mà ư nhỉ!” Hứa Bác Thuần ngậy người nhìn về phía lớp học có cô gái ấy.

“Không sai, kiểu dùng lời ngon ngọt tán tỉnh con gái giờ trở nên quê rồi, bây giờ ấy học hành chăm chỉ mới là cách tốt nhất để theo đuổi con gái! Cố gắng! Cố gắng nào!” Tôi vỗ vai Hứa Bác Thuần, cả hai thằng đều rất phấn chấn.

Sự trùng hợp không chỉ dừng lại ở đây. Mỗi buổi tối, trên đường từ trường về nhà, Hứa Bác Thuần đột nhiên muốn ăn chút quà vặt, thế là hai đứa tôi liền dừng xe đạp ở một quán ăn gia đình bên lề đường yên là “Cửa ba góc”, gọi chút đồ ăn mong muốn.

Vừa bước vào, cả hai đứa mắt sáng lên.

Ở góc cửa hàng có bày một cỗ máy trò chơi cũng khá là cũ rồi, của một võ sinh “Quyền Anh dũng mãnh” học 6 năm rồi, máy tuy không có nhiều chức năng nhưng cũng đủ làm tôi và Hứa Bác Thuần chết mê chết mệt rồi. Quyền Anh, nhìn từ bề ngoài, là một trò chơi đối kháng, nếu dùng tay phải gôm ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa chụm lại sẽ hợp lại thành hình mỏ chim, trong khoảng nửa giây nhanh chóng tấn công xuống vị trí trọng yếu, rồi chủ yếu tung “đòn sao chổi” trong Nirvana, đây là một đòn cực kỳ khó. Chúng tôi mấy tên nhóc nghịch ngợm còn mang cả máy tính để tính điểm, đặt 1 1 xong, xem ai có thể trong vòng mười giây liên tục tấn công được nhiều nhất.(Con số cuối cùng chính là kết quả).

“Loại máy trò chơi này không phải là thất truyền rồi sao?”

“Biết làm sao được, tốt nhất là chơi vài trận đá!” Tôi nhanh chóng lôi ra 5 đồng nhét vào máy.

Kể từ đó, tôi cùng Hứa Bác Thuần buổi tối học xong ở trường là lại vội vã chạy đến “Cửa ba góc”, cả hai quỳnh quáng ăn vài thứ rồi ngồi ngay xuống cái máy trò chơi, đánh cho đến khi trong túi không còn một đồng nào mới chịu về.

Vào mỗi tối, trong túi chúng tôi lúc nào cũng có rất nhiều xu 5 đồng, đánh cho tới lúc mẹ vác gậy đến rượt đánh, chúng tôi phải vác cặp về nhà, trong lòng còn thấy chơi chưa thỏa.

“Không được, bọn mình cứ chơi điện tử thế này thì thật là ấu trĩ, lại còn lãng phí tiền nữa.” Hứa Bác Thuần tặc lưỡi.

“Nhưng mà mình mới cấp 3 thôi, ấu trĩ một chút là rất bình thường à!” Tôi trái lại tỏ vẻ khoái chí.

“Thế nhưng cũng không được quá đáng. Này nhé, tao với mày quy định thế này đi, chỉ khi nào có cả hai đứa cùng đi với nhau thì mới chơi trò này, một thằng đi thì không được, tránh khỏi bị mê muội đầu óc.” Hứa Bác Thuần đề nghị.

“Cũng phải, trò này đúng là khủng bố người ta thật, chắc phải có lời nguyền trong đấy.” Tôi đồng ý, tay giờ nắm đầm.

Kể từ đó, chúng tôi lại lững thững đạp xe về nhà trong cơn gió mát lạnh buổi tối, quen đường, Hứa Bác Thuần toàn đi cùng tôi về đến gần khu nhà Lý Tiểu Hoa rồi mới đạp xe một mình về nhà. Tôi bỗng nảy ra một ý tưởng gian xảo trong đầu.

Trong nguyên tắc tác chiến kỳ quặc “kẻ nào để Thẩm Giai Nghi phát hiện ra hẳn thích Thẩm Giai Nghi trước, kẻ đó sẽ sớm bị loại khỏi cuộc chơi”, tôi quyết định cùng thằng bạn sinh tử có nhau chia sẻ bí mật của mình.

“Hứa Bác Thuần, mày với A Hòa chơi với nhau cũng tốt đúng không?” Tôi hỏi thăm dò.

“Ừ.” Hứa Bác Thuần đáp.

“Kể cả vậy, tao vẫn quyết định nói với mày một sự việc hết sức tàn khốc này, mong mày niệm tình anh em của chúng ta, ngàn vạn lần không được tiết lộ cho A Hòa biết. Được không?” Tôi đưa tay ra.

“Không vấn đề gì. Mày thích chị gái nó rồi à?” Hứa Bác Thuần nói bừa, tay đưa ra.

Hai người cùng giơ tay ra.

“Không phải, là Thẩm Giai Nghi.” Tôi cười nói một cách sáng khoái.

“....”Hứa Bác Thuần tỏ vẻ kinh ngạc tột độ.

“Mày không cần phải nói với tao, tao biết mười mười là A Hòa cũng rất thích Thẩm Giai Nghi.” Tôi cười ha ha.

“Cứ cho là mày đúng đi. Trời đất ơi, bọn mày làm gì mà cả đồng người đều thích Thẩm Giai Nghi vậy?” Hứa Bác Thuần không hiểu.

“Tuyệt đối ngàn vạn lần không được kể cho A Hòa đấy.” Tôi mỉm cười, đưa tay vẫy vẫy.

Chúng tôi già biệt nhau, mặt tôi cười nhiều đến nỗi méo xẹo.

Hứa Bác Thuần chơi với A Hòa cũng rất tốt, chuyện tình yêu đại sự như này thế nào cũng cho A Hòa biết. Tôi cố ý tiết lộ nỗi lòng của mình với Hứa Bác Thuần chính là muốn Hứa Bác Thuần gợi lời.

Cẩn thận mà nói tôi đang đóng vai phản diện. A Hòa cũng có thể đã phát hiện ra mối quan hệ trên mức bình thường giữa tôi và Thẩm Giai Nghi, nếu như A Hòa biết chắc là tôi thích Thẩm Giai Nghi, nhất định nó sẽ tăng tốc “theo đuổi” Thẩm Giai Nghi. Và như vậy, tên cường địch này sẽ từng bước tiến vào “khu vực cấm tuyệt đối” của Thẩm Giai Nghi!

“Gay go rồi, mình như vậy có phải xảo quyệt không nhỉ” Tôi ngược nhìn ánh trăng trên cao.

“Phải đấy, mi vô cùng vô cùng xảo quyệt.” Ánh trăng đáp lại.

“Không có gì.” Tôi bật ngón tay cái lên.

13. Chương 13

Những ngày tháng chăm chỉ học tập cứ thế trôi qua, thành tích học tập ở ban Tự nhiên của tôi luôn luôn tốt, có lần nếu không vì môn Lịch sử và Địa lý tôi chả học hành gì cả thì có lẽ tôi đã giành được vị trí thứ 5 toàn trường rồi. Thế nhưng như vậy vẫn chưa đủ để cùng Thẩm Giai Nghi, người trước sau vẫn duy trì vị trí đầu bảng ban Xã hội, lên trước toàn trường nhận phần thưởng.

Nhưng mà kẻ gian xảo, thế nào cũng gặp phải báo ứng.

Kì nghỉ đông đã đến, năm học lớp 10 đã trôi qua một nửa.

Cả kỳ nghỉ đông vô công rồi nghề, tôi bận rộn với việc chuẩn bị 10 món quà sinh nhật cho Thẩm Giai Nghi vào ngày 23 tháng 2, bên trong là những tấm thiệp sinh nhật tự làm to nhỏ khác nhau, một bài văn dài 5000 chữ, thậm chí phía dưới còn đóng cả con dấu bằng cục tẩy mà tôi tự khắc. Kiểu cẩn thận tí mĩ như thế này trái ngược hoàn toàn với tính cách thường ngày của tôi, làm tôi bận rộn đến chết đi được.

Nhưng mà chỉ có quà thôi thì vẫn chưa đủ, tôi còn cần tạo ra một bất ngờ.

Ngày đi học đầu tiên của học kỳ 2 thì nửa ngày đến là để dọn dẹp vệ sinh. Sáng sớm tinh mơ đến lớp, mông ngồi còn chưa ấm chỗ, tôi liền viết ngay một bức “thư tuyệt giao” không đầu không đuôi, nhờ Hứa Chí Chương giúp tôi chuyển tới lớp Hòa cho Thẩm Giai Nghi, làm cho cô ấy cả ngày thấp thỏm không yên.

Hứa Chí Chương về lớp, nghi ngờ hỏi tôi: “Mày viết cho Thẩm Giai Nghi cái gì mà làm cho mặt mũi cậu ấy căng thẳng tốt độ thế, cứ hỏi tao là mày đang giấu dừ việc gì?”

Lúc đó Liêu Anh Hoàng, Tạ Mạnh Học, Hứa Bác Thuần, Lý Phong Danh, Đỗ Tín Hiền, v.v... đều bị tôi vẩy tay ra hiệu, gọi đến để xem màn nào nhiệt.

“Trước tiên đừng hỏi điều này vội.” Tôi đường đường chính chính lôi ra một đồng gạch vụn xấu xí, nói: “Nào, mọi người lấy bút xóa ra ký tên lên trên, cùng nhau tặng quà sinh nhật Thẩm Giai Nghi nào!”

“Gạch vụn” Liêu Anh Hoàng tỏ vẻ nghi ngờ.

“Đúng thế, là gạch vụn. Ha ha, để Thẩm Giai Nghi mang một đồng gạch nặng trình trịch về nhà, không phải là rất vui sao?” Ha ha! Thế nào cậu ấy cũng không bao giờ quên được.” Tôi lấy một miếng gạch vụn phẳng đặt lên bàn, lôi bút xóa ra.

“May có mày nghĩ ra!” Cả lũ cười to, lần lượt dùng bút xóa vẽ lên các miếng gạch.

Tao nhìn về phía chỗ ngồi của A Hòa, thấy không ai ngồi. Xin nghỉ học à? Haiz, gạch vụn thiếu mất chữ ký của mày, thật đáng tiếc. Bởi vì dự định của tôi là, làm cho Thẩm Giai Nghi cảm thấy mấy người này bị làm sao mà lấy mấy viên gạch vừa xấu vừa nặng làm quà sinh nhật, có như vậy thì mới làm cho món quà sinh nhật của tôi có giá trị nổi bật lên hẳn chứ.

Ấu trĩ, nhưng mà có tác dụng!

Nhìn thấy mấy tên mải mê vui sướng vẽ lên mấy mảnh gạch, tôi không thể không cảm thán, kiểu tình yêu như thế này thật là không có tính cạnh tranh lành mạnh à.

Mặt khác, để cho Thẩm Giai Nghi thấp thỏm bất an thật là lâu, tôi một mực đợi đến buổi trưa lúc tan học mới đứng lên. Cả buổi sáng, Thẩm Giai Nghi phái Dương Trạch Vu chạy đến mấy lượt, hỏi tôi xem rốt cục đang giấu cô ấy điều gì, thậm chí còn gửi tôi mấy lời xin lỗi thống thiết, chỉ có điều là không dám tự mình qua chỗ tôi.

Tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay của tôi, cuộc đời con người không có chuyện gì ngoài ý muốn cả.

“Con Át chủ bài vẫn chưa được lật đâu.”

Tôi hứng chí tốt độ mang đồng quà “hữu nghị” to vật vã đến khu lớp Xã hội tìm Thẩm Giai Nghi, vô cùng háo hức được nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Giai Nghi lúc nhận quà.

“Này.” Tôi lạnh lùng nhìn Thẩm Giai Nghi.

Thẩm Giai Nghi vừa nhìn thấy tôi, mặt trắng bệch ra, không dám nói câu gì.

“Ha ha! Trêu cậu một chút thôi mà, mình thực ra có giận gì đâu, sinh nhật vui vẻ nhé!” Tôi vui vẻ mở 10 món quà sinh nhật mà tôi đã bỏ bao công sức chuẩn bị.

“Trời ơi! Mình biết mà, mình nghĩ mãi không ra rốt cục mình đã làm gì để cậu giận mà!” Thẩm Giai Nghi chợt hiểu ra, nổi cáu...nổi cáu đến nổi cười phì ra.

“Là như thế này, mình cho rằng, để cho cậu vui vẻ tốt độ, so với việc làm chỉ số vui vẻ từ 0 đạt đến mức 100, không gì bằng việc cho chỉ số đó chạy từ -100 đến 100, như vậy giá trị tuyệt đối sẽ là tận 200, lợi hại như thế cả đời cậu cũng không quên được!” Tôi cười cười giải thích, mở tấm thiệp lớn ra.

“Kha Cảnh Đằng, cậu thật là vô-cùng-ấu-trĩ! Cậu đừng có như thế được không? Thật là dọa mình sợ muốn chết!” Thẩm Giai Nghi mắng tôi nhưng vẫn cười không ngớt, tỏ vẻ vui vẻ vô cùng.

Tôi mãn nguyện tận hưởng giây phút này, Thẩm Giai Nghi nghiên cứu hình dạng con dấu bằng cục tẩy của tôi.

Biết bao công sức tôi bỏ ra trong kỳ nghỉ đông, trong khoảnh khắc nghe tiếng cười của Thẩm Giai Nghi, cùng với ký ức về hộp quà làm nên một hình ảnh đẹp không bút nào tả xiết. Hình ảnh đó thể hiện Thẩm Giai Nghi vô cùng coi trọng...tình bạn giữa tôi và cô ấy.

Còn kể nửa ngày không nhìn thấy mặt A Hòa, lúc này đây lại từ trong lớp Hòa đi ra.

Không chỉ có vậy, trông nó giờ gầy đi trông thấy. A Hòa ngày nào còn tròn vo như quả dưa hấu, bây giờ gầy tọp đi đến nỗi hai má cũng hóp lại, gần như biến thành một “người bạn cũ” tôi không thể nào nhận ra nổi.

Về sau tôi mới biết, A Hòa nhờ ăn kiêng, vận động, cộng thêm nghị lực kiên cường, chỉ trong vòng hai tháng đã gầy đi đáng kể. Quả là đáng sợ!

“A Hòa, mày cũng đến tặng quà à?” Tôi nói, kinh ngạc nhìn A Hòa trở nên gầy đi.

“Không phải, lớp mới của tao là lớp này.” A Hoà chỉ về phía lớp Bình, cách lớp Hòa có mỗi vách tường.

Ban Xã hội, lớp Bình.

“Khốn! Mày chuyển đến ban Xã hội à!” Tôi miệng há hốc, tay cầm quà run lên bần bật.

“Đúng rồi, tao học ban Tự nhiên không nổi.” A Hòa thở dài, khoanh tay nói.

Đây...đây chắc chắn là làm bừa rồi!

“Mày đừng có mà làm loạn chứ!” Tôi ngẩn ngơ nói.

“Làm loạn cái gì? Môn vật lý tao nghe mãi không hiểu, nghỉ đi nghỉ lại, học ban Xã hội vẫn hợp với tao hơn.” A Hòa lại thở dài thêm tiếng nữa, nhưng mắt lộ vẻ cười rất lợi hại.

Tên tình địch khó giải quyết nhất, cũng là tên bạn chơi với tôi lâu nhất.

Bây giờ gầy đi rồi, còn chuyển lớp nữa.

Cách Thẩm Giai Nghi có mỗi một vách tường thôi.

Tình yêu của tôi...

14. Chương 14

Hôm nay, một ngày tháng 10 năm 2005, khi tôi đang ngồi trong quán trà vội vã viết bản thảo cho tạp chí dài kỳ, một lần nữa tôi lại đối mặt với thảm cảnh bị “dán nhãn người tốt”. (Chú thích: Đây là cách nói trong giới trẻ Đài Loan. Bình thường khi một chàng trai tỏ tình cô gái mà cô gái không đồng ý, cô gái ấy sẽ khéo léo nói rằng: “Anh là một người tốt. Thế nhưng chúng ta không thể đến với nhau được.” Thế là từ đó câu “Anh là một người tốt” trở thành câu biểu lộ ý cự tuyệt.) Trong một tiếng bốn mươi năm phút, tôi dốc hết bầu tâm sự của mình bằng việc gõ liên hồi trên bàn phím.

Mỗi lần tôi để vượt mất tình yêu vô giá, mỗi lần đều có những lý do không giống nhau. Nói đúng ra, tôi tình cờ sưu tập trọn bộ lý do để bị cự tuyệt ở trên đời – Thứ sở thích này vừa bị thương, vừa quái gở.

Tình yêu không phải là tất cả với cuộc sống của con người, nhưng lại là điểm nhấn trong cuộc đời tôi.

Nỗi thống khổ càng sâu đậm bao nhiêu, điều đó có nghĩa tình yêu tôi trải qua thêm trọn vẹn bấy nhiêu.

Mỗi lần đi qua một cuộc tình, tôi đều thu về được dũng khí không gì sánh kịp, mỗi lần vấp ngã, mình đầy thương tích, sau đó lại đứng dậy.

Lúc nào cũng vậy, đạo lý tình yêu của tôi đều là vì tâm ý “mãi mãi ở bên nhau” mà theo đuổi cô gái mình yêu thích. Chính vì vậy, khi tôi tỏ tình với bạn gái vào tối hôm trước, dù cho bị cô ấy khéo léo cự tuyệt, tôi vẫn một mực tin tưởng tình yêu tràn đầy nhiệt huyết độc nhất vô nhị của mình.

Khi Liêu Anh Hoàng đang ở trong quân đội, gọi điện an ủi tôi, rồi kể chuyện. Liêu Anh Hoàng kể cho tôi về cô gái mà cậu ta thích, cùng nỗi khổ cách biệt địa lý hai miền “Hoa Liên, Đài Nam”. Hai người họ chỉ có dựa vào thư tay, Inte, điện thoại, nâng niu cẩn thận bồi đắp nuôi dưỡng nỗi mong chờ yêu thương nhỏ nhoi, thế nhưng vì không gặp được nhau mà cũng cảm thấy bất an, lo lắng.

“Kha Đăng, tao bây giờ lo lắng, yêu xa đúng là đáng sợ, tao rất muốn đến Đài Nam tìm cô ấy ngay lập tức, tao muốn gặp cô ấy, muốn cùng cô ấy nói chuyện.” Giọng Liêu Anh Hoàng tràn ngập nỗi lo âu mất bạn gái.

“Cai Biên, tao vừa bất chợt phát hiện ra một chuyện.” Tôi nhìn vào icon của kẻ vừa bị dán nhãn người tốt, mũi hây còn cay cay.

“Cái gì?”

“Tội mình ngày còn thích Thẩm Giai Nghi, có thể vì lý do gì mà rút lui được?”

“...Không có”

“Nếu tao dùng hết sức lực buộc mày không được tranh Thẩm Giai Nghi với tao, mày có rút lui không?”

“Không đời nào. Chính là bởi vì Thẩm Giai Nghi.”

“Trúng phóc. Chính là bởi vì Thẩm Giai Nghi.”

Đúng vậy, có lý do gì để thoái lui? Chiều cao? Thành tích? Cự li?

Mỗi người con gái đều là ngọn nến của cuộc đời chúng tôi, làm sáng bừng lên từng khoảng thời gian phóng khoáng điên dại theo đuổi tình yêu, giúp chúng tôi, từ những cậu nhóc, từng bước từng bước một trở thành những người đàn ông mạnh mẽ như thế này.

Tất cả những gì mà chúng tôi muốn làm, chỉ là thích người con gái ấy thêm một chút. Thêm một chút, thêm một chút.

Khi đủ thích rồi, thì không có sự chờ đợi nào là không thể.

Thế là có thể một mực tin tưởng tình yêu, kiên trì chờ đợi.

“Kha Đăng, tao hi vọng có thể làm cho người con gái ấy hạnh phúc.” Lời nói của Liêu Anh Hoàng tràn trề sức sống.

“Không phải là cố gắng hết sức, mà là nhất định sẽ làm được.” Tôi nắm chặt nắm đấm, không kiềm chế được, nước mắt cứ tuôn ra.

Nếu mà những hồi ức tình yêu của tôi được ghi chép lại thành sách, dù có ý nghĩa gì, cũng hi vọng những anh con trai, cô con gái nào đọc qua, đều có thể từ đó mà thu được một chút dũng khí để yêu nhau.

A Hòa, tên tình địch mà tôi chú ý nhất gần đây rồi, lại còn bày trò ma mãnh chuyển sang ban Xã hội, cách Thẩm Giai Nghi chỉ có một bức tường, mỗi khi hết giờ lại có thể lấy bữa một lý do nào đấy để qua lớp Hòa kiếm Thẩm Giai Nghi nói chuyện. Riêng chuyện này thôi đã làm tôi khổ não vô cùng, càng thêm hối hận. Giá mà cái thằng tôi hồi xưa đừng có nghe lời Lý Tiểu Hoa “Con trai nên học ban Tự nhiên”, thì bây giờ chắc chắn là tôi học cùng lớp với Thẩm Giai Nghi rồi.

Coi thường sức mạnh của vị thần vận mệnh, quả nhiên sẽ nhận lại vận hạn mà.

Không chỉ có vậy, điều khác thường nữa là Thẩm Giai Nghi vẫn tiếp tục cao lên, làm cho tôi – chỉ cao 1m64 – hoang mang lấy mấy tính ra tính toán. Về sau, Thẩm Giai Nghi cao lên 1m67, hơn tôi 3 phân.

3 phân ngắn ngủi ấy, về sau trở thành bức tường ngăn cách mà tôi luôn ao ước có thể vượt qua. Thực tại đã đủ mệt rồi. Khoảng cách đó làm tôi nhớ đến truyện tranh H2, màn mở đầu cũng vì mặc cảm chiều cao mà Hiro Kunimi đã mất đi người bạn thanh mai trúc mã Hikari Amamiya...

Khi tôi bắt đầu lâm vào tình thế khó khăn này, quả thật tôi không có tính toán cụ thể nào cả. Tất cả những gì tôi có thể làm được chẳng qua chỉ là tiếp tục đóng vai “bạn tốt” của Thẩm Giai Nghi, tuân thủ hai nguyên tắc: không thu hẹp cự li, không cố gắng lấy lòng. Còn việc tôi cố gắng làm hết sức đó là cố vũ lủ bạn kẻ trước người sau phạm vào hai nguyên tắc trên.

Hàng ngày sau khi tan học, tôi cùng đám bạn lại rủ nhau về vườn sau nhà Hứa Chí Chương đánh bóng rổ.

Sau khi chơi đến mệt lả, tôi và Liêu Anh Hoàng, hai thằng mồ hôi mồ kê nhễ nhại lại ngồi xuống cùng nhau nói chuyện.

“Liêu Anh Hoàng, tao cảm thấy Thẩm Giai Nghi là một cô gái tốt, nói thật là, tao thấy mày rất hợp với cậu ấy.” Tôi tu ừng ực chai nước tăng lực, lưng dựa vào tường.

“A? Sau đó thì sao?”

“Thì nhanh theo đuổi cậu ấy thôi!”

“...Thế sao mày không tự theo đuổi đi?” Liêu Anh Hoàng lau mồ hôi, nhìn tôi một cách cổ quái.

Ờ nhỉ, tôi với Thẩm Giai Nghi “giao lưu học tập” thân mật thế kia, thế nào cũng gây ra không ít mối nghi ngờ.

“Nói hay lắm, nếu không phải Thẩm Giai Nghi đột nhiên cao như vậy, lại còn thêm đối thủ cạnh tranh lợi hại như A Hòa thì tao có khi theo đuổi Thẩm Giai Nghi thật rồi.” Tôi cười cười, nhìn A Hòa đang bước nhanh lên rổ. Bóng vào.

Khốn thật, tên mập này vừa rũ bỏ được mấy cân thịt, tốc độ lên rổ quả là lợi hại...Tôi sẽ không đời nào thi bóng rổ với A Hòa trước mặt Thẩm Giai Nghi, tôi tự nhủ.

“A Hòa? A Hòa cũng thích Thẩm Giai Nghi?” Liêu Anh Hoàng ngạc nhiên, hạ giọng hỏi.

“Gì mà không nhìn ra chứ? A Hòa thậm chí còn chuyển sang ban Xã hội kìa!” Tôi nghiêng đầu.

“Ừầy, mày biết nhiều thật đấy. Hâm mộ mày vì được nói chuyện nhiều với Thẩm Giai Nghi đấy.” Liêu Anh Hoàng nói. Nghe nó từ tốn nói, thật muốn thổ tả quá đi mất.

“Có chuyện để nói thì làm gì? Cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi mà.” Tôi vỗ vai Liêu Anh Hoàng, thành khẩn cười nói “. Dù sao thì, nếu mày theo đuổi Thẩm Giai Nghi, tao có thể giúp mày làm tình báo, làm tai mắt cho mày.”

Tôi đứng dậy, nhìn thấy Lý Phong Danh đang vượt qua hàng phòng thủ, thâm nhập khu vực cấm, đưa bóng vào rổ.

“Tỉ số 5-3, OVER!” Đội bại trận đi ra ngoài sân.

Tôi đứng ở vòng tròn ném phạt, A Hòa thở hồng hộc đẩy bóng cho tôi, tôi nhẹ nhàng chuyển bóng cho A Hòa đang đợi ở ngoài vạch 3 điểm.

“Cố lên, không được thua đâu nhé.” Tôi nhướn lông mày, cúi gập bụng.

“Ha ha, bắt đầu!” Liêu Anh Hoàng ném bóng vào giữa, mắt liếc xéo A Hòa.

Cứ như thế, chỉ cần có cơ hội, tôi lại cố vũ lữ bạn đừng bỏ lỡ tuổi thanh xuân tươi đẹp, hết tên này đến tên kia theo đuổi Thẩm Giai Nghi, cho tôi cơ hội giúp Thẩm Giai Nghi “xử lý rắc rối tình yêu.”

Chẳng hạn mỗi lần có tiết Công nghệ, lớp được phân thành các tổ nấu ăn, tên nào cũng không quên chuẩn bị một cái bát nhựa cho Thẩm Giai Nghi, cứ có món nào mới ra lò, là liền cho ngay vào bát, chuẩn bị cẩn thận đem đến để Thẩm Giai Nghi thưởng thức.

Tình hình càng căng, ai ai cũng đua nhau sẵn đón, tỏ vẻ ân cần, chỉ sợ kẻ khác đến trước mình một bước thì mình sẽ không thể nào bày tỏ được lòng quan tâm tới Thẩm Giai Nghi...hay nói cách khác, chậm một bước thì sẽ không kịp đưa món rau mình tận tay xào vào dĩa dĩa Thẩm Giai Nghi.

“Hôm nay lớp Bình cũng có tiết Công nghệ, A Hòa nhất định sẽ...” Tôi đi qua chỗ Liêu Anh Hoàng, đang đứng chung với đám người khác, hờ hững buông một câu.

Có kẻ vừa hết tiết mau mau chóng chóng mang đĩa thức ăn chạy thật nhanh đến lớp Hòa, nhìn Thẩm Giai Nghi ăn hết món ăn trước mặt mọi người thì mới rời đi. Có kẻ thì đang trong tiết học giả vờ muốn đi vệ sinh, nhưng thực ra là bọc kỹ thức ăn mang đến lớp Hòa, rón ra rón rén nháp nhồm sau vách tường, thấp thỏm chuyển thức ăn qua khe cửa sổ vào lớp, cảnh tượng giống như cảnh sát đặc nhiệm đang công đồn.

“Tao thì không muốn giống chúng mày.” Tôi cười thầm trong bụng.

Tuy nhiên, cũng có lúc tôi không tài nào nhẫn nại, đem món rau xào rồi do đích thân tôi làm mang đến trước mặt Thẩm Giai Nghi.

Tám giờ rưỡi, trường học chìm trong bóng tối, như vậy hai tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Trong tiếng quạt trần chạy vù vù, Thẩm Giai Nghi cùng tôi ăn bánh bích quy.

“Mình thật sự không hiểu, mình có gì tốt đâu chứ? Vì sao đang lúc này cần chú tâm học thật tốt lại đi phân tán tư tưởng vào chuyện yêu đương làm gì?” Thẩm Giai Nghi chau mày, giọng tỏ vẻ bất lực.

“Này, người ta thích cậu, có gì là không đúng chứ? Thích thì có phân ra thời gian nào là thích hợp hay không thích hợp đâu?” Tôi nói ngang phè phè, ở một mức độ nào đó coi như đang tự mình nói lên nỗi lòng bản thân.

“Nhưng mà Trương Gia Huấn, cậu ta hầu – như – ngày – nào cũng gọi điện đến nhà mình, cũng chẳng biết là định nói chuyện gì với mình cả, mình cũng ngại không dập máy, vô cùng phiền nhiễu à!”

“Ha ha, Trương Gia Huấn cũng có chút kỳ quặc thật, nhưng mà nói thật nhé, lẽ nào cậu thích bị người ta ghét à?”

“Mình có làm gì đâu mà người khác ghét?” Thẩm Giai Nghi không có cách nào công nhận.

“Đấy, cậu cũng có làm gì đâu mà lại được người khác thích kia!” Tôi lẩm bẩm.

“... Mình chỉ muốn yên bình học hành thôi.”

Nhìn khuôn mặt phiền khổ của Thẩm Giai Nghi, quả thực là một thú vui cổ quái.

Thẩm Giai Nghi không thể nào tìm người nào khác ngoài tôi để kể mấy chuyện này, bởi vì cô ấy cảm thấy rằng ở tuổi này nói chuyện “tình cảm nam nữ” vô cùng ấu trĩ, cô ấy cũng không biết mở miệng kể chuyện này với các bạn nữ khác như thế nào. Nhưng một tên ấu trĩ như tôi chuyện gì cũng biết hết, lại còn tỏ vẻ ngoài là không thích Thẩm Giai Nghi, trở thành một người bạn tốt.

Mấy chuyện phiền hà đầy hầu như đều có tay tôi nhúng vào, “nghĩa vụ” của tôi là trở thành “cầu nối tình yêu” của Tạ Mạnh Học, Tạ Minh Hòa, Trương Gia Huấn, Liêu Anh Hoàng, Hứa Triết Khôi, Đỗ Tín Hiền, thường xuyên không nề hà giới thiệu ưu điểm của bọn chúng trước Thẩm Giai Nghi, cùng lúc lại phân tích

mổ xẻ kỹ lưỡng động cơ đằng sau hành động theo đuổi Thẩm Giai Nghi của bọn chúng, hi vọng Thẩm Giai Nghi có thể ít nhiều nhận ra mấy người này vì thích Thẩm Giai Nghi mới có những hành động như vậy.

Nhưng tôi càng nhiệt tình giới thiệu, Thẩm Giai Nghi càng không thích, 100% đều trở nên phản tác dụng.

Nói thật, nếu đem vứt hết động cơ ẩn bên trong nỗ lực trở thành ông Nguyệt của mình, tôi vẫn là người bạn tốt của tụi con trai kia: vô cùng nghĩa khí, không thêm lấy một xu. Nhưng mà tôi thật sự là xấu tính lắm rồi, ha ha.

Ăn hết bánh quy, tôi bỗng nảy ra một ý tưởng rất quái.

“Thẩm Giai Nghi, nói thế nào nhỉ, cậu mong muốn được yên ổn học hành đúng không?”

“Nghĩa là sao chứ?”

“Không có gì, mình chỉ muốn đánh cược với cậu.”

“Đánh cược?”

“Không sai, chúng ta sẽ cùng nhau thi đấu ba môn học chung của ban Tự nhiên và ban Xã hội: Ngữ văn, Anh văn và Toán học, lấy tổng điểm ba môn trong kỳ thi tháng tới làm căn cứ, xem ai điểm cao hơn, được không?”

“Ấu trĩ vẫn hoàn ấu trĩ, nhưng mà là đấu thành tích học tập...mình tham gia, dù sao thì cũng chẳng thay đổi được gì đâu. Nhưng mà chúng mình sẽ cược cái gì đây?”

“E hèm, cược một tuần sữa bò!”

“Được thôi, nhưng mà cách cược như thế nào?” Thẩm Giai Nghi hiếm khi đáp ứng điều gì trước khi hỏi cặn kẽ tiểu tiết, đủ để thấy cô ấy chắc chắn về thành tích học tập nhiều như thế nào.

“Kẻ thua cuộc, mỗi ngày đều phải mua một hộp sữa tươi, trước tiết một phải đích thân đến lớp học người kia cống nạp. Thời hạn là một tuần.” Tôi vênh vênh nhìn Thẩm Giai Nghi.

“Nhưng mà mình không thích ngày nào cũng uống có mỗi sữa tươi, mình muốn có lúc uống sữa hoa quả, lúc thì uống sữa sô-cô-la.” Thẩm Giai Nghi đường hoàng nói.

“Này...nói linh tinh, cậu nghĩ là cậu chắc thắng đấy?” Tôi hừ ra một tiếng.

“Mình cảm thấy cậu bị thua như vậy, lại phải mang sữa cho mình uống hàng ngày, mình sẽ áy náy lắm đấy.” Thẩm Giai Nghi nói đến nỗi bản thân cũng phải bịt miệng lại để không cười thành tiếng.

“Cũng buồn cười nhỉ. Thẩm Giai Nghi, hóa ra cậu cũng biết kể chuyện cười à?”

Đừng có quên rằng, hiện tại ai là người ngang tài ngang sức cùng cậu giải đề toán à? Đúng thứ nhất Anh văn toàn khối cũng là mình. Còn Ngữ văn – ngại quá đi mất, kẻ hèn này tương lai trở thành tiểu thuyết gia, Ngữ văn hồi đó cũng vô cùng lợi hại. Thật sự nếu so sánh, sợ là khả năng thắng của tôi lớn hơn.

Trên thực tế, dù thắng hay thua, chỉ cần đánh được trận cá cược này, tôi coi như đã toàn thắng.

Tôi thắng cuộc, ngày ngày có thể ngồi trong lớp nhìn Thẩm Giai Nghi đứng bên ngoài cửa sổ, gơ tay vẫy vẫy.

Tôi thua cuộc, ngày ngày có thể đứng bên ngoài lớp của Thẩm Giai Nghi, vẫy tay gọi cô ấy.

Đó là một buổi sáng tràn trề sinh khí.

“Như vậy là chắc chắn rồi nhé.” Tôi đưa tay ra.

“Chắc chắn.” Hai ngón tay ngoắc ngoắc vào nhau.

Kết quả kỳ thi tháng được công bố, đến lúc trao phần thưởng.

Trên khán đài, Thẩm Giai Nghi bên lên nhận phần thưởng giải nhất toàn trường, còn tôi vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở bên dưới, nhìn người con gái trong lòng mình duy trì khoảng cách rất xa trong cuộc đua với mình.

Sau đó, chỉ vì kém có vài điểm mà tôi mất một tuần mua sữa.

Trước giờ truy bài, tôi lưng mang cặp sách, xách hai hộp sữa hoa quả vừa mới mua, trực tiếp chạy đến lớp Hòa, đứng bên cửa sổ vẫy vẫy tay với Thẩm Giai Nghi, lúc này đang học tiếng Anh.

Thẩm Giai Nghi bước ra, cùng tôi đứng ở ngoài hành lang ăn sáng.

“Cảm ơn nha, mình đã nói là sẽ phiền cậu mà.” Thẩm Giai Nghi cười cười nhận hộp sữa hoa quả, đưa tôi bản photo giáo trình lớp học thêm Toán, tờ giấy dính kèm bên trong có mấy bài tập được đánh dấu cùng với tờ giấy nhỏ có các mẫu đối thoại.

“Khốn thật. Lần tới chúng ta sẽ cá cược nhiều hơn.” Tôi xé bịch sữa hoa quả của mình.

“Vẫn muốn cược à?” Thẩm Giai Nghi uống sữa, không thèm giữ lễ.

“Tất nhiên, nếu không phải vì lần này cậu chứng minh mình đột nhiên quên cách làm thì bây giờ chúng ta đang đứng trước cửa lớp Trung, uống sữa cậu mang tới rồi.” Tôi hậm hực nói.

“Được thôi, lần này muốn cược gì nào? Vẫn là cược ba môn Văn Toán Anh chứ gì?” Thẩm Giai Nghi bật cười, trên mép có dính ít sữa, đáng yêu không chịu nổi.

“Được, chúng ta sẽ cược...” Tôi giả bộ trầm tư, thực ra đáp án đã nghĩ ra từ lâu rồi.

“Nhanh lên nào.” Ánh mắt Thẩm Giai Nghi lộ rõ vẻ trông đợi, rõ ràng là đối với chuyện liên quan đến thành tích học tập thì cô ấy không bao giờ chối bỏ.

“Nếu mà mình thắng, cậu sẽ phải buộc tóc đuôi ngựa. nếu mà mình thua, mình sẽ cắt ba phân tóc.” Tôi nói, giọng chắc nịch.

“Buộc tóc đuôi ngựa thì có gì khó chứ? Nhưng mà mình rất muốn xem cậu cắt tóc ngắn ba phân. Được thôi, như vậy nhé, cậu cứ chờ đến lúc tóc cắt trụi hết đi.” Mặt Thẩm Giai Nghi tỏ rõ vẻ khoái chí.

“Đã nói phải giữ lấy lời, cậu buộc tóc đuôi ngựa thì phải buộc trong một tháng liền đó.” Tôi nháy nháy đôi lông mày.

Đúng lúc tôi và Thẩm Giai Nghi đang ngoắc ngoắc tay, A Hòa lưng đeo cặp sách xuất hiện.

“Ồ, sao khéo vậy, vậy thì cùng nhau ăn sáng nha.” A Hòa cười cười lôi đồ ăn sáng đặt lên bậu hành lang.

“Được thôi, cậu xem, đây là sữa mà Kha Cảnh Đằng, do thua mình đem đến đó.” Thẩm Giai Nghi dương dương tự đắc khoe hộp sữa trong tay, bắt đầu tán chuyện cùng kẻ “hiểu nhiều chuyện” A Hòa.

“...” Tôi nhìn A Hòa.

Tình địch của bạn quả thật đáng gờm, đừng có ỷ lại vào chiến thuật của ta mà đánh úp nha.

15. Chương 15

Có người nói, tình yêu khiến cho kẻ phạm phụ tục tử trở thành thi nhân.

Điều đó là sự thật.

Thích Thẩm Giai Nghi làm tôi luôn duy trì thành tích học tập của tôi ở trong top 30 toàn trường, cũng khiến cho cái thằng tôi không biết gì về âm luật cũng bắt đầu sáng tác lời ca.

Hết bài này đến bài khác.

Mỗi buổi sáng đạp xe đến trường, đạp xe về nhà, đạp xe đi học thêm, chỉ cần có một cơn gió thổi qua là tôi có thể tự nhiên ngân nga lời nhạc, đem những tâm tư về “tình yêu thuần khiết với Thẩm Giai Nghi” biến thành lời, sau đó không ngừng dẫn đo chỉnh sửa, sau cùng thì phổ thành khúc ca.

Hứa Bác Thuần vô cùng nhạc nhiên trước khả năng khác thường này của tôi.

Hai thằng chúng tôi đều là những tên ngốc trong những giờ học nhạc kinh hoàng, toàn phải dùng đầu ngón tay đếm đếm mới nhận biết được tên các nốt nhạc trên khuông nhạc. Thi thối sáo, tôi còn lấy bút dạ viết Đồ Rê Mi lên trên ống sáo trắng như ngà, hết sức cẩn thận cùng không biết xấu hổ là gì lần lần mò mẫm, cho tới khi cô giáo dạy nhạc mặt tái nhợt đuổi tôi xuống khỏi bục giảng.

Thằng tôi chả biết gì về nhạc lý, lại bắt đầu sáng tác nhạc.

Học thêm xong, tôi và Hứa Bác Thuần, như thường lệ, đầu tiên lượn một vòng tới nhà Lý Tiểu Hoa, sau đó lại lượn trở lại đường về nhà.

Trên đường, tôi ngân nga khúc ca đầu tiên tôi viết tặng Thẩm Giai Nghi “Anh vẫn ngày ngày nhớ em”, nhờ Hứa Bác Thuần nghe giúp tôi. Tôi dự định sau khi tốt nghiệp sẽ thổ lộ với Thẩm Giai Nghi, trước tất cả mọi người lúc đó đang hát khúc ca này cho Thẩm Giai Nghi nghe, làm cô ấy cảm động đến nỗi không nỡ từ chối.

“Thằng kia, bài này là mày viết hả?” Hứa Bác Thuần không tin, kinh ngạc nhìn tôi.

“Đúng mà, tao cũng không biết vì sao lại ra thế này, từ ngữ tao cho vào quá tuyệt.” Tôi dang rộng hai tay, dùng chân giữ xe đạp ở trạng thái thăng bằng.

“Quan trọng không phải là từ? Mày làm thế nào có thể phổ thành bài hát ấy? Mày còn chả biết khuông nhạc là cái gì mà!” Hứa Bác Thuần ngơ ngác.

“Ừ là thế, vì vậy tao mới cố gắng hết sức ghi nhớ, mỗi khi có một khúc điệu mới xuất hiện, tao liền ngâm cho tới khi không thể nào quên mới thôi, lâu lâu cứ thế là biến thành bài hát rồi.” Tôi có chút tự đắc nói thêm, “Không chỉ có bài này, tao còn ba bài hát khác đang viết dở, đến lúc Thẩm Giai Nghi phát hiện tao cũng thích cô ấy, cô ấy nhất định sẽ cảm động trước sự chờ đợi thầm lặng của tao, học tập chăm chỉ chỉ để tiếp cận cô ấy à.”

“...Kha Cảnh Đằng, mày đúng là không yêu thì chả làm được trò trống gì, một khi đã yêu thì việc gì cũng dễ dàng làm được.” Hứa Bác Thuần tức cảnh phát biểu, lắc đầu.

“Chính xác 100 phần trăm.” Tôi cười lớn.

Đúng thế, tuổi thanh xuân dựa vào tình yêu mà trưởng thành, chẳng có gì là không tốt cả.

Sức sống tràn đầy, lại thêm những thứ linh tinh khác làm nên một bảng thành tích tốt.

“Làm tình địch của mày quả là đáng thương thật đấy.” Hứa Bác Thuần nói, nghĩ ngợi một chút, lại tiếp tục nói, “Thế nhưng nếu như mày làm nhiều như vậy, nếu mà có thất bại, hà hà, mày sẽ trở thành kẻ thù thâm nhất mà tao từng biết đó.”

Tôi lặng đi hồi lâu, không có lời nào đáp trả.

Đây đúng là một vấn đề nghiêm túc, cho đến khi gần đến cửa nhà, tôi mới trầm tư nói.

“Thẩm Giai Nghi đáng mà.”

Một người bạn trên Inte viết trên blog bbs của tôi một câu: “Đợi chờ cũng là một phần của hành động.”

Không sai, chính là như vậy.

Đợi chờ không muốn yêu đương, chỉ mong được cùng đi qua tháng rộng ngày dài cùng cô gái chuyên tâm học hành như Thẩm Giai Nghi, có thể nói là phần tuyệt diệu nhất trong kế hoạch tác chiến tình yêu của tôi. Nếu không thể tìm được niềm vui trong đó chẳng phải là quá phí phạm sao. Bỏ qua thời gian chờ đợi, mới thực sự đánh mất những niềm vui đáng có.

Về những trạng thái của tình yêu, suy nghĩ của tôi đã trở nên quá già dặn rồi.

Thế nhưng nếu xét đến những hành vi phát sinh từ tình yêu, tôi lại vô cùng ấu trĩ.

Trước kia, mỗi khi xem một phim điện ảnh tình yêu hay một bộ phim truyền hình tình yêu trong sáng của Nhật Bản, tôi thường cảm thấy một hình tượng tình cảm sâu đậm chân thành mới có thể có tình cảm sâu

đậm chân thành, không chỉ dựa vào lời bộc bạch lãng mạn mà còn cần đến cả bầu không khí làm nền. Thế nhưng “bầu không khí” chính là “nhạc nền” mà thực tế cuộc sống không hề tồn tại.

“Vì vậy, tao cần sức mạnh của mọi người.” Tôi nói, nhìn đám nam sinh đi lại xung quanh.

Chính lúc hoàn thành bài hát thứ hai “Khói cà phê cô đơn”, tôi bắt đầu dạy cho mấy thằng bạn hát bài hát đầu tiên “Anh vẫn ngày ngày nhớ em.” Tụi con trai vừa lười nhác lại vừa ngốc, mất đến hai ba năm huấn luyện chúng hát một bài, làm cho bọn chúng cất tiếng hát vang, thêm chút đảm bảo cho màn tỏ tình của tôi.

Tôi lừa mọi người nói rằng tôi hãy còn ôm nỗi chờ đợi Lý Tiểu Hoa, mong rằng có cơ hội, mọi người có thể cùng tôi đứng trước cổng trường Chương nữ, hát vang bài ca này, giúp tôi tạo nên nhạc nền hoành tráng cho màn tỏ tình của mình. Điều kiện để tụi con trai trong lớp giúp tôi cũng rất đơn giản, chỉ là mỗi lần chúng sử dụng ca khúc này để tỏ tình với các nữ sinh khác thì cứ việc nói đây là bài hát chúng tự viết tặng cô ấy.

Nhưng trên thực tế, mục tiêu của tôi tất nhiên là Thẩm Giai Nghi.

Khi chưa có cách nào nói chuyện yêu đương với Thẩm Giai Nghi, tôi chọn cách đặt mình vào vị trí “người bạn tốt” của Thẩm Giai Nghi. Để giữ vững vị trí này, để có thể theo kịp cô bạn Thẩm Giai Nghi chuyện nhỏ như hạt vừng cũng có thể buồn được, bất cứ lúc nào tôi cũng duy trì được trạng thái nói chuyện hứng khởi với cô ấy.

Nhưng...tôi nào có lợi hại như vậy!

Tan học, giờ nghỉ giải lao lớp học thêm môn Lý, tôi lại ngồi ở bậc thềm trước cửa tòa nhà lớn, cùng kẻ duy nhất không theo đuổi Thẩm Giai Nghi là Hứa Bác Thuần thảo luận phương án tác chiến tình yêu.

“Làm thế nào giờ? Tao thường cùng Thẩm Giai Nghi buồn điện thoại khoảng 10 phút thì tao đập máy trước, bởi vì tao không muốn cô ấy cảm thấy nhạt nhẽo, dứt khoát không nói nữa.” Tôi hỏi Hứa Bác Thuần.

“Con gái đều thích nói chuyện phim bộ Nhật Bản, thích nói chuyện trang điểm, ..., tán xem ai đang thích ai. Hình như hầu hết là như vậy.”

Hứa Bác Thuần đang không tập trung.

Hứa Bác Thuần ngày hôm nay tâm trạng không được thoải mái, do tôi và Liêu Anh Hoàng đã lấy bút xóa viết lung tung lên cặp sách nó mấy dòng “học sinh chăm ngoan học giỏi”, trông vô cùng dằn dặt. Tuy rằng Hứa Bác Thuần sau đó ngay lập tức báo thù bằng cách lấy bút xóa đáp lễ viết mấy chữ “Nam mô a di đà phật”, thế nhưng vẫn khó làm tiêu tan nỗi thống hận trong lòng nó...bởi lẽ tôi tuy bị viết nhưng lại tỏ ra chẳng hề hấn gì mà cười lớn.

“Nhưng Thẩm Giai Nghi đâu có nói mấy chuyện đó! Cậu ấy lần trước còn hỏi về quyển Tĩn tư ngữ của sư Chứng Nghiêm mà cậu ấy đưa tao, hỏi tao đọc xong có cảm nghĩ gì không! Nhà tao với sư Chứng Nghiêm cũng chả có ý kiến gì, nhưng tao cảm thấy thật kỳ cục, bắt tao phải giả vờ có hứng thú, cái này tao không làm nổi.” Tôi khịt mũi.

Cùng Thẩm Giai Nghi đối diện nói chuyện, lúc nào cũng có chuyện để nói, lại còn vô cùng tự nhiên. Thế nhưng việc con trai cùng nói chuyện điện thoại với con gái lại là một bộ môn nghệ thuật giao tiếp bậc đại tinh thâm. Cái thằng tôi mới mười sáu tuổi rưỡi đó không thể nào hiểu thấu đáo.

Có vài người con trai cả đời cuối cùng cũng không thể nào nói chuyện điện thoại với con gái được quá mười phút, điều này không có gì kỳ lạ cả.

“Điều này... người khác thì tao không biết, nhưng khi tao nghe chị gái buồn chuyện điện thoại với bạn, hầu như đều là nói hươu nói vượn.” Hứa Bác Thuần nhớ lại.

“Nói hươu nói vượn? Sao nghe mà khùng bố vậy?” Tôi lấy giấy vệ sinh lau nước mũi rồi gãi mũi lại.

“Nói dai nói dại thì càng nói dài, mà mấy chuyện tử tế thì nói một thoáng là xong, cùng con gái buồn chuyện điện thoại thì phải nói nhiều chuyện không đầu không cuối vào.” Hứa Bác Thuần chắc chắn.

“Con gái thích nói chuyện nhảm và nghe chuyện nhảm thật hả? Tao vẫn cảm thấy Thẩm Giai Nghi không phải loại con gái như vậy.” Tôi lén lút đem bỏ bọc “cơm hộp nước mũi” nhét vào túi quần đang mở ra của Hứa Bác Thuần.

“Vậy thì cứ thẳng thắn mà nói chuyện đi, nếu không thì làm bài tập ấy, cứ theo đạo lý, chỉ cần chuyện tử tế đủ nhiều, nói chuyện điện thoại có thể lâu đúng không?” Hứa Bác Thuần bắt đầu có chút mất kiên nhẫn.

Không hề biết gì, nó mà thò tay vào trong túi quần liền chạm ngay vào của nợ tôi đã tặng, đồng nước mũi mềm mềm nhớt nhớt, không cần thận làm vỡ bọc nước mũi đặc sánh.

“Làm bài tập?” Tôi khiêm tốn hỏi.

“Mày cứ lấy một tờ giấy ra bắt đầu liệt kê các việc tử tế ra, lúc nào nói chuyện điện thoại thì nhìn, nói xong một chuyện thì gạch chuyện đó đi...này, có đi uống chút gì không?” Hứa Bác Thuần nhìn tôi, đứng dậy, giờ giải lao đã kết thúc rồi.

“Hay đấy. Mày nói cực kỳ chí lý.” Tôi phải mông lưng đứng dậy.

Chúng tôi cùng nhau đi đến cửa hàng tiện lợi ở Cảng Khẩu, mỗi đứa chọn lấy đồ uống, tới quầy, Hứa Bác Thuần đưa tay vào trong túi quần, mò mấy xu lẻ để thanh toán, sắc mặt bỗng biến đổi.

“Vỡ rồi hả?” Tôi tỉnh bơ nhìn Hứa Bác Thuần.

“Đồ khốn!” Giơ nắm đấm.

Sau đó, tôi lấy hẳn một quyển sổ tùy lúc mà viết nháp ra “Các chủ đề có thể nói chuyện”, quả nhiên việc này giúp ích rất nhiều cho nội dung nói chuyện của tôi với Thẩm Giai Nghi qua điện thoại. Càng ngày chúng tôi nói chuyện càng lâu, dần dần lại còn bồi đắp khả năng tiếp chuyện tự hiểu ngầm với nhau. Lúc nói chuyện điện thoại. Lúc nói chuyện điện thoại tôi còn lấy bút để tùy lúc có thể ghi ngay suy nghĩ bỗng nảy ra trong đầu mình, làm cho cuộc đối thoại càng trở nên dài hơn.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, kỳ hạn đánh cược của tôi và Thẩm Giai Nghi đã đến.

Tôi cực kỳ thích nhìn con gái buộc tóc đuôi ngựa, nếu có thể nhìn thấy Thẩm Giai Nghi vì tôi mà từ mái tóc hình nấm biến thành tóc đuôi ngựa, đó quả là một điều vô cùng tuyệt diệu.

Kết quả bài kiểm tra tháng thứ hai học kỳ hai được công bố, Thẩm Giai Nghi xếp thứ mấy toàn trường hay tôi xếp thứ mấy toàn trường đều không quan trọng. Quan trọng là điểm ba môn Toán Anh Văn cộng lại.

Mặc dù kỳ thi tháng mới kết thúc cách đây chưa lâu, tôi và Thẩm Giai Nghi vẫn ở lại trường học bài, cầm tập flashcard tiếng Anh, luyện nghe bằng chương trình Studio Classroom trên radio. Học cấp ba nếu muốn học hành chăm chỉ, chẳng lo không có sách mà học.

Tối hôm đó mưa như trút nước.

Chưa đến 8 giờ, khoảng 7 giờ tôi đã không đủ kiên nhẫn, đi lang thang các phòng học tầng 1, tìm kiếm bóng hình Thẩm Giai Nghi học bài chăm chỉ.

“Thẩm Giai Nghi, thật là không phải rồi. Điểm ba môn của mình lần này cộng lại cũng nhất ban Tự nhiên rồi đó!” Tôi cười lớn, bước vào phòng học của Thẩm Giai Nghi.

“Ồ? Thật thế sao? Nhưng mà lần này cậu lại thua rồi.” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, trông rất vui vẻ.

“Thua rồi?” Tôi không hiểu.

“Hôm nay Liêu Anh Hoàng đến tìm mình, mình hỏi cậu ấy, cậu ấy liền đọc cho mình điểm của cậu luôn.” Thẩm Giai Nghi lộ vẻ vui mừng, tiếp tục nói, “Cậu quả thật học chăm chỉ hơn hồi cấp hai rất nhiều, làm mình phải nhìn cậu với một con mắt khác, may mắn làm sao, may mắn làm sao...”

Thẩm Giai Nghi vừa nói, vừa mở tờ bảng điểm kỳ thi tháng trong tay, rõ ràng là đang ngồi chờ tôi đến tìm cô ấy rồi.

Tôi ngồi xuống, nhìn qua bảng điểm một lượt. Ba môn cộng lại, cuối cùng tôi vẫn kém hai điểm...Lấy thêm điểm vật lý và hóa học cộng vào điểm ba môn Toán Anh Văn thì tôi vẫn kém Thẩm Giai Nghi.

“Thẩm Giai Nghi, cậu là quái vật à?” Tôi há hốc miệng, không có chút nào là không phục.

Lúc đã viết xong bài, không có câu diễn sai đáp án, tôi cho như vậy là đạt mức tốt nhất rồi. Lần này thua cuộc, căn bản là do tôi đã quá chủ quan.

“Ha ha, cùng cậu đánh cược, quả thực không thể nào có chút nào sơ suất được.” Thẩm Giai Nghi cười thật vui vẻ.

Vui vẻ.

Đúng vậy, cậu vui vẻ, mình cũng rất vui.

“Kỳ thi tháng qua rồi, hôm nay cậu nên về sớm chút đi?” Tôi đứng dậy,

“Cũng có sớm hơn là bao đâu.” Thẩm Giai Nghi nhìn mưa rơi bên ngoài cửa sổ.

“Chờ mình nhé.” Tôi vẫy vẫy tay, rời khỏi lớp học.

Không thèm đoái hoài đến vẻ mặt nghi ngờ của Thẩm Giai Nghi, tôi bất chấp cơn mưa quất liên hồi vào người, đạp xe lao ra khỏi trường, vượt qua cây cầu tôi ghét vô cùng mà tôi đã kể hơn một lần “ cầu cạn Trung Hoa dốc ngược”, để đến khu nội thành.

Đi đường, nước mưa không ngừng men theo chòm tóc với chân mây, lọt vào mắt tôi, làm cho việc tìm kiếm một hiệu cắt tóc bên đường của tôi thêm khó khăn. Nhưng tâm trạng của tôi thì vẫn đang bay bổng vô cùng.

Dừng xe một lúc nhìn thấy một tiệm cắt tóc gia đình mang tên “Dù cho cắt bữa xén tạm thì vẫn đẹp”.

“Bà chủ, cắt giúp cháu đầu đình với, ngắn thế nào cắt ngắn như vậy.” Tôi mở cửa.

Ướt sạch, mệt rũ rời. Đẹp trai thế không biết.

“A?” Bà chủ bông bế đứa trẻ nhỏ, trên tay vẫn còn cầm bát bột lớn.

“Cháu xin đấy, hừ hừ, cắt cho cháu nhanh một chút!” Tôi chỉ vào đầu mình, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Nửa tiếng sau, tôi đạp xe về trường, dừng xe trước cửa lớp Thẩm Giai Nghi.

Đương lúc bước vào, bất thành linh tôi phát hiện ra bên cạnh Thẩm Giai Nghi là Thẩm Thiên Ngọc, chị gái Thẩm Giai Nghi đang đối mặt với kỳ thi chuyển cấp. Hai chị em chắc là chuẩn bị về nhà mới cùng nhau ở trong một lớp, chờ mẹ đánh xe đến đón.

Trước chị Thẩm Thiên Ngọc chưa quen nhiều lắm, tôi có chút ngại ngùng, lại cũng có ý muốn trêu chọc, thế là chỉ đứng bên ngoài đập nhẹ vào cửa kính cửa sổ.

Hai chị em cùng lúc quay đầu lại, nhìn về phía tôi đang toàn thân ướt sũng.

Tôi tự chỉ vào mái tóc cắt ngắn của mình, nháy mắt cười.

“A!” Thẩm Giai Nghi mắt chữ A mồm chữ O, không nói nên lời.

“Trời ơi, đây là Kha Cảnh Đằng sao?” Thẩm Thiên Ngọc sững sờ một lúc rồi ngay sau đó bật cười.

Tôi nhún vai, ngẩng nhìn Thẩm Giai Nghi vẻ như đang không tin vào mắt mình, đến nỗi cuối cùng mới bật cười.

“Thực hiện lời hứa rồi, rất giống một nam tử hán nha.” Tôi đắc ý nói, cố ý không lau khuôn mặt ướt đẫm nước mưa.

Tôi quay người đi lạnh lùng, đạp xe về nhà.

Vẫn dầm mưa như vậy, thế nhưng nhờ nụ cười của Thẩm Giai Nghi mà trong tim bừng sáng ánh mặt trời.

“Mẹ nó chứ, mình đẹp trai phết!” Tôi sờ lên quả đầu đình, cười ngốc nghếch, chậm chậm đạp xe.

Đêm mưa đó, trên đường đạp xe về nhà, tôi sáng tác bài ca thứ ba mang tên “Người bạn thân yêu” dành tặng Thẩm Giai Nghi.

Lời bài hát có một đoạn như thế này: “Người bạn thân yêu, người bạn đáng yêu của tôi ơi, bạn sẽ nhớ đến tôi, mười năm xa xôi về trước, bất chấp mưa lớn mình cắt đầu đinh, mình hãy còn nhớ nét mặt của bạn, nhớ khuôn mặt bạn, nhớ đến ánh mắt.”

Về sau tôi mới biết, Thẩm Giai Nghi trong kỳ thi tháng đó không lọt vào 30 người điểm cao nhất trường khi cộng tổng điểm vào.

Cô ấy rất coi trọng màn cá cược giữa hai chúng tôi, trong khi tôi đem hết sức lực lẽ ra phải dành cho môn Lý để tập trung vào ba môn quyết định thắng cược, Thẩm Giai Nghi cũng làm như vậy. Cố ấy hi sinh môn lịch sử và địa lý, chỉ vì muốn quyết thắng thua với tôi.

Ngay khi tôi cắt tóc đầu đinh, mấy lần trong trường gặp Thẩm Giai Nghi, Thẩm Giai Nghi đều thần nhiên ung dung buộc tóc đuôi ngựa, thần thái tự nhiên.

Hai người như thường ngày trao đổi sách tham khảo, giáo trình và bài kiểm tra.

“Lần tới, chúng ta lại cược sửa nha. Thời hạn là hai tuần!” Tôi nhận quyền sách giáo khoa.

“Được thôi, lại phải làm phiền bạn rồi.” Thẩm Giai Nghi cười ha ha.

“Còn lâu nhé.” Tôi lẩm bẩm, hừ mũi.

Tôi không hỏi cô ấy vì sao thắng rồi mà lại buộc tóc đuôi ngựa. Thẩm Giai Nghi cũng không hề nhắc đến.

Tôi chỉ biết rằng tôi rất vui, vô cùng vô cùng vui sướng.

Bây giờ nghĩ lại, vẫn cảm thấy mình ngày xưa thật đáng yêu.

Có chút kiêu chể, giả bộ không mặc áo mưa, có chút hiến dâng vì tình yêu mà tự cho là lãng mạn, nhưng như thế thì sao?

Nếu như tình yêu không thể khiến cho một người trở nên bình thường, một người như vậy cũng không thể xuất hiện, sức lôi cuốn của tình yêu đó cũng có phần nhỏ bé...Không phải chúng tôi ngày đêm cầu nguyện, tình yêu như vậy cũng đủ tư cách gọi là tình yêu.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn là gã nam tử hán bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng điên cuồng vì tình yêu như vậy đó.

16. Chương 16

Năm lớp 10 kết thúc, cô Châu Thục Chân – người từng đưa chúng tôi đến Phố Lý ngồi thiền lại có một tiết mục mới.

“Kha Cảnh Đằng, Thẩm Giai Nghi, các em giúp cô tìm vài bạn học, nghỉ hè thì đến Tín Nguyễn Hành giúp đỡ mấy bạn nhỏ ở trại hè Phật học được không?” Cô Châu Thục Chân một hôm tại hành lang tình cờ gặp tôi và Thẩm Giai Nghi.

“Tín Nguyễn Hành” là tên một đạo tràng Phật học nằm trên một ngọn núi nhỏ nào đó ở Đại Trúc, Chương Hóa, diện tích không nhỏ, vẫn còn đang xây dựng, hồi đó hãy còn thô sơ, chỉ là mấy tấm tôn lớn chắp chắp vá vá thành tinh xá, nhờ những tấm lòng lương thiện xây dựng đạo tràng.

Còn trại hè Phật học thiếu nhi, chính là một hình thức kết hợp giáo dục đạo đức và vận động của Tín Nguyễn Hành với khu vực lân cận.

“Trại hè Phật học? Ha ha ha, em không làm đâu ạ.” Tôi cự tuyệt một cách sáng khoái.

“Được ạ, em và bạn Kha Cảnh Đằng sẽ giúp cô tìm người ạ.” Thẩm Giai Nghi lại trả lời dứt khoát.

“Này... sao lại lôi mình vào?” Tôi quay sang nhìn Thẩm Giai Nghi.

“Cậu cần ngồi thiền tử tế nữa đó.” Thẩm Giai Nghi đường đường chính chính trả lời.

Chút nữa thì quên mất, cô gái mà tôi thích là người đại diện của trường tu sư Chứng Nghiêm còn gì nữa.

“Vậy thì cô nhờ cả vào các em đó!” Cô Châu cười nhẹ nhõm, cầm mấy quyển sách đi.

Như vậy đó, cô gái lương thiện Thẩm Giai Nghi quyết định đem những ngày hè tươi đẹp của tuổi 16 hiến dâng cho việc niệm kinh và gõ mõ, và gần 100 đứa nhóc trời đánh ấy.

Còn tôi, không, không chỉ có mình tôi...A Hòa, Tạ Mạnh Học, Đỗ Tín Hiền, Hứa Triết Khôi, Liêu Anh Hoàng, v.v..., một phi đội đều tâm địa xấu xa, cũng vì Thẩm Giai Nghi mà tất cả đều nhiệt tình hăng hái đảm nhiệm nhiệm vụ dẫn đầu trại hè Phật học thiếu nhi. (Khốn kiếp! Làm gì có chút nào là lòng yêu thương từ bi đâu!)

Còn Hứa Bác Thuần – chiến hữu có một không hai của tôi cũng bị tôi lôi vào vụ này, chứng kiến một trận quyết chiến tình yêu chẳng theo trật tự nào cả.

Viết đến đoạn này vẫn thấy thật xấu hổ.

Tôi vẫn muốn viết về thứ tình yêu hiện đại thịnh hành, giả dụ tham gia trận đấu quyền Anh, dốc hết sức lực cùng tình địch là cao thủ quyền Anh so tài cao thấp, hay là tham gia trận bóng chày, cùng tình địch là cao thủ bóng chày làm vài trận quyết chiến. Thế nhưng không biết làm sao, cuối cùng tôi lại phải đi theo hình bóng người con gái tôi thích, theo Thẩm Giai Nghi tới trại hè Phật giáo, nơi tiếng mõ ngày đêm vang vọng bên tai. Thật là KUSO (đáng ghét).

Bề ngoài là yêu thương trẻ nhỏ, thực tế là vì tranh đoạt tình yêu, lũ chúng tôi kéo nhau lên trên núi, khoác lên mình bộ đồng phục giáo viên của Tín Nguyễn Hành. Mỗi người phụ trách khoảng 10 đứa bé, gồm một đội 5 bé nữ, một đội 5 bé nam, nội dung các hoạt động nhất loạt liên quan đến Phật học.

Còn tôi và Thẩm Giai Nghi mỗi người phụ trách các học sinh của đội một, là đội có thành viên nhỏ tuổi nhất, trung bình là học sinh lớp hai trở xuống. Trẻ con ở mỗi độ tuổi đều có những trò nghịch ngợm khác nhau, không phải tuổi càng nhỏ thì càng dễ dỗ dành dọa nạt, lũ nhóc chỉ cần hơi cứng rắn một tẹo, hay do nhớ nhà mà gào khóc thảm thiết, thường thường đều làm tôi muốn túm lấy ném qua vai vật xuống đất để làm gương.

“Kha Cảnh Đằng, không được ức hiếp trẻ con như thế.” Thẩm Giai Nghi liếc nhìn tôi.

“Mình đâu có, mình chỉ đang dạy cho bọn nó đức tính dũng cảm thôi.” Tôi thường xuyên đối đáp như vậy.

Mỗi sáng sớm vào lúc 4 giờ 30 phút, chúng tôi phải vệ sinh cá nhân xong xuôi, khoác lên mình bộ quần áo màu xanh nước biển đậm, đưa lũ nhóc tới đại điện niệm kinh, chờ ăn bữa chay buổi sáng.

Tất cả mọi người tay đều cầm trong tay quyển kinh đã được chú âm phù hiệu đầy đủ, hai bên đại điện chia ra hàng học sinh nam và học sinh nữ ai đấy đều mệt mỏi buồn ngủ, niệm đi niệm lại “Phật thuyết A Di Đà kinh”, “Vãng sinh chú”, ... Có nhóc còn ngủ đứng, tôi cứ một lúc lại phải để ý trông chừng, nhón chân đến gõ đầu thẳng nhóc, tránh làm thẳng bé nhờ đang cơn mê giật mình tỉnh giấc sẽ chói với, mất trọng tâm mà ngã nhào.

Do cùng kèm đội trẻ con lớp một, lúc niệm kinh, tôi đứng đối diện với Thẩm Giai Nghi, cách nhau có ba mét, tay cầm quyển sách ra rả tụng kinh. Phải đến một nửa thời gian tôi dành ra để suy nghĩ liệu cả đời này tôi có thể theo đuổi được Thẩm Giai Nghi không, thành ra tôi chỉ ngoác mồm giả vờ đọc kinh, còn mắt thì lại ngẩn ngơ nhìn Thẩm Giai Nghi cao hơn tôi 3 phân.

Thẩm Giai Nghi dù có nghiêm túc, chín chắn đến đâu, cũng không thể nào đứng cả buổi sáng đọc kinh mà không mệt mỏi. Cô ấy tay cầm quyển kinh, hai mí mắt lúc trĩu xuống, lúc thì chắc chắn là đã chớp một giấc, người thì lảo đảo như muốn đổ trông thật là đáng yêu.

“?” Tôi đứng gần lặng lẽ quan sát.

Đứng bên cạnh có A Hòa, tên đội trưởng tinh thông kinh văn cũng thường xuyên nhìn trộm Thẩm Giai Nghi, lại có cả Tạ Mạnh Học, Hứa Triết Khôi,...cũng đều phân tâm, lén nhìn Thẩm Giai Nghi đang ngủ gật, ai cũng theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Chỉ có duy nhất tên bạn vô hại Hứa Bác Thuần của tôi là chuyên tâm vào việc nhắm nghiền hai mắt ngủ thôi.

“Ôi, mình tại sao lại đến nơi này niệm kinh nhỉ?” Tôi cười khổ sở, bụng rên từng tiếng òng ọc vì đói.

Niệm kinh xong, là đến phần lay rạp xuống đất, dùng mũi và trán hôn đệm hương bồ mười lần. Cuối cùng bắt đầu “Bão hương”, bữa sáng thì chưa ăn, đường huyết đang hạ xuống, lúc nào cũng phải vác cái thân

hình mềm yếu chỉ chực ngã chạy tới chạy lui trên đại điện. Lúc này đây chúng tôi thì chẳng nói làm gì, có vài đứa trẻ vốn được cưng chiều, phải chạy tới chạy lui thế là khóc thét lên.

Đến khi hương trên ban thờ đã cháy hết, toàn bộ các “nghi thức” trước bữa chay buổi sáng mới tuyên bố kết thúc.

Trước khi ăn, tất cả mọi người uể oải ngồi trên chiếc trường kỷ, nghe đạo trưởng trụ trì rót từng lời vàng ý ngọc, chậm chậm dần giải từng câu chuyện nhỏ về đời sống Phật giáo. Từ lúc bắt đầu, ai ai cũng đã đói rạc người ra đến nỗi chẳng còn cảm giác thêm ăn, chỉ còn cái bụng rỗng không lâng lâng.

“Kha Cảnh Đẳng, tao cảm thấy kiểu tình yêu này chẳng bổ dưỡng chút nào, lại còn làm liên lụy đến một đồng người.” Hứa Bác Thuần nhìn bát cơm chay chẳng có hương vị gì cả, thở dài.

“Mày nghĩ là tao muốn thế này à? Nếu tất cả mọi người đều nói không đi, chỉ có mình Thẩm Giai Nghi đi, tao cũng sẽ không chạy đến cái nơi Phật pháp viên mãn này mà lần tràng hạt đâu. ...” Tôi cố nuốt bát cơm khô khốc, nói như muốn khóc.

Thôi thì coi như là làm công đức vậy.

Trại hè diễn ra được bảy ngày nhưng vẫn chưa quen.

Lúc lên lớp thì có các thầy giáo nghiêm khắc ổn định lớp (đúng như truyền thuyết về các thầy tu có pháp lực cao cường, với bí kíp là trừng phạt lũ nhóc một mình đập đầu trước đại điện trăm lần, không đứa nào dám coi thường), chúng tôi là các anh chị phụ trách chỉ cần duy trì trật tự là được.

Phải đến lúc tan lớp thì cuộc chiến giành cơ giữa các anh chị phụ trách và lũ nhóc mới bắt đầu.

Người hiểu biết thì đều biết là, mối quan hệ giữa một cậu con trai với một nhóc con có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong việc xây dựng hình tượng trong lòng con gái, quyết định điểm số con gái đánh giá con trai. Tuy nhiên đáp án thì chỉ có một mà thôi, đó là: “Mình rất yêu trẻ con.”

Cứ theo nguyên tắc này, mỗi người con trai thích Thẩm Giai Nghi lại có cách của riêng mình để thể hiện “Mình rất yêu trẻ con”. Thẩm Giai Nghi nhìn thấy được hết các hành động này.

Đàn tràng Tín Nguyện Hành nằm trên sườn núi nhỏ, lúc tan lớp, lũ trẻ có thể hoặc nô đùa trên bãi đất trên sườn núi, hoặc ở trong sân của đạo tràng để hò hét.

“Em hâm mộ anh A Hòa nhất, sau này lớn lên em cũng muốn hiểu biết nhiều như anh A Hòa!” Tan lớp, xung quanh A Hòa có hẳn một binh đoàn trẻ con đi theo ca tụng.

A Hòa khéo léo mang đồ ăn đến gần Thẩm Giai Nghi, để cho Thẩm Giai Nghi thấy được cách cậu ta đối xử với trẻ con. Còn Thẩm Giai Nghi cũng thường cười với A Hòa.

Tình hình nan giải rồi đây.

Tạ Mạnh Học yêu thơ phú, văn chương lai láng, thành tích học tập tốt lại có cách thể hiện thái quá hơn nữa.

“Anh A Học, em xin lỗi, em sai rồi, sau này em sẽ không làm anh giận nữa.” Có một đứa nhóc đứng cạnh A Học, mặt đỏ bừng, vẻ áy náy hổ thẹn, bứt rứt xin lỗi.

Tạ Mạnh Học ngồi trên ghế khóc, bởi vì đứa nhóc không tỏ thái độ ngoan ngoãn làm cho cậu ta phải “thương tâm thất vọng”. Cái hành động khóc lóc ấy trong mắt người khác có đến quá nửa là “mỏng manh”, “tình cảm phong phú” với cả “mình rất quan tâm đến trẻ nhỏ”. Thế nhưng nhìn vào tên tình địch của tôi, đó chỉ là một trò hề vô cùng hoang đường.

Còn tôi, cả ngày bắt tôi phải dẫn đội trẻ nhỏ, đi cùng đội của Thẩm Giai Nghi, lại còn làm loạn đội hình, làm cho đội của Thẩm Giai Nghi chịu không nổi.

“Kha Đẳng, Tạ Mạnh Học khóc lộ liễu quá, nhưng mà đứng ở vị trí khách quan là bạn của A Hòa, tao nghi lần này mày thua A Hòa là cái chắc.” Hứa Bác Thuần nhìn về đám bé gái đang vây quanh Thẩm Giai Nghi để đón nhận sự quan tâm từ cô ấy.

“Nếu có như thế thì cũng chẳng còn cách nào cả.” Tôi quệt mũi nói.

Trong tình yêu, có thể tổn biết bao nhiêu tâm trí, vận dụng các chiến lược để đánh bại đối phương, thế nhưng thể hiện đúng con người mình cũng vô cùng quan trọng.

Có lẽ, đó là điều quan trọng nhất.

“Nếu như cuối cùng Thẩm Giai Nghi yêu mình sâu nặng, thế nhưng người Thẩm Giai Nghi yêu không phải là con người thực của mình, vậy thì tất cả những gì tao làm có ý nghĩa gì đây?” Tôi nói, vỗ vỗ vào bả vai Hứa Bác Thuần.

Chỉ nhìn thấy mặt Hứa Bác Thuần bỗng dưng tái mét toàn thân rung mình, miệng phát ra những thanh âm kỳ quái.

Đừng có hiểu lầm, không phải là Hứa Bác Thuần cảm động trước mấy lời nói kia của tôi đây, mà là mông bỗng có kẻ xấu ám hại gây trọng thương.

Chỉ nhìn thấy một thằng quỷ con thích làm loạn từ sau lưng Hứa Bác Thuần chạy ra khúc khích cười, sau đó thì cười lớn hồng hộc tháo chạy.

“Khốn! Đùng hồng chạy!” Hứa Bác Thuần bị đột kích vào mông, khắp khiêng chạy đi tìm kẻ sát nhân.

“Oắt con, để tao bắt được thì mày chết chắc rồi! Đâm chết mày luôn!” Tôi cũng đuổi theo, gào thét mắng mỏ.

Đã dám đâm một phát vào mông bạn của ta thì không khác gì chọc vào mông ta cả.

Một thằng nhãi chưa đến mười tuổi thì có cách nào chạy thoát chứ? Chẳng bao lâu tôi và Hứa Bác Thuần đã tóm được nó.

Nhưng thằng nhãi này mặt rất dày, vẫn cười nói oang oang, đứng cũng không yên, tôi và Hứa Bác Thuần mỗi người một tay giữ nó, thằng nhãi thật giống con cá chạch, giãy rất khỏe.

Thẩm Giai Nghi đang đứng gần chỗ chúng tôi, lúc này đây vừa nhìn về phía xa nơi sườn núi, chỗ các bé gái đang nhảy dây, vừa để ý quan sát chúng tôi.

“Một câu thôi, mày thấy thế nào?” Hứa Bác Thuần hận đến nỗi răng nghiến ken két.

“Đâm chết nó thôi.” Tôi nhướn mày, không phí lời.

Hứa Bác Thuần lau mấy giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt do quá đau, dùng tay chọc vào mông thằng nhóc, thế nhưng thằng nhãi cứ cười lớn, Hứa Bác Thuần đâm thế nào cũng không trúng mục tiêu.

“Ha ha ha, chọc không được, chọc không được! Chọc không được, chọc không được!” Thằng nhãi lộ rõ bộ mặt quỷ con, cười sung sướng.

Tôi nhìn khuôn mặt căm phẫn của Hứa Bác Thuần, lại nhìn thằng quỷ nhỏ, trong đầu bỗng nảy ra một kế.

“Tốt nhất là làm thế này.” Tôi đưa tay ra, dùng tốc độ tuyệt luân đâm vào xương sống của thằng nhãi.

Thằng nhãi lão đảo chút, nhưng cho rằng không có chuyện gì xảy ra, vẫn đứng đó nhe răng cười.

“Dù không muốn, nhưng anh vừa mới đâm trúng vào tử huyệt của nhóc rồi.” Tôi đường đường chính chính thở hắt ra một tiếng, lắc lắc đầu nói, “Hứa Bác Thuần, lần trước có một thằng bé bị tao đâm trúng vào tử huyệt, mày có nhớ nó chết như thế nào không?” Tôi thả lỏng tay ra.

Hứa Bác Thuần hiểu ý, ngay lập tức buông tay, để cho thằng nhãi giãy giữa trong tầm không chế của chúng tôi.

Vì bây giờ cũng không cần nữa.

“Thôi đi, mày đâu có giết chết thằng bé đó, nó chỉ bị trở thành người thực vật thôi.” Hứa Bác Thuần nhìn tôi, hoàn toàn không để ý gì tới thằng bé.

“Đúng rồi, lần đó tao chỉ có dùng năm thành công lực, vì thế nó không chết, chỉ bị liệt một nửa thôi.” Tôi cười ngốc ngếch, khuôn mặt tỏ vẻ bẽn lẽn.

Thằng bé ngơ ngẩn nhìn chúng tôi đến nỗi quên mất việc chạy trốn.

“Này, tùy mày nhé, bắt đầu từ hôm nay mày muốn làm loạn thế nào cũng được, dù sao chú mày chỉ còn ba ngày sống thôi.” Tôi nhún vai nhìn thằng bé.

“Đi chơi đi, một tẹo nữa anh sẽ đưa mày đi gọi điện thoại về nhà, nhớ nói chuyện nhiều nhiều với bố mẹ nhé. Haiz, tuổi còn nhỏ mà đã bị điểm trúng tử huyết...” Hứa Bác Thuần nhìn thằng nhỏ, giọng điệu tỏ vẻ tiếc nuối.

Thằng nhỏ đột nhiên phần nộ hết lớn: “Lừa người! Trên đời này làm gì có tử huyết!”

Tôi và Hứa Bác Thuần nhìn nhau cười, không thêm phản bác, cũng chẳng thêm tiếp lời, chỉ nói chuyện về trường lớp, để mặc thằng bé ở một bên.

“Lừa người! Làm gì có tử huyết!” Thằng bé lại hét lớn, hai vành tai đỏ ửng.

“Đúng rồi, không có tử huyết, chỉ có tử thi thôi.” Tôi nhìn ngón tay của tôi, lẩm bẩm: “Không chỉ có chú mày không tin, cảnh sát cũng chẳng tin vào tử huyết, vì thế anh cũng không lo bị bắt. Ha ha!”

Thằng nhỏ sững sờ không nói nên lời.

“Lần này mày dùng bao nhiêu nội lực vậy?” Hứa Bác Thuần hiểu kỳ.

“Tám thành công lực. Có chết không thì tao không biết, có thể chỉ biến thành tàn phế thôi?” Tôi nhún vai, không biết làm thế nào.

Hai thằng tôi không ai cười cợt gì cả, nói chuyện về tử huyết không có thật đó.

“Không có tử huyết! Chỉ có kẻ ngốc mới tin có tử huyết thôi!” Thằng nhóc thét lên, toàn thân run bần bật.

Lúc này đây, Thẩm Giai Nghi cuối cùng không nhịn được, bước đến, vừa đi vừa nghĩ xem nên mở miệng nói gì.”

“Do respect my way.” (Hãy tôn trọng phương pháp của mình) Tôi giương mắt nhìn Thẩm Giai Nghi.

“...” Thẩm Giai Nghi chỉ còn biết nín thính, giả vờ như không có chuyện gì rồi đi khỏi, trước khi đi còn nhìn tôi về trách móc.

Lúc này có tiếng chuông điện kêu, lớp học lại bắt đầu, tất cả mọi người đều bước vào đại diện để nghe sự phụ giảng bài.

Hứa Bác Thuần và tôi ngồi sau tám bồ đoàn của thằng nhóc, kẻ tung người hứng thì thào to nhỏ.

“Tử huyết à, thực ra ban đầu tao cũng không nghĩ rằng mình có thể luyện thành tử huyết! Tao quá lợi hại đúng không!”

“Mày cũng không cần phải ra tay chứ. Lần trước trước nữa, mỗi khi nhớ lại cảnh đổ máu của người đó là tao lại gặp ác mộng, đủ thấy ớn.”

“Yên tâm đi, đừng quên là tao biết cách giải huyết.”

“Chả phải mày bảo là giải huyết phải giải ngay trong ngày đầu tiên mới có tác dụng sao?”

“Cũng tùy thôi, dù sao thì tao cũng không tự điểm lên mình mà.”

Thì thào to nhỏ một lúc, tôi và Hứa Bác Thuần càng nói càng chẳng theo quy củ gì cả, còn Thẩm Giai Nghi đứng bên đội các bé gái bên kia không hiểu gì cả, nhìn chúng tôi, bộ dạng không giống trách móc, cũng không giống như đang cổ vũ, mà giống như đang quan sát thôi.

Sau cùng, chúng tôi nói đến tử huyết có ở các vị trí khác nhau thì sẽ dẫn đến các kiểu chết khác nhau, còn tôi điểm vào thằng bé kia sẽ làm cho nó xương cốt từ từ đứt đoạn, da thịt dần dần thối, toàn thân lão đảo cho đến chết.”

“Oa...” Cuối cùng thằng nhãi không chịu nổi, gào khóc thảm thiết.

Bingo.

Tôi và Hứa Bác Thuần khom người trước thầy giáo, lúc này đang ngạc nhiên, nhanh chóng lôi thằng nhóc đang la khóc ra ngoài đại điện, ba người bước ra ngoài sân thương lượng.

“Em không muốn chết!” Thằng bé khóc lớn, nhưng lại không nói rõ ra là cầu cứu được giải huyết.

Tôi nhìn khổ chủ Hứa Bác Thuần, Hứa Bác Thuần gật đầu, ra ý thế là đủ rồi.

“Được thôi, không muốn chết cũng được, anh sẽ giải huyết. Nhưng mà từ nay về sau chú mày phải nghe lời, nếu không thì anh lại điểm vào tử huyết đó. Mày có thể đi mách sư phụ, thế nhưng sư phụ cũng chả ai tin vào tử huyết đâu, ha ha ha!” Tôi lạnh lùng nhìn thằng bé.

Hứa Bác Thuần rút ra tờ giấy vệ sinh, lau nước mắt nước mũi cho thằng bé.

“Được.” Thằng bé gào khóc thảm thiết.

“Sẽ ngoan ngoãn chứ?” Tôi ghéch chân lên.

“Có.” Thằng bé lại khóc.

“Chống hông lên, không được tránh, cũng không được co người lại!” Tôi nói giọng nghiêm túc.

Kể từ đó, thằng bé không dám chút khinh nhờn. Nếu như hồi bé chỉ cần nhận lỗi thì có thể giải quyết mọi vấn đề, nhận bài học mà không phải trả giá, thằng bé này về sau lớn lên sẽ lại tiếp tục chọc hông người khác.

“?”Hứa Bác Thuần có chút do dự.

“Đâm.” Tôi giơ thẳng ngón tay cái.

Thằng bé nắm chặt nắm đấm, chống hông lên, hai mắt nhắm nghiền.

“Nhớ đời nhé.” Hứa Bác Thuần ngồi xuống, hai tay chấp lại thành mũi nhọn, hướng vào phần hông không che đậy của thằng nhóc đâm một nhát chí mạng.

Thủ kinh lợi hại chọc thẳng vào hông thằng bé, thằng bé hét thảm lên một tiếng, lăn ra đất, người co gập lại giả chết.

Mấy ngày sau thằng bé trở nên ngoan ngoãn, không dám gây sự, thậm chí còn loan truyền tuyệt kỹ điểm tử huyết của tôi, khiến cho lũ trẻ lứa nào cũng phải kinh sợ.

Tin hay không tin thì cũng chả có đứa nhóc nào dám bén mảng đến để thử ngón điểm tử huyết của tôi.

Tại trại hè Phật học, thời điểm lúc 9 giờ tối, trước khi đi ngủ chính là khoảng thời gian chúng tôi yêu thích nhất.

Lúc đó, lũ trẻ sau một ngày chạy nhảy nô đùa bị chúng tôi lừa đi ngủ hết, cả nhóm tắm rửa sạch sẽ xong, lôi những cái ghế dài ngắn khác nhau xếp thành một hàng dưới bầu trời đầy sao, ngả gối nằm dài ra.

Trong cơn gió man mát dịu nhẹ, tiếng ve kêu râm ran, cả bọn một cách tự nhiên tán gẫu về ước mơ tương lai của mình.

Nói là tán gẫu về ước mơ, nhưng thực ra đây cũng là một hình thức tranh đấu.

Bên cạnh màn “con trai phải yêu mến trẻ em”, “mộng ước nông công cuồng” cũng là một chiêu số quan trọng để thu phục con gái. Nếu thằng con trai nào bất ngờ bị hỏi “Mơ ước tương lai của cậu là là gì” mà không trả lời nổi, chắc chắn sẽ bị mất điểm nghiêm trọng trong lòng con gái, thậm chí còn bị đánh bật khỏi cuộc chơi.

Không có ước mơ, so với việc không có sức hấp dẫn thì nào có khác gì.

Thế nhưng ước mơ lớn hay ước mơ nhỏ không quan trọng. Tùy tiện nghĩ rằng ước mơ càng lớn thì càng có khả năng chinh phục trái tim con gái, như vậy không khỏi xem nhẹ khả năng phán đoán trong tình yêu của con gái.

“Ước mơ của mình, chính là trở thành một bác sĩ giỏi để cứu người.”

“Mình muốn học kinh tế, về sau theo nghiệp chính trị, thi tuyển ủy viên lập pháp.”

“Mình muốn sau đại học, đi du học học MBA, làm việc hai năm rồi về.”

“Học khoa học thì mình muốn du học tại Đức, mình muốn học thăng lên tiến sĩ ở Đức luôn.”

“Mình muốn thi đậu học bổng nhà nước để du học, sau đó làm trong bộ ngoại giao, có thể đi khắp nơi trên thế giới.”

Tất cả mọi người đều trình bày rõ ràng mơ ước của mình, càng nói càng hăng, tán một tác đến giờ luôn.

Thế nhưng việc dốc hết sức mình hoạch định đời người, quả thực tôi chế giễu không nổi.

Không ai có tư cách chế giễu mơ ước của kẻ khác, dù cho mục đích của đối phương khi nói ra ước mơ là gì đi chăng nữa.

Huống hồ, trước mặt người con gái mà mình thích, việc tự tô vẽ cho bản thân chút ít thực ra cũng rất là bình thường – nhưng thứ còn lại vẫn là tấm lòng, giống như con gái trước buổi hẹn hò với con trai, đều cần thận trang điểm một chút. “Tầm nhìn” chẳng phải là vật trang trí trước khi lên đài dễ dàng nhất của con trai sao.

Thẩm Giai Nghi nhìn tôi đang nằm dài trên ghế băng, “ơ” một tiếng đánh thức tôi dậy.

Cô ấy biết tôi luôn luôn thích chơi trội, luôn là kẻ muốn mình nổi bật nhất trong đám đông. Cũng vì lẽ đó, đợi tất cả mọi người lần lượt nói hết, tôi mới bắt đầu cất tiếng.

“Mình muốn trở thành một người thật giỏi giang.” Tôi nói rất ngắn gọn.

Đúng vậy, trở thành một người thật giỏi giang.

“Chả rõ ràng gì cả, mày nói hay không nói thì cũng chẳng khác gì nhau.” A Hòa khẽ cười nhạo.

“Nhưng mà thế nào thì mới được coi là giỏi giang hay không?” Hứa Chí Chương từ tốn hỏi.

Tôi không nghĩ gì nhiều, bởi lẽ tôi sớm đã có câu trả lời trong tim mình rồi.

Giỏi giang chính là...

“Làm cho thế giới này, bởi vì có mình, mà trở nên khác biệt một chút.” Tôi không ngược nhìn lên bầu trời đầy sao.

Tôi không cần.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Thẩm Giai Nghi, chậm chậm nói câu nói đó.

...Nhưng thế giới của mình, lại chính là trái tim của cậu đó.

Tháng 6 năm 2005.

Sân tập bóng chày Đại Lễ Các tại Đài Trung. Chúng tôi, những cậu bé ngông cuồng kể chuyện ước mơ ngày nào, lại vì Thẩm Giai Nghi mà cùng nhau tụ họp. Nhưng lần này, chúng tôi tay liên tục phát bóng, vừa hét thật to để nói chuyện qua lại với nhau.

Tôi xắn tay áo, thở thật sâu, cầm chắc cây gậy bóng chày màu bạc.

Lại nhét thêm tiền vào máy.

“Năm ngoái có một lần mình nghe Thẩm Giai Nghi nói, mặc dù cô ấy rất thích trẻ con, thế nhưng cũng thường xuyên cảm thấy trẻ con thật là phiền phức, không có cách nào trị nổi. Vì vậy lúc ban đầu ở Tín Nguyên Hành, những người khác đều cố gắng hết sức chơi cùng lũ trẻ, đều nói là chơi với trẻ con thật thích, cô ấy lại cảm thấy có chút áp lực.” Liêu Anh Hoảng mặc bộ quần áo Tây màu đen, đứng đằng sau tấm lưới, nhìn lưng tôi nói.

“Hả?” Tôi nín thở, cầm chắc gậy.

“Hồi đó, Thẩm Giai Nghi nghe mày than vãn với cô ấy, nói là lũ trẻ con thật là phiền phức, cô ấy lại cảm thấy mày rất chân thực, hoàn toàn không giả tạo, không biến mình thành kẻ khác trước mặt cô ấy.” Liêu Anh Hoàng trầm tư suy nghĩ.

“Bây giờ mới nói chả phải là quá muộn sao?” Tôi đánh bóng.

Trống rỗng

17. Chương 17

Mấy thằng bạn thân chúng tôi luôn rất thích nói chuyện về Thẩm Giai Nghi.

Chỉ cần đám bọn tôi rảnh rỗi tụ tập với nhau thì từ tình hình dạo gần đây của Thẩm Giai Nghi cho đến những hồi ức trước kia cả đám theo đuổi đều sẽ lần lượt được nhắc đến, rồi dựa theo trí nhớ để xác nhận, chấp vá lại với nhau. Bởi vì, Thẩm Giai Nghi chính là tuổi thanh xuân của chúng tôi.

Cuối mùa hè năm 2004.

Tôi cùng với đám A Hòa, Hứa Bác Thuần, Liêu Anh Hoàng và Lại Ngạn Tường lên kế hoạch cùng nhau đi Hoa Liên chèo thuyền du ngoạn trong kỳ nghỉ, không ngờ lại đụng phải trận mưa rào sau khi đuổi bão đi qua, tàu hỏa vừa mới đến ga Thất Đổ thì đường ray bị ngập nước, không có cách nào đi tiếp được nữa. Chúng tôi đành xuống tàu và thay đổi hành trình, đón xe buýt đến Bắc Đầu ngâm suối nước nóng và đánh mát chược, ở lì trong khách sạn suốt ba ngày liền.

Trong lúc đánh mát chược, bọn tôi bất giác lại đề cập tới Thẩm Giai Nghi.

“Trời ạ, bọn mình lại nói về Thẩm Giai Nghi rồi!” Liêu Anh Hoàng lắc lắc đầu, tự mình cảm thấy buồn cười.

“Nói thật lòng nhé, hồi đó sao mày có đủ tự tin để theo đuổi Thẩm Giai Nghi như vậy?” Hứa Bác Thuần nhìn tôi, do dự không biết đánh quân nào.

“Kha Đằng chính là vậy mà, tự tin một cách vô lý.” A Hòa nằm ở trên giường xem ti vi.

“Thật ra hồi đó tao cả ngày đều nghiên cứu bức ảnh chụp chung với Thẩm Giai Nghi, xem thử bọn tao có tương phu thê hay không. Hi vọng cực kỳ luôn đó, nếu như có, vậy chẳng phải là vô địch rồi sao? Ngay cả vận mệnh cũng đứng về phía tao.” Tôi cười.

“Rồi kết luận thế nào? Có hay không?” Liêu Anh Hoàng vút ra một quân bài.

“Không.” Tôi ngoáy mũi.

“Ha ha ha” A Hòa cười lạnh.

“Nhưng tình yêu có thể miễn cưỡng mà, phải không?” Tôi thuận miệng lảm bảm.

Vừa dứt lời thì cả đám cười lớn, bò lăn cả ra mà cười.

Không phải sao, có một trăm cách khác nhau để đánh mất tình yêu, thì tự nhiên cũng có một trăm cách để tiếp cận tình yêu.

Trong một tác phẩm của tôi tên là “Tình yêu, hai tốt ba xấu” có lời mở đầu như sau: “Tình yêu, có thể là biến số khó kiểm soát nhất trong cuộc đời, nhưng đó cũng chính là chỗ làm say đắm lòng người của nó.”

Nhưng tình yêu là gì? Nếu như có người nào đó nói cho bạn đáp án của câu hỏi ngàn đời này, thực chất đó chỉ là một cảm nhận đã qua của chính anh ta, hoặc là đang cố tình ra vẻ đau thương để dụ dỗ bạn mà thôi.

Tình yêu là hình ảnh cuộc đời được thu nhỏ lại của rất nhiều người. Đáp án có lãng mạn, có cuồng nhiệt, có khắc cốt ghi tâm, có nhẹ nhàng xúc động, có thể nguyên sống chết, có phản phúc bội bạc; có chín mười, có gần chín mười.

Đáp án mà mỗi người muốn tìm cũng không giống nhau bởi vì mỗi linh hồn đều có chỗ độc đáo riêng.

Đáp án cuối cùng mà mỗi người nhận được cũng không giống nhau, bởi vì tình yêu còn cần đến sự may mắn nữa.

Trước hai mươi tuổi, tôi một mực tin tưởng rằng chỉ cần cố gắng hết sức là có thể giành được tình yêu. Sao mà ngây thơ quá.

Sau hai mươi tuổi, tôi nhận ra rằng hầu hết các mối tình đã được định sẵn kết quả ngay từ lúc mới bắt đầu rồi. Hầu như tất cả mọi người đều dựa vào ấn tượng đầu tiên trong tiềm thức để chấm điểm cho “cơ hội yêu thương” của người bạn khác giới, rồi từ đó đưa ra quyết định.

Nhưng tình yêu ngoại trừ may mắn ra thì còn đòi hỏi biết bao nỗ lực bù đắp, tràn đầy mồ hôi và nước mắt trong đó. Thế cho nên đáng vẻ của tình yêu mới có thể động lòng người như thế.

Không có ai có thể giúp định nghĩa tình yêu của chính bạn được

Các vị thầy bói đi chết hết cả đi.

Những người tư vấn chuyên mục Gỡ rối tơ lòng cũng đi chết hết cả đi.

Tất cả những người dốc sức khuyên bạn lúc nào nên nói lời yêu thương và lúc nào không nên, cũng đi chết hết cả đi.

Hãy dũng cảm tin vào chính cảm giác của bản thân, hãy lao vào tình yêu khi vẫn còn tuổi thanh xuân!

Cuộc sống những năm cấp ba trôi qua rất êm ả, trừ những lúc học thêm, hầu như tối nào tôi cũng ở lại trường học bài.

Ngày nghỉ cuối tuần, Thẩm Giai Nghi thỉnh thoảng sẽ học bài ở Trung tâm Văn hóa để thay đổi hoàn cảnh. Sau khi biết được tôi luyện thành một thói quen, cứ sáng sớm lại tới xếp hàng ở cổng chính Trung tâm Văn hóa để giành chỗ ở phòng đọc sách. Chúng tôi trao đổi đề thi cho nhau, chia sẻ vở ghi chép những môn học chung, đánh cuộc điểm thi cuối tháng hết lần này đến lần khác.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, chị của Thẩm Giai Nghi đã thi đậu đại học và chuyển lên học ở Đài Bắc. Kể từ đó, buổi tối học bài ở trường tôi lại càng để ý đến hình bóng cô đơn của Thẩm Giai Nghi.

Một mùa hè nữa lại đến, lần thứ hai chúng tôi đến Tín Nguyệt Hành tham gia trại hè Phật học dành cho thiếu nhi. Lần này tôi không còn phụ trách nhóm nào nữa mà thành chân tạp vụ rửa bát và phân phát đồ ăn. Bạn Lý Phong Danh sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với tôi cũng phụ trách rửa bát, rửa mãi rửa hoài đến mức nó yêu luôn cô bé Thục Huệ cùng rửa bát với bọn tôi, trở thành tên khốn kiếp đầu tiên trong đám bạn thân có bạn gái.

Sau đó, lại một mùa hè nữa trôi qua.

Chúng tôi lại cười hì hì, tiếp tục đánh cuộc điểm số trong kỳ thi thử, bắt đầu năm lớp mười hai bận bù đầu bù óc.

Dưới ánh sáng rực rỡ của tình yêu, nhờ chăm chỉ học hành nên thành tích học tập của tôi luôn giữ vững trong Top 30 toàn trường. Nhưng bởi vì thiên phú học hành của tôi đã thiếu đốt đến cực hạn, tôi dần dần nhận ra rằng, tôi vĩnh viễn không cách nào có thể lọt vào Top 10 toàn trường được (trừ phi 20 tên phía trước đều chuyển trường hết ráo), cũng có nghĩa là tôi không thể thi vào Học viện Y khoa Từ Tế như lời Thẩm Giai Nghi đã nói. Không sao, nếu đã không có duyên với ngành đó, thì tôi đổi mục tiêu phấn đấu sang Khoa Thiết kế Công nghiệp của trường Đại học Thành Công cũng được.

Qua một năm chỉnh sửa kế hoạch tình địch, tôi xác nhận đối thủ cạnh tranh chủ yếu chỉ còn lại một mình A Hòa.

“Nói thật nhé, mày có dám chắc sẽ thắng nổi A Hòa không?” Hứa Bác Thuần ngồi trước máy điện tử chơi trò Quyền kích dũng mãnh.

“Sao tao có thể thua cơ chứ?” Tôi điên cuồng nhấn nút thật nhanh hòng phát ra Cú đâm sao băng.

“Theo tao được biết thì chị của A Hòa đang giúp nó nghĩ cách, ví dụ như mua quà sinh nhật, hoặc là làm thế nào để bắt chuyện với con gái, nghe có vẻ rất đáng tin đó.” Hứa Bác Thuần cũng liều mạng nhấn phím giống tôi.

Hai nhân vật trên màn hình trò chơi điện tử đang sống mái với nhau hết sức kịch liệt.

“Đúng vậy, so với người chị vốn hiểu rõ con gái của thằng A Hòa thì quân sư Hứa Bác Thuần của tao chả là cái đinh gì.” Tôi nhíu mày, nhìn nhân vật của mình trong nháy mắt đã bị đánh bay. Nhưng trong lòng tôi vẫn có tính toán.

Không sai, độc lập tác chiến đúng là rất hào hùng, nhưng tỉ lệ thất bại lại cao đến mức tôi không thể nào thừa nhận nổi. Thua một cách hào hùng sao có thể bằng bày bố thiên la địa võng để giành thắng lợi cơ chứ.

Tối hôm đó, sau khi đạp xe về nhà, tôi đã lấy hết dũng khí, viết một lá thư cho chị của Thẩm Giai Nghi, dán tem lên rồi gửi đến địa chỉ trường học của chị ấy. Nội dung bức thư cũng không có gì khác ngoài việc thẳng thắn thừa nhận mình thích Thẩm Giai Nghi, mong nhận được sự trợ giúp thông tin từ chị ấy.

“Chị của tình địch hỗ trợ thì có gì hay ho chứ, anh đây có con mẹ nó chị gái của Thẩm Giai Nghi đích thân giúp đỡ nè!” Tôi hít một hơi thật sâu, đem lá thư nhét vào thùng.

Cầu trời cho mong ước của tôi thành sự thật, ít nhất là chị Thẩm không tố cáo tôi, kể chuyện tôi lén lút nhờ chị ấy làm quân sư.

Nhưng vậy cũng chưa đủ.

Tôi gọi điện thoại cho Diệp Ân Tuyên, bạn thân của Thẩm Giai Nghi và tôi năm cấp hai, giờ đang học trung cấp nghề năm năm ở Gia Nghĩa, cố sống cố chết năn nỉ Diệp Ân Tuyên làm tai mắt giúp tôi, tiết lộ những tâm tư thầm kín mà Thẩm Giai Nghi chưa bao giờ nói cho tôi biết.

“Được thì cũng được... nhưng như vậy thì có vẻ không phải với Thẩm Giai Nghi rồi.” Diệp Ân Tuyên khổ sở nói.

“Có gì mà không phải chứ? Mà làm gì có chuyện gì không phải chứ? Tóm lại, Thẩm Giai Nghi có thích tớ hay không thật ra không liên quan đến cậu, cậu không cần phải nói giúp tớ đâu. Cậu cảm thấy Thẩm Giai Nghi giống mấy cô gái thích được nịnh nọt sao?”

“Vậy tớ phải làm gì?” Diệp Ân Tuyên có vẻ rất miễn cưỡng.

“À, chỉ là cung cấp cho tớ thêm ít chuyện bí mật của Thẩm Giai Nghi, còn lại tớ có thể tự lo được mà!” Tôi cười ha hả đáp, nhưng lòng bàn tay cầm điện thoại đã toát cả mồ hôi lạnh.

Một tuần lễ sau, đã có thư trả lời của chị Thẩm, nội dung bức thư làm tôi vui mừng không dứt.

“Chị không thể khuyên em gái của chị nên thích ai, nhưng chị thích sự thẳng thắn của em. Mong em thường xuyên viết thư cho chị. Cố gắng lên nha!” Chị Thẩm trả lời như vậy làm bàn tay đang cầm bức thư của tôi tràn đầy năng lượng.

Như vậy, tôi đã có hai người gần gũi với Thẩm Giai Nghi làm quân sư hỗ trợ, cũng nhờ họ cung cấp thông tin mà tôi đã dần hiểu được, địa vị của tôi trong lòng Thẩm Giai Nghi rất đặc biệt, không phải là bạn thân bình thường, nhưng cũng chưa chạm đến hai chữ “yêu thích” kia.

Nhưng dù sao cũng rất đặc biệt. Đặc biệt đến mức không thể định nghĩa rõ ràng.

Tôi chỉ muốn tiến thêm một xú nữa, một xú nữa thôi.

“Để cho Giai Nghi biết mình có tình cảm đặc biệt với cô ấy, có vẻ cũng được ấy nhỉ?” Tôi ngồi trên ban công lẩm bẩm một mình, nhìn bầu trời đêm bị những sợi dây cáp truyền hình cắt thành nhiều mảnh.

Thích một người không có một lịch trình cụ thể nào cả, cũng không chắc chắn lúc nào là thích hợp nhất để cho người trong lòng biết đến tâm ý của mình.

Thử nghĩ một chút mà xem, dựa vào cuốn sổ ghi chép những chủ đề có thể nói đến, thời gian tán chuyện của tôi và Thẩm Giai Nghi càng lúc càng dài hơn, đã có thể kéo dài tới ba bốn giờ đồng hồ. Ba bốn giờ cơ đấy! Buồn chuyện ăn ý đến mức độ này, hẳn là cũng ngầm biểu thị rằng... tôi còn có thể đặc biệt hơn cả đặc biệt một chút nhỉ?

Lần này, dẹp hết những tính toán gian trá qua một bên, phải dựa vào trực giác mà làm thôi. Tôi nhìn vô lời bài hát ghi trong cuốn sổ, là bài hát tôi viết riêng cho Thẩm Giai Nghi, xem ra đã sắp được hát lên rồi.

Đích đến của chuyến du lịch tốt nghiệp cấp ba là Khẩn Đình. Năm nào cũng giống nhau, chẳng có gì mới mẻ cả.

Buổi dạ hội ngày đầu tiên, nhà trường thuê toàn bộ khu hội trường của Trung tâm Sinh hoạt Thanh niên Khẩn Đình, tất cả các lớp đều có thể đăng ký lên sân khấu biểu diễn văn nghệ, do có điểm danh cho nên không ai dám tự tiện ra ngoài hội trường đi chơi đêm. Toàn bộ mấy trăm người bị nhét chung vào một chỗ, ừ ừ nghe ca nhạc.

Như vậy lại hay, càng nhiều người thì càng hợp ý tôi.

“Kha Đăng, mày nghĩ kỹ lại đi.” Hứa Bác Thuần bắn khoả, không nhận được lên tiếng nhắc nhở tôi.

“Sao cơ?” Tôi vỗ vỗ mặt. Dùng sức vỗ thật mạnh vô mặt.

“Nếu làm như lời mày nói thì cũng giống bọn Liêu Anh Hoàn, Tạ Mạnh Học và A Hòa mà thôi.” Hứa Bác Thuần nhìn chằm chằm vào tôi.

“Cứ coi như tao thiếu kiên nhẫn đi. Tao chính là loại người như vậy, là mấy tên khốn kiếp nếu đã thích ai đó thì hận không thể thông báo cho toàn bộ thế giới biết ấy.” Tôi vung tay, tự cổ vũ chính mình.

Tôi cầm mấy tờ giấy ghi lời bài hát “Anh vẫn ngày ngày nhớ đến em” được photo sẵn, phát cho hai mươi mấy thằng con trai đã tập dượt thành thạo rồi kêu bọn chúng lên sân khấu. Cả đám ngơ ngác ngác chẳng hiểu gì cả, lúc lấy lại tinh thần thì đã đứng vây quanh mấy chiếc micro, chỉ còn chờ tôi ra hiệu lệnh.

Trong hội trường khá giống với đấu trường La Mã cổ đại, người chủ trì đang chờ tôi cất tiếng, tất cả khối cấp hai, cấp ba toàn trường đều nhìn vào tôi. Tôi nhú mày, hít thật sâu, đem toàn bộ sự tự tin bẩm sinh đẩy lên mức cao nhất.

Tôi nhìn thấy Thẩm Giai Nghi đang ngồi bên dưới, ánh mắt hồ hững thoảng qua bên người cô ấy.

“Bây giờ, tôi muốn tặng cô gái tôi thầm mến một bài hát do tôi sáng tác. Hi vọng vào một ngày nào đó của nhiều năm sau, cô ấy vẫn có thể nhớ rằng, từng có một người con trai như vậy, từng làm một việc như vậy, bởi vì vô cùng vô cùng thích cô ấy.” Tôi vỗ vỗ đám con trai đang kinh ngạc không ngớt bên cạnh, nói: “Bắt đầu thôi, những người hầu trung thành tận tụy của ta!”

Cả hội trường náo động một hồi. Chúng tôi bắt đầu hát, dùng các âm điệu cao thấp khác nhau để thay thế cho việc không có nhạc nền, hiệu quả coi như cũng tạm ổn.

Anh, chưa bao giờ biết, vì sao một kẻ điên cuồng như anh, lại gặp được một cô gái tuyệt vời như thiên sứ là em.

Mà anh, cũng không hiểu vì sao, hai bên góc học tập viết đầy tên em, cũng không biết là ai đã khiến cho anh điên cuồng gào thét giữa đêm khuya. Anh nhớ em, nhớ em nhớ em nhớ em...

Thẩm Giai Nghi nghe được một nửa liền bắt đầu thầm thì với cô bạn gái bên cạnh.

Tôi thầm sợ hãi trong lòng.

Chẳng bao lâu sau, Thẩm Giai Nghi xoay người rời khỏi, không biết chạy đi đâu mất. Bóng dáng kia rời đi làm cho tâm hồn tôi ngơ ngẩn.

Vậy là coi như tỏ tình thất bại rồi sao? Bởi vì tôi thổ lộ nên Thẩm Giai Nghi rút cuộc cũng xếp tôi vào cái nhóm “Dùng tình cảm trưởng thành sớm ngăn cản cô ấy học tập” kia sao? Hay là Thẩm Giai Nghi vốn hay xấu hổ, rút cuộc cũng không thể đối diện với phương thức tấn công mạnh mẽ này?

Sau buổi tiệc, trước khi đi chơi đêm, mọi người đi tìm Thẩm Giai Nghi để chụp ảnh chung. Một đám con trai thầm mến Thẩm Giai Nghi tụ tập một chỗ, giơ bàn tay ra dấu thắng lợi. Vì tôi vừa tỏ tình nhưng không nói rõ đối tượng là ai, mọi người đều có ý đồ chen lấn đứng cạnh Thẩm Giai Nghi, nhìn về phía ống kính để lưu lại một bức ảnh mang tính lịch sử.

Về phần tôi, tôi chỉ dám nhìn chằm chằm vào ống kính nở nụ cười ngốc nghếch, hoàn toàn không dám đối diện với ánh mắt của Thẩm Giai Nghi.

Đèn flash chớp lên.

“Bài hát đó mày viết cho ai thế?” A Hòa cười hì hì nhìn vào ống kính, miệng lại thầm thì vào tai tôi.

“Thì, cho cô gái tao thích thôi.” Tôi mỉm cười, lảng tránh không nói ra đáp án cụ thể.

“Ai vậy?”

“Phật dạy, không thể nói.”

“...Vậy thì, cùng nhau cố gắng nhé?” A Hòa giơ hai ngón tay thành hình chữ V.

“Ừ, cùng nhau cố gắng.” Tôi ngoáy mũi.

Lạy chào lạy Phật, hi vọng Thẩm Giai Nghi không bị con dọa sợ chạy mất dép !

18. Chương 18

Chuyến đi tốt nghiệp khởi đầu trong rầm rộ, chấm dứt trong vô vị.

Trở lại trường học, Thẩm Giai Nghi lờ đi màn hát ca khúc tỏ tình kia, hoàn toàn không đáp lại tôi, vẫn cùng tôi đi học, nói chuyện phiếm, gọi điện thoại như mọi ngày. Tôi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì mình vẫn chưa bị ghét. Quả nhiên là tôi rất đặc biệt... Mặc dù còn một quãng xa mới tới mức siêu đặc biệt.

Thế nhưng tâm tình của tôi lại không cách nào trở lại bình thường như trước.

Tôi kéo Hứa Bác Thuần đến cửa hàng bán hoa, nghiên cứu về những loài hoa mà chúng tôi hoàn toàn mù tịt.

“Đến cửa hàng hoa làm gì? Chẳng lẽ mày muốn mua hoa tặng cho Thẩm Giai Nghi?” Hứa Bác Thuần cảm thấy không được tự nhiên.

“Đúng là vậy đó.” Tôi đau khổ nhìn vào những bông hoa mà trong ngôn ngữ của các loài hoa được mô tả là dùng để tỏ tình.

Mỗi loài hoa dường như đều có một ý nghĩa riêng của nó. Hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu nồng cháy, hoa bách hợp tượng trưng cho tình yêu thuần khiết, hoa tulip màu tím đại biểu cho tình yêu đầy khao khát, còn tulip màu vàng lại đại biểu cho tình yêu vĩnh hằng, Thất lý hương chính là biểu thị “Anh nguyện ý làm nô lệ của em”, còn hoa cúc trắng lại là tình yêu trong hi vọng.

Mỗi một loại ý nghĩa, bổ khỉ, đều liên quan đến tình yêu. Lộn tung phèo hết cả lên.

Nếu cứ đem tặng như vậy, tôi chẳng thể tạo ra sự khác biệt nào cả.

“Mày đừng lên cơn điên nữa, bộ Thẩm Giai Nghi sẽ thích mày tặng hoa như vậy sao?” Hứa Bác Thuần không cho là đúng.

“Đó là người khác.”

“Hả? Mày đang nói cái gì á?”

“Đó là người khác, tao không giống họ.” Tôi lẩm bẩm, chậm rãi nói: “Người khác tặng hoa sẽ bị ghét, còn tao tặng hoa, có lẽ được.”

Tôi mở to hai mắt, cầm lên một đóa hoa thường hay được gọi là “tai nhỏ”*.

Hoa “tai nhỏ” không hề bị gắn ghép thêm một ý nghĩa rối rắm nào. Nó xấu một cách rất đáng yêu.

“Ờ, xấu quá đi.” Hứa Bác Thuần hơi buồn nôn.

“Mẹ kiếp, trông cũng được đó.” Tôi dăm chiêu, quan sát tỉ mỉ “tai nhỏ”.

Dương Quá có Tiểu Long Nữ, còn tôi có Thẩm Giai Nghi. Dương Quá có hoa Long nữ, tôi có “tai nhỏ”. Nếu Dương Quá có Đại Điêu, thì tôi có Hứa Bác Thuần. Mẹ nó chứ, đây không phải số phận an bài thì còn cái gì nữa!

“Đi thôi, Điêu huynh.” Tôi vỗ vỗ vai của Hứa Bác Thuần, cầm một chậu “tai nhỏ” đi thanh toán.

Từ đó về sau, trước cửa nhà của Thẩm Giai Nghi ở Đại Trúc thi thoảng xuất hiện vết chân tôi đi qua.

Một bông hoa “tai nhỏ” xấu xấu, đặt trước cổng nhà.

* * *

Đợt thi thử lần thứ ba kết thúc, mỗi một học sinh lớp mười hai đều nhận được một quyển sách thể lệ xét tuyển vào đại học.

Vào buổi chiều ngay sau khi tan học, tôi cầm quyển sách thể lệ chạy thẳng đến cửa phòng lớp Hòa.

“Thẩm Giai Nghi, cậu có muốn tham gia thi xét tuyển không?” Tôi lật quyển thể lệ ở trong tay, xoa xoa cằm.

“Không biết nữa, tớ còn đang nghiên cứu thể lệ. Cậu thì sao?” Thẩm Giai Nghi cũng đang cầm một quyển y hết.

“Tớ còn đang xem xét, nhưng mà vẫn chưa nghĩ được gì. Khoa Thiết kế Công nghiệp trường Đại học Thành Công có nhiều hạn chế quá.” Tôi gãi gãi đầu.

“Tớ thì để ý đến Khoa Quản lý Khoa học trường Đại học Giao thông, tớ hơi muốn xét tuyển vào đó, bởi vì chỉ có thi ba môn Ngữ văn, Anh, Toán. Nhưng mà tớ không biết khoa ấy dạy về cái gì cả.” Thẩm Giai Nghi chỉ vào một trang trong quyển thể lệ.

“Quản lý Khoa học à...” Tôi thầm ghi nhớ trong lòng.

Vậy thì còn nói gì nữa? Trước kia tôi vì Lý Tiểu Hoa mà chui vào Ban Tự Nhiên mặc dù không thích nó chút nào. Hiện tại dĩ nhiên tôi cũng có thể vì Thẩm Giai Nghi mà thi vào Khoa Quản lý Khoa học khỉ gió gì đó.

Cứ quyết định như vậy đi.

Tôi điều tra một chút. Khoa Quản lý Khoa học của trường Đại Học Giao thông có hai ban riêng biệt, Ban Xã hội cùng với Ban Tự nhiên, mỗi trường cấp ba đều có hai suất tham gia. Nói cách khác, trường tôi có thể có hai thí sinh tham gia xét tuyển vào Ban Xã hội của Khoa Quản lý Khoa học.

Trước cầu thang ngay lớp luyện thi.

“Nói thật nếu mày không thích học mấy môn như Kỹ thuật và Công nghệ, nói không chừng xét tuyển vào loại khoa lập lờ nước đôi như Quản lý Khoa học này có lẽ là cơ hội cuối cùng để mày thoát khỏi Ban Tự nhiên đấy.” Hứa Bác Thuần nói, thêm chút ý kiến cho tôi.

“Mẹ nó, nghe có vẻ có lý đó.” Tôi lấy khăn giấy vệ sinh lau hết đám nước mũi, bọc kỹ lại rồi lén nhét vào trong túi quần của Hứa Bác Thuần.

Lúc ấy trường Trung học Tỉnh Thành dựa vào thành tích học tập trong trường làm căn cứ sơ tuyển các thí sinh tham gia xét tuyển Đại học. Thành tích của tôi cũng không tệ lắm. Thành tích của Thẩm Giai Nghi lại càng giỏi hơn, muốn xếp hạng cao trong xét tuyển vào Khoa Quản lý cũng không khó gì. Tôi cũng

chẳng muốn đâm đầu đi xét tuyển vào Ban Tự nhiên. Bởi vì nếu như trong tình huống thuận lợi nhất là cả hai người chúng tôi đều đậu vào Khoa Quản lý, tôi sẽ phải đối mặt với tình huống không học cùng ban với Thẩm Giai Nghi. Tôi không muốn điều đó xảy ra.

“Đã vậy, mình phải tham gia xét tuyển vào Ban Xã hội.” Tôi hít sâu, bắt đầu tự thôi miên mình về Khoa Quản lý Khoa học, quyết định như vậy, làm thôi!

Về đến nhà, sau khi nghe tôi nói xong về quyết định này, ba mẹ đều cảm thấy rất kì lạ, lúc trước chưa từng nghe tôi đề cập đến ý định này nên cảm thấy khó hiểu, tuy nhiên thấy danh tiếng trường Giao thông cũng không tệ lắm, cho nên cũng không ngăn cản gì. Mà thầy Lại sau một hồi kinh ngạc, trước ánh mắt không thể thương lượng của tôi, đành phải ký tên vào hồ sơ.

Đã xác định mục tiêu rõ ràng, tôi bắt đầu nỗ lực học tập.

Ngày nghỉ đến rồi, trời vừa sáng tôi liền rời khỏi giường, đến cổng Trung tâm Văn hóa chờ sẵn, vừa học thuộc lòng từ vựng tiếng Anh vừa đợi nhân viên quản lý mở cửa, thuận tiện đặt thêm một cái túi xách ở bên cạnh để chứa một chỗ cho Thẩm Giai Nghi. Đến giữa trưa tôi mang theo sách Ngữ văn, men theo con đường mòn bên cạnh Trung tâm Văn hóa vừa đi vừa đọc nhẩm cho đến tận lúc lên núi Bát Quái. Sau đó tôi chọn một gốc đại thụ thoáng mát ngồi xuống, nhàn nhã làm bài tập ôn thi tiếng Anh, hoàn toàn hấp thu hết những tinh hoa của nhật nguyệt rồi sau đó chậm rãi xuống núi, trở lại Trung tâm Văn hóa để học Toán.

Không khí mát lạnh tại Trung tâm Văn hóa làm cho con người ta thật muốn nằm gục xuống bàn mà ngủ một giấc yên bình.

“Thẩm Giai Nghi ơi Thẩm Giai Nghi, lên đại học mình nhất định phải cưa đổ được cậu, cậu chờ mà xem nhé!” Tôi che miệng ngáp, nhìn Thẩm Giai Nghi đang ngồi ở bàn đối diện.

... Thẩm Giai Nghi thông minh chăm chỉ như quỷ chắc chắn sẽ qua được các môn thi viết, còn tôi nhất định không thể tử trận trước được.

Suy nghĩ kĩ lại, thành tích môn Hóa và Lý của tôi chỉ ở mức trên trung bình, lần này tập trung vào ba môn sở trường Ngữ Văn, Anh, Toán phù hợp với tính toán của tôi hơn. Đúng vậy, cuộc sống vốn không có sự trùng hợp, tôi luôn lấy ba môn này đánh cuộc với Thẩm Giai Nghi, nhất định là có ý nghĩa riêng của nó.

Trước kỳ nghỉ đông, tại hội trường cuộc thi xét tuyển đại học, tôi lại không thấy bóng dáng Thẩm Giai Nghi đâu cả.

“Cái quái gì thế này?” Tôi gãi đầu, đi qua đi lại trong phòng thi.

Tôi liên tục hỏi mấy người, nhưng cả bọn Dương Trạch Vu, Liêu Anh Hoàng, A Hòa đều không biết rốt cuộc Thẩm Giai Nghi đã xảy ra chuyện gì. Thời đó còn chưa có điện thoại di động, thật là người ta chẳng biết phải làm thế nào.

“Không phải là ngủ quên đó chứ!” Tôi trợn tròn mắt.

Việc như thế này tuyệt đối không thể xảy ra đối với người cẩn thận như Thẩm Giai Nghi được.

Không lẽ Thẩm Giai Nghi gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn trên đường?

Phần thi viết lần lượt trôi qua trong tâm trạng thấp thỏm lo sợ, tôi làm xong mà hồn vía cứ lơ lửng lên mây.

Vừa ra khỏi phòng thi, tôi liền gọi ngay cho Thẩm Giai Nghi, cũng may là chính Thẩm Giai Nghi nghe máy. Tôi gấp gấp hỏi cô ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không hỏi thì thôi, vừa hỏi đến, toàn thân tôi như bị dội một gáo nước lạnh.

Thì ra là lớp Hòa có một bạn nữ, thi xét tuyển xếp hạng sau Thẩm Giai Nghi, nhưng lại xin Thẩm Giai Nghi nhường suất thi tuyển Khoa Quản lý đó cho bạn ấy. Sau khi suy nghĩ một hồi, Thẩm Giai Nghi quả thật đã nhường suất ấy cho người ta.

“Ôi trời ơi! Sao cậu không nói cho tớ biết!” Tôi rú lên thảm thiết, suýt chết điếng trong buồng điện thoại công cộng.

“Haiz, chuyện là vậy đấy.” Thẩm Giai Nghi cũng không biết nên nói gì, giọng điệu đầy vẻ áy náy.

Đầu của tôi trở nên trống rỗng, thật sự muốn giết con nhỏ đáng chết kia.

Sau một hồi điều tra, nữ sinh thay Thẩm Giai Nghi tham gia xét tuyển kia cũng không tới thi, nguyên nhân cũng chẳng rõ, hoàn toàn phụ lòng tốt của Thẩm Giai Nghi. Tóm lại, căn bản chính là do số mệnh ma quỷ đùa giỡn tôi!

“Có cần đến Tín Nguyên Hành cúng bái không?” Hứa Bác Thuần nhún nhún vai.

“Không cần!” Tôi nhảy dựng lên.

Kỳ nghỉ đông trôi qua, kết quả thi được công bố.

Tôi đã vượt qua phần thi viết, giành được tư cách thi vấn đáp vào Khoa Quản lý Khoa học.

Từ nay về sau tạm gọi tắt là “Oán nam buồn tình báo thù”, tôi ôm hận ý vô hạn, mang theo mớ lý lịch nửa thật nửa giả đến tham gia phỏng vấn vào trường Đại học Giao thông vốn có tỉ lệ nam nữ 7:1, hay còn gọi tắt là trường con trai này.

Vòng phỏng vấn được phân ra làm bốn phần, trong đó có một phần là thi viết tiểu luận, đề bài hình như là “Theo đuổi sự thành công” khi gió gì đó. Còn lại ba phần phỏng vấn được tổ chức ở ba phòng riêng biệt, mỗi phòng đều có hai ba vị giáo sư phỏng vấn. Giáo sư ở trong phòng thi hình như đang chơi trò áp lực, rất nhiều thí sinh bước ra khỏi phòng đều lệ rơi đầy mặt. Tôi liệt những kẻ đang khóc lóc này vào trong danh sách bị loại hết ráo.

“Mình dù chết cũng phải cười.” Tôi vắn vẹo cái cổ.

Đối với người mang hận ý khổng lồ với vận mệnh ma quỷ như tôi đây, lúc này đang ở trong một trạng thái siêu kì diệu. Liên tục ba cửa ải, theo sự rề rà của các giáo sư, tính nhẫn nại của tôi càng ngày càng ít đi.

“Em đã từng dẫn đội trải qua hai khóa Phật học, vậy xin hỏi ‘Phật’ là gì?” Vị giáo sư gầy gò nhìn vào tôi hỏi.

“Loại chuyện này, em không thể nói ra rõ ràng được, bởi vì nó gọi là đạo khả đạo, phi thường đạo.” Tôi nhàu mày.

“Em Kha, theo em thì vì sao khoa chúng tôi nên nhận em vào?” Vị giáo sư béo hết hứng thú.

“If you risk nothing, then you risk anything.” (Nếu bạn không muốn mạo hiểm mất cái gì, thì bạn đang mạo hiểm mất tất cả. Ý nói: được ăn cả ngã về không ý mà) Tôi liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, thì gì mà lâu thế.

“Có phần hỏi một đẳng, trả lời một nẻo rồi đó.” Một vị giáo sư khác cười lạnh, vung vẩy bảng điểm cấp ba của tôi, nói: “Thành tích của em rất tệ, loại trình độ này còn muốn tới xét tuyển Khoa Quản lý chúng tôi!”

“Xin thầy xem kĩ lại có được không! Em xếp thứ hai mươi sáu toàn trường đó!” Tôi trừng mắt nhìn các giáo sư, nói: “Nếu thành tích của em khá hơn được một chút thì em đã đi thi khoa Y rồi, còn chạy đến nơi này thi khoa Quản lý làm gì?” Tôi không hề sợ hãi chút nào.

Cứ như vậy, thi tuyển kết thúc.

Tôi được nhận.

* “Tai nhỏ” là một loài hoa giống hoa mào gà nhưng không đẹp bằng. (chú thích của tác giả)

19. Chương 19

Cứ như vậy, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đậu vào Khoa Quản lý trường Đại học Giao thông. Mặc dù nguyên nhân và toàn bộ quá trình hơi khó tin, nhưng dù sao thì tôi cũng rất vui vì không cần phải đối mặt với kỳ thi đại học sắp tới.

Tính ra tôi còn may mắn hơn mấy đứa trong nhóm, vì chẳng có thằng nào đậu xét tuyển đại học cả. Cho nên tụi nó đều nhìn tôi “một mình tung bay” với ánh mắt ngưỡng mộ. Học kỳ hai năm lớp mười hai, tôi tự do thoải mái dạo vòng quanh trường với khuôn mặt phờ phạc nhìn đến phát ghét.

Không còn lý do cậm cụi đọc sách, suốt ngày tôi chỉ nghe chương trình phát thanh “Studio Classroom” để luyện nghe Anh văn, đọc lén Tập san Thiếu niên nhét dưới gầm bàn.

Đương nhiên là tôi cũng không cần phải đến mấy chỗ luyện thi quý quái nữa, nhưng mỗi buổi tối tôi vẫn ở lại trường đọc sách cùng Thẩm Giai Nghi, lúc nào cũng sẵn sàng dành thời gian ăn một hộp bánh và tán gẫu cùng cô ấy cho vui đi những nhọc nhằn lúc học hành.

Lúc ban ngày ở lớp học, tôi bắt đầu làm những chuyện kỳ quái, ví dụ như trồng hoa trong ngăn bàn, xé bài thi thành những mẩu giấy vụn rồi rải tung tóe lên đầu lũ bạn như tuyết rơi. Ngoài ra, tôi luôn tìm ai đó ra ngoài hành lang đánh cầu lông với tôi, đổ tí mồ hôi sẽ giảm bớt áp lực thi cử.

“Hứa Bác Thuần, học hành chăm chỉ vào, đừng có mà coi thường kỳ thi đại học này đấy.” Tôi lấy hai cái vợt bóng bàn, gõ mạnh một cái lên đầu Hứa Bác Thuần, rủ rê nó: “Ê, đi đánh cầu lông với tao!”

“Phì, mày đi chết đi! Lấy tay trái đánh với tay phải ấy!” Hứa Bác Thuần giơ ngón giữa lên với tôi.

Không còn phải lo lắng thi cử nữa, trong đầu tôi lúc nào cũng suy nghĩ làm thế nào để mang đến cho Thẩm Giai Nghi một điều bất ngờ nhỏ lúc tốt nghiệp, rồi làm thế nào để giữ liên lạc với cô ấy sau khi tốt nghiệp nữa. Đồng thời, tôi cũng suy nghĩ xem lúc nào là thời cơ tốt nhất để “tỏ tình thật lòng” với cô ấy.

Tôi rảnh rỗi đến mức luyện tập cả kỹ thuật “Chảy nước mắt trong ba mươi giây”.

“Sao phải luyện kỹ thuật Chảy nước mắt trong ba mươi giây? Mày sắp bị ai đánh à?” Hứa Bác Thuần nghi ngờ, nhìn tôi nước mắt lưng tròng.

“Không phải. Mày nghĩ thử xem, nếu tao và Thẩm Giai Nghi cùng đậu đại học mình muốn, lúc chia tay ở sân ga, nếu như tao có thể xuất thần rơi vài giọt nước mắt, chẳng phải sẽ rất lãng mạn sao? Có thể cô ấy sẽ thích tao hơn?” Tôi lau nước mắt, quệt nước mũi.

“Đồ thần kinh” Hứa Bác Thuần nghiêm túc nói, “Nhưng làm sao mày làm được thế? Trông cũng giống thật đấy.”

“Tao chỉ tưởng tượng con Puma nhà tao đột nhiên lăn đùng ra chết, mà tao lại không ở bên cạnh nó lúc đó. Buồn kinh khủng.” Tôi cười cười.

Thật hi vọng, hi vọng kỳ thi tốt nghiệp sớm qua, mùa tỏ tình sắp đến.

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Thời gian tốt nghiệp càng lúc càng gần, nhà trường theo lệ cũ đóng cửa nghỉ học.

Thời học sinh cấp ba luôn sống vì Thẩm Giai Nghi và ba năm nỗ lực học hành sắp kết thúc rồi.

Mỗi ngày, cái thằng không phải thi cử như tôi đều ngủ nướng đến tận trưa mới mò tới trường, đón nhận sự ghen tị của mọi người và tìm ai đó đánh cầu lông với mình. Một bữa nọ, mới sáu rưỡi sáng chuông điện thoại đầu giường đã kêu vang liên tục, hai mắt tôi còn nhắm nhèm, tay chân loạng choạng chạy tới bắt máy.

“Kha Cảnh Đằng, dậy mau!” giọng nói của Thẩm Giai Nghi tràn đầy hồ hởi.

“Ủa? Gì cơ?” Tôi mơ hồ.

“Dậy đi học bài với tớ, dậy mau, dậy mau!” Thẩm Giai Nghi lời lẽ đánh thếp.

“.... đi tới trường à?” Tôi cười hì hì, tỉnh táo được một chút.

“Không phải, gọi cậu dậy thôi. Đạo này cậu lộn xộn quá rồi đấy, dù không phải thi cũng không nên như vậy chớ, dậy mau cho tớ!” Thẩm Giai Nghi đưa ống nghe lại gần máy phát nhạc bên cạnh rồi ấn nút khởi động.

Trong ống nghe truyền đến tiếng nhạc cổ điển hùng hồn khiến tôi rùng mình.

“Làm cái trò gì thế?” Tôi hét lên, nhưng không ai đáp lời.

Chắc chắn Thẩm Giai Nghi đã đặt tai nghe trước máy nghe nhạc rồi... Đúng là cái đồ chỉ thích làm theo ý mình.

Vì không biết lúc nào Thẩm Giai Nghi sẽ cầm máy nói chuyện tiếp, cho nên tôi chỉ có thể cầm điện thoại chờ, vừa ngồi chồm hổm trên đất vừa dụi mắt ngáp vài cái, rốt cuộc cũng nghe hết bản nhạc cổ điển.

“Sao rồi? Tỉnh chưa?” Thẩm Giai Nghi hừ giọng, cầm lấy ống nghe.

“Thật sự cảm ơn, cảm ơn cậu lắm lắm ấy!” Tôi lầm bầm, trong lòng thầm vui sướng.

“Sau này tớ sẽ gọi điện thoại đánh thức cậu mỗi sớm. Cậu đó, liệu mà chuẩn bị tâm lý cho tốt đi! Thử nghĩ nghiêm túc một chút đi, trong lúc mọi người đang chuẩn bị thi đại học, cậu có thể tự rèn luyện bản thân mà.” Giọng nói của Thẩm Giai Nghi rất chân thành.

“Đời người mà không được ngủ đủ giấc, rèn luyện cỡ nào cũng yếu ớt à.”

“Cậu đừng có mà ngụy biện, rõ ràng là do thức khuya quá mà. Cậu phải có lý tưởng một chút chớ!”

Tớ thức khuya không phải do chờ cậu học bài xong, gọi điện thoại chúc cậu ngủ ngon rồi mới đi ngủ sao? Tôi thầm nghĩ.

“Vậy thì mỗi ngày tớ phải nghe các bản nhạc khác nhau thì mới dậy, không được lặp lại đâu đấy. Nếu phát hiện lặp lại, tớ lập tức cúp máy ngủ nướng tiếp.” Tôi vậy mà vùi vĩnh lắm đó.

Muốn biết mức độ quan trọng của một việc, phải coi thời gian dành cho việc đó là bao nhiêu.

Cho Thẩm Giai Nghi thêm chút bận rộn, để cô ấy gọi tôi dậy chính là để tạo thói quen coi trọng tôi, dần dà, sự ràng buộc giữa tôi và Thẩm Giai Nghi sẽ càng chặt chẽ hơn. Như vậy rất tốt.

“Không thành vấn đề. Cậu thề đi, không được quay lại ngủ nướng nữa.” Thẩm Giai Nghi có vẻ rất phần chấn.

“Tuân lệnh” Tôi ngáp một cái.

“Tuân lệnh cái gì, thề đi!”

“Xin thề!”

Tôi gác máy, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cô gái mà tôi cực kỳ yêu thích sẽ gọi điện thoại đánh thức tôi dậy mỗi sáng!

“Ôi trời ơi, đây là dấu hiệu của tình yêu sao? Có phải không? Đúng vậy! Đúng vậy!” Tôi cầu khẩn.

Kể từ đó, cứ sáu giờ rưỡi sáng, Thẩm Giai Nghi vừa ngủ dậy là lập tức gọi điện thoại mạnh mẽ lôi tôi ra khỏi giường. Cô ấy lấy ống nghe đặt cạnh máy phát nhạc, bật một bản nhạc cổ điển vui vẻ hoặc một bài hát tiếng Anh cũ dựng tôi dậy, cho đến khi tôi hoàn toàn tỉnh táo mới thôi.

Trong bầu không khí hạnh phúc ấy, tôi không cách nào ngăn mình có những hành vi bộc lộ tình cảm yêu mến với Thẩm Giai Nghi. Tình yêu quả là thứ đầy cảm tính, không thể lúc nào cũng toan tính mưu kế nghiêm ngặt từng bước được, như vậy thì quá ức chế, hoàn toàn không tốt cho sức khỏe tí nào.

Vài buổi tối, tôi đều đánh vật với đồng thức ăn kỳ quái trong gian phòng bếp chả mấy khi ngó ngang, loay hoay nấu mấy món, bỏ vào hộp đựng cơm rồi phóng xe mang đến cho Thẩm Giai Nghi ăn đêm. Thỉnh thoảng phía trên còn kèm theo một bông hoa Lỗ tai nhỏ chỉ thuộc về hai chúng tôi.

Siêu lãng mạn, nhưng khi một người đàn ông mạnh mẽ tình nguyện lãng mạn, tôi nghĩ không phải sẽ rất cảm động sao?

“Thắm Giai Nghi chịu ăn mới lạ, chắc chắn là đồ đi rồi.” Hứa Bác Thuần khịt mũi coi thường hành động của tôi.

“Đồ đi cũng chả sao, quan trọng là tao đã làm, cô ấy đã nhận” Tôi cười ngốc nghếch.

Sau hai tuần lễ nghỉ học, buổi tốt nghiệp cũng chậm rãi tới gần.

Lễ tốt nghiệp hôm đó, Thắm Giai Nghi tặng tôi một bó hoa to, làm tôi sung sướng đến mức muốn giả vờ khóc trong lễ tốt nghiệp cũng không được. Đến khi phát hiện mấy tên bạn thân thằng nào cũng được Thắm Giai Nghi trao một bó hoa một cách công bằng, tôi thực sự muốn khóc thảm thiết một trận. Khốn kiếp, tôi thật hi vọng mình có thể được Thắm Giai Nghi đối xử đặc biệt hơn một chút.

Tất cả mọi người bận rộn ký lưu niệm lên đồng phục, chụp hình, chỗ này tỏ tình, chỗ kia chia tay, rồi ghi vài dòng vào sổ lưu niệm cho nhau. Thắm Giai Nghi còn nhận được rất nhiều quà tặng từ đám con trai.

Thắm Giai Nghi ghi trong sổ lưu niệm của tôi:

“For người thanh niên đầy triển vọng:

Thức dậy lúc 6:30 là thói quen tốt, tuy nhiên, tự mình thức dậy mới vĩ đại!

Hi vọng dưới sự hun đúc của những bản “Âm nhạc chọn lọc”, càng trở nên phong độ hơn!!

Giai Nghi, 19/6.

Tôi cũng dành riêng góc phía trên bên trái của bộ đồng phục, vị trí có ý nghĩa nhất, để cho Thắm Giai Nghi ký tên.

“Quà của cậu này, đừng có nói bạn cũ không nhớ cậu đó.” Thắm Giai Nghi tặng tôi một quyển bút ký Tỉnh tư ngữ mới xuất bản của Chứng Nghiêm đại sư. Khốn thật, tôi nào có muốn sưu tập trọn bộ đầu cơ chứ!

Sau đó tới lượt tôi.

“Tặng cậu, tốt nghiệp vui vẻ. Tổ tự vẽ đó, nhớ phải mặc đấy!” Tôi đưa cho Thắm Giai Nghi một cái áo được tôi vẽ bằng thuốc màu đặc biệt.

“Hả? Đẹp quá.” Thắm Giai Nghi cười cười nhận lấy, mở quà ngay tại chỗ.

Bức tranh trên áo là một đôi mắt đen trắng rõ ràng, trong đôi mắt có một quả táo màu đỏ.

“Nó có ý nghĩa gì?” Thắm Giai Nghi khó hiểu, nghiêng đầu hỏi.

“Tra từ điển tiếng Anh đi đồ ngốc” Tôi nhướn mày, ra vẻ thần bí.

Buổi lễ kết thúc, về tới nhà, đúng như tôi dự tính, Thắm Giai Nghi gọi điện thoại ngay cho tôi.

Đầu dây bên kia là giọng nói cảm động mà tôi chưa từng được nghe và mong đợi đã lâu. Rất đơn giản, cũng rất dễ chịu.

“Cảm ơn cậu. Bây giờ, tớ không sao nói nên lời.” Nghẹn ngào.

“Tớ, chờ cậu ở Khoa Quản lý Đại học Giao thông.” Nắm tay lại.

You are the apple of my eye.

Cậu, là người tớ yêu quý nhất.

Mười hai ngày sau, Thắm Giai Nghi mang theo lời chúc phúc của tôi, bước chân vào cuộc chiến thi đại học.

“Coi như, tớ mượn chút may mắn của cậu nha!” Thắm Giai Nghi hơi xấu hổ.

“Không sao, chúng ta cùng kề vai chiến đấu.” Tôi rất vui vẻ.

Tối hôm công bố điểm, tôi lắng nghe tiếng thiên thần của mình khóc nức nở.

Thẩm Giai Nghi làm bài không được tốt, điểm thi nhất định không đủ để vào Khoa Quản lý của Đại học Giao thông, áng chừng chỉ đủ đậu vào trường Kinh tế Trung ương hoặc Học viện Sư phạm Đài Bắc.

Chúng tôi nói chuyện điện thoại suốt bảy giờ liền, cả hai đều không rời gác máy. Một cái van nào đó trong cơ thể tôi bỗng dừng mất kiểm soát, bao lời trước đây chưa dám nói như “Bao lâu nay tớ vẫn luôn thích cậu”, “Cậu cho rằng tớ học hành chăm chỉ như vậy vì ai chứ”, “Cậu là ký ức quan trọng nhất năm cấp ba của tớ” cứ thế một mạch tuôn trào.

Cuối cùng, bàn tay cầm ống nghe của tôi toát đầy những giọt mồ hôi nóng hổi.

“Tớ muốn cưới cậu. Tớ nhất định sẽ cưới cậu, một trăm phần trăm nhất định sẽ cưới được cậu” Tôi nỗ lực kiềm nén sự kích động trong giọng nói, thốt ra những câu không phù hợp lứa tuổi chút nào.

Thẩm Giai Nghi hít sâu, hít thật sâu.

“Bây giờ cậu có muốn nghe câu trả lời không? Tớ có thể nói cho cậu ngay lúc này.” Giọng nói Thẩm Giai Nghi thật bình tĩnh. Hoặc tôi đã mất đi khả năng thấu hiểu được những ý nghĩa đằng sau những lời nói cô ấy.

Đột nhiên, tôi cảm thấy rất sợ. Tôi hoảng sợ vô cùng, sợ rằng mình sẽ không được phép thích cô gái này nữa.

Nếu điều ấy xảy ra, chẳng khác nào cuộc sống của tôi như chiếc lá trôi sông, dù lơ lửng trôi theo dòng nước chảy róc rách, nhưng sẽ dần dần khô héo lụi tàn.

“Không cần, tớ cũng chưa hỏi cậu, cho nên cậu cũng không cần phải từ chối tớ. Tớ sẽ tiếp tục cố gắng, sẽ cố gắng suốt cả cuộc đời này.” Sự kích động của tôi bỗng chuyển thành một sự cố chấp và kiêu ngạo đến mức vô lý.

“Cậu thật không muốn nghe câu trả lời sao?” Thẩm Giai Nghi than thở.

“Tớ không muốn. Bây giờ xin cậu đừng nói cho tớ, xin cậu đấy.” Tôi kiên quyết. “Cậu hãy kiên nhẫn chờ tớ, một ngày nào đó nhất định tớ sẽ đuổi kịp cậu. Xin hãy, cho tớ tiếp tục được thích cậu.”

Cứ như thế, tôi chẳng bao giờ biết được câu trả lời của Thẩm Giai Nghi.

Mãi cho đến đêm động đất đó.

20. Chương 20

Chương 20

Mùa hè trước khi vào đại học, tôi lên núi Thành Công tham gia khóa huấn luyện quân sự mùa hè cả tháng trời.

Trên núi Thành Công, tôi nhận được thư của hai nội gián Diệp Ân Tuyên và chị Thẩm Thiên Ngọc, cho biết sau khi tôi tỏ tình, Thẩm Giai Nghi hình như rất là vui vẻ. Tin tức này đã cổ vũ tôi rất nhiều.

Trong doanh trại bốn phía vương đầy mùi mồ hôi, như một lẽ đương nhiên, tôi viết những lá thư dài cả vạ chữ cho Thẩm Giai Nghi. Kết thúc mỗi lá thư đều nhấn mạnh một điều: Lên đại học, trước khi đi mắt đến anh chàng nào thì hãy nhớ đến tớ trước. Tớ là người đàn ông rất tốt, đến mức nếu vượt mất sẽ không thể tìm lại được nữa. Hi vọng cậu hiểu.

Khi canh gác ở cổng doanh trại, tôi buồn chán nhàn rỗi, thế là lại sáng tác thêm một ca khúc mới dành cho Thẩm Giai Nghi.

“Quả nhiên, lên đại học mới là lúc phân thắng bại.” Tôi cười khổ, cố gắng ghi nhớ nằm lòng giai điệu bài hát mới.

Lắc lư cái đầu đình ba phân rời núi Thành Công, tôi mang theo một tập dày thư hồi âm của Thẩm Giai Nghi đến trường Đại học Giao thông ở Tân Trúc. Thẩm Giai Nghi đậu vào Học viện Sư Phạm Quốc dân Đài Bắc, chuẩn bị ra trường làm cô giáo tiểu học.

Đài Bắc cách Tân Trúc cũng không xa lắm, nhưng dù sao cũng là một trở ngại.

Nói sơ qua một chút về vị trí các tình địch của tôi.

Nhà thơ Tạ Mạnh Học vốn rất thích Thẩm Giai Nghi đã thi vào Khoa Nha Đại học Y Đài Bắc. Thằng này ở gần Thẩm Giai Nghi nhất, nếu hẹn hò thường xuyên thì khó lòng đảm bảo nó không thể hạ gục tôi. Liêu Anh Hoàn hớt táo, Dương Trạch Vu đến đởm, Đỗ Tín Hiền tầm ngấm tầm ngấm, ba tên không hẹn mà cùng thi vào Đại học Phùng Giáp ở Đài Trung. Kinh địch A Hòa của tôi cũng thi vào một trường ở Đài Trung, đóng đô tại Khoa Quản lý Doanh nghiệp Đại học Đông Hải.

Về phần đám không phải tình địch, Lý Phong Dân cùng ngày sinh với tôi cũng học Đại học Phùng Giáp, Lại Ngạn Tường học Đại học Phụ Nhân, Hứa Bác Thuần mãi mê quay tay chẳng may bị rớt, cùng với Tào Quốc Thắng ôn thi lại một năm.

Vào đại học, dường như bước vào một thế giới khác vậy.

Trong cái thế giới mới mang tên Đại học này, không ai ép bạn phải học bài, không có mục tiêu học hành rõ ràng (trở thành người có ích cho xã hội? Mục đích như thế thì không cần học hành vẫn có thể đạt được!), cứ thế tôi bắt đầu dạo bước thong dong nhàn nhả suốt những năm tháng đại học.

Tôi với đám bạn cùng phòng tham gia câu lạc bộ hùng biện suốt ngày ra rả “Đối thủ hùng biện với lại đối thủ hùng biện”, nhằm rèn luyện khả năng tư duy nhạy bén và tỉ mỉ, nhưng chỉ giật được hạng ba trong giải Tân sinh viên. Về sau vì nguyên nhân đặc biệt nên tôi hình thành thói quen kỳ quái: ngủ ở trụ sở câu lạc bộ hùng biện.

Năm nhất tôi còn chưa có xe máy nên đành phải đi bộ, vì thế tôi dành hầu hết thời gian trống tiết tẻ ngắt trong thư viện trường. Tôi liên tục vào thư viện mượn băng video, rồi ngồi tại ô ngăn cách ngây ngốc xem hết các thể loại phim trên trời dưới biển, nhất là mớ phim vớ vẩn đủ thể loại của Nhật Bản tôi đều xem trọn.

So với kho sách nhỏ như lỗ mũi của Trung tâm Văn hóa Chương Hóa, số lượng chủ đề các loại sách ở thư viện Đại học Giao thông khiến tôi phải kinh ngạc một phen. Càng là mấy thứ linh tinh nhăng cuội tôi lại càng thích đọc, nào là bài giảng đạo của Thanh Hải Vô Thượng Sư, Tổng quan về các hình phạt ở Trung Quốc, Nhật ký cải tạo lao động của Nghệ Khuông, cho đến Người ngoài hành tinh hiếp dâm bò cái... tôi đều đọc tuốt tuồn tuột.

Suốt năm nhất Đại học, tôi tích lũy được kha khá kiến thức, dự trù sau này làm cơ sở tạp văn để sáng tác tiểu thuyết.

Đồng thời, tôi với Thẩm Giai Nghi cũng bắt đầu gọi điện thoại cho nhau trong kí túc xá.

“Có nhớ tớ thật không đó?”

“Nhớ chứ, siêu nhớ luôn ấy.”

“Vậy khi nào cậu về lại Chương Hóa? Tụi mình cùng đi thăm cô Chu Thục Chân.”

“Tuần này được không?”

“Tới lúc đó cậu ra ga xe lửa đón tớ nhé?”

“Không thành vấn đề.”

Đúng vậy, cứ mập mờ như thế đó. Cho dù không cách nào tiến thêm được một bước nữa, tôi vẫn hài lòng với điều này.

Người ta nói, thời kỳ đẹp nhất của tình yêu, chính là giai đoạn mập mờ không rõ ràng này.

Thăm dò hơi thở của người ta, cẩn thận phân tích từng ly từng tí tâm lý của người ta, hưởng ứng một cách dè dặt cảnh giác. Mỗi một động tác nhỏ dường như đều có ý nghĩa, hoặc bị gán cho một ý nghĩa nào đó.

Khi đi cùng nhau, người con trai bắt đầu để ý cô gái đi ở phía bên trong có an toàn không, cô gái thì không thể nào lơ đi cánh tay cứng đờ của chàng trai, có phải đang dồn nén dưng khí để nắm lấy tay mình hay không.

Con gái trở nên thích trải nghiệm tâm lý tình yêu, còn con trai bắt đầu biết giúp con gái xé lớp nylon bọc đĩa trước khi ăn cơm.

Hết thấy tất cả, không phải chỉ là mình muốn “thể hiện cho tốt”, mà vì trong lòng đã xuất hiện một vị trí, nơi chỉ thuộc về một người duy nhất trên thế gian này. Và người ấy xuất hiện với tỷ lệ rất nhỏ nhoi, ước chừng khoảng một phần 5,7 tỷ.

Nhưng át chủ bài trong tay tôi lại có suy nghĩ khác.

“Mập mờ cũng hay, nhưng tốt nhất cậu đừng kéo dài tình trạng đó lâu quá.” Diệp Ân Tuyên góp ý với tôi qua điện thoại.

“Tại sao? Tôi cảm thấy bây giờ rất tốt mà. Tôi cảm giác Thẩm Giai Nghi chắc chắn thích tôi rồi, vấn đề là được bao nhiêu mà thôi.” Tôi vừa gọi điện thoại vừa lập trình ngôn ngữ C trên máy tính bạn cùng phòng.

“Cậu có dám đảm bảo Thẩm Giai Nghi sẽ không gặp ai đó tốt hơn cậu ở đại học không? Thế nào chẳng có những anh chàng khóa trên đưa đồ ăn đêm, hoặc bạn ở lớp sinh viên tài năng dẻo miệng, rồi cả đám bạn bè trong câu lạc bộ tài hoa ngút trời giống cậu nữa! Đến lúc Thẩm Giai Nghi bị một cái đuôi trong số đó lừa đảo, đừng có mà khóc lóc kể lể với tôi nhé.”

Khốn kiếp, tôi đã cố gắng không nghĩ tới chuyện như vậy, cậu còn nhắc lại nữa chứ!

“Có lẽ sẽ có ai đó tốt hơn tôi, hợp với cô ấy hơn tôi, nhưng... tôi nhất định sẽ không thua đâu.” Tôi ngượng nghịu nói, mắt vẫn nhìn vào màn hình đầy những dòng mã lỗi.

“Sao nói chắc vậy?”

“Tôi rất đặc biệt.” Tôi nghĩ.

Hắn là vậy đi... Nếu không tôi cũng chẳng biết tìm đâu ra câu trả lời tốt hơn nữa.

“Kha Cảnh Đằng, tôi bị cậu chọc tức chết mất thôi!” Diệp Ân Tuyên mắng.

“Ha ha, dù sao thì tôi muốn chờ Thẩm Giai Nghi thích tôi thêm chút nữa, sau đó tôi sẽ chính thức hỏi cô ấy lần nữa có muốn ở bên cạnh tôi suốt đời không. Bây giờ mà hỏi, lỡ như bị từ chối thì chắc tôi chết mất.” Tôi di chuyển con trỏ, không nén nổi tiếng thở dài, “Nếu cậu thực lòng muốn giúp, thì nghĩ cách tạo cơ hội thuận lợi cho tôi đi!”

Tôi đúng là cái đồ chết nhất. Khi đối mặt với tình yêu tuyệt đối không thể thua cuộc này, sự tự tin của tôi dường như tan biến đâu mất.

Sự nhút nhát không phù hợp với tính cách của tôi xưa nay, hơn phân nửa nguyên do xuất phát từ một nội gián hàng đầu khác của tôi là chị Thẩm Thiên Ngọc. Trong lá thư nào đấy chị có nói: “Giá mà em cao bằng Thẩm Giai Nghi, thì chị nghĩ em đã lừa em gái của chị rồi.”

Thấp hơn 3 cm, nhưng tôi phải cố gắng gấp ba lần người khác mới có thể xóa nhòa khoảng cách chênh lệch ấy.

Cứ từ từ, không cần phải vội... Tôi nghĩ thầm.

21. Chương 21

Dạo gần đây tôi cùng lúc viết hai hồi ký và hai phác thảo kịch bản điện ảnh, chờ đợi giấy báo gia nhập nghĩa vụ quân sự từ Bộ Quốc Phòng. Thời điểm tôi mong đợi nhất trong tháng, chính là lúc ngón tay và “Cô gái chúng ta cùng theo đuổi năm nào” nhảy múa trên bàn phím.

Mỗi một tình yêu cũng là một đoạn cuộc đời, còn tôi không ngừng bên bờ cố gắng nhớ lại những đoạn ký ức xa xôi này, sắp xếp chúng lại rồi gõ thành văn tự, cảm giác tựa như được sống lại khoảng thời gian thanh xuân đó thêm một lần nữa.

Tuần trước trong lúc dọn dẹp lại ngôi nhà cũ, không biết mẹ tôi lôi từ đâu ra hai cái hộp, rồi đưa cho tôi.

Hai cái hộp một to một nhỏ. Bên trong cái hộp to là những lá thư Thẩm Giai Nghi và Lý Tiểu Hoa gửi cho tôi, cùng một số quà kỷ niệm như quyển Tỉn tư ngữ của sư Chứng Nghiêm.

Từng lá thư tỏa ra hơi thở cũ kỹ của thời gian, nhưng lại không làm người ta chán ghét. Tôi rất may mắn được sống ở cái thời “không có bóng dáng của thư điện tử” này. Một thế giới được dựng lên từ từng câu từng chữ trên trang thư, được điểm xuyết thêm những hình minh họa chó con mèo con. Không có sự rập khuôn lạnh lẽo của phông chữ Arial, không có những biểu tượng cảm xúc emotion đầy rẫy khắp nơi, ý nghĩa vốn có của bức thư vụng về càng trở nên đầy ắp hơn. Tất cả giống như những món đồ quý báu được cẩn thận trưng bày.

Nhưng tôi chưa kịp tỉ mỉ tận hưởng hết những dư vị ấy thì đã bị thu hút bởi rất nhiều bức ảnh nằm lộn xộn trong cái hộp nhỏ.

Trong bức ảnh, cách ăn mặc của mọi người rất quê mùa, vẻ mặt giả vờ giả vịt khi đứng cạnh Thẩm Giai Nghi làm tôi cười mãi không thôi. Tôi rất chi là lười biếng, có lẽ chẳng bao giờ tôi đem những bức ảnh cũ này scan vào máy tính, nhưng đúng là nên kiếm chút thời gian rảnh rỗi, đem mấy tấm ảnh này trưng bày lên bàn cho bọn kia ngắm lại bản mặt ngu ngơ năm đó, xem xem có thể đốt cháy tuổi thanh xuân thêm một lần nữa, hâm nóng chút tình cảm năm xưa.

Tôi đang ngồi cô đơn trong quán Starbucks với cái laptop và gõ những dòng chữ này, tranh thủ giết thời gian chờ đến giờ ăn tối với nhà xuất bản. Trời lạnh lẽo vào đông, mỗi người trong quán café đều khoác lên mình những chiếc áo khoác mỏng. Những đôi tình nhân bên ngoài cửa sổ cũng bắt đầu cho tay vào cùng một túi áo, dùng chung một đôi găng tay.

Giống như hồi đó.

Mùa thu đã qua, hơi lạnh mùa đông còn chưa kịp lan tỏa.

Một đêm nọ ở trường Đại học Giao thông, nội gián Diệp Ân Tuyên cho tôi biết cơ hội đã đến.

“Tuần sau, trường Nông nghiệp Gia Nghĩa của tớ tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường. Lớp tớ tổ chức gian hàng bán đồ ăn, cậu cùng Giai Nghi đến đây chơi đi. Bạn của tớ biết lái xe, đợi lễ hội kết thúc tớ bảo họ chở chúng ta đi chơi!” Diệp Ân Tuyên ở đầu dây bên kia nói.

“Một đám người lặn đó, cái này cũng tính là hẹn hò sao?” Tôi do dự.

“Ê, chẳng lẽ cậu dám hẹn Thẩm Giai Nghi đi chơi một mình?” Diệp Ân Tuyên lớn tiếng mắng.

“Ừ thì không dám. Vậy chúng ta lái xe đi chơi ở đâu?” Tôi gãi đầu. Thật sự là rất khó tưởng tượng cảnh tôi và Thẩm Giai Nghi đi chơi cùng nhau. Tôi sợ xấu hổ lắm, xấu hổ sẽ hủy hoại tôi mất.

“Đã tới Gia Nghĩa, đương nhiên phải lên núi A Lý ngắm mặt trời mọc rồi!” Diệp Ân Tuyên tràn đầy tự tin nói: “Tớ đã lên kế hoạch kỹ càng rồi, buổi tối chúng ta không cần phải ngủ cả đêm, đi xem hai bộ phim, sau đó lái xe thẳng lên núi A Lý, sau đó ngồi xe lửa nhỏ lên đỉnh núi.”

Đúng là nghe cũng không tệ chút nào.

“Vậy, nếu tớ tỏ tình, cơ hội là bao nhiêu?” Tôi không nhịn được hỏi?

“Không phải Thẩm Giai Nghi đã biết cậu thích cô ấy rồi sao?” Giọng nói Diệp Ân Tuyên lộ vẻ kinh ngạc: “Đến lúc này mà Thẩm Giai Nghi còn chưa biết cậu thích cô ấy thì mới thật là lạ đó!”

“Ồ... Vậy tớ phải chỉnh lại định nghĩa tỏ tình một chút rồi. Nếu hôm đó tớ hỏi Thẩm Giai Nghi có muốn làm bạn gái tớ hay không, tỷ lệ thành công được 90% không nhỉ?” Tôi ngồi bệt dưới đất, lật xem cuốn lịch trên tay.

“Hứ! Việc này đừng có hỏi tớ nữa, thành công hay không tự cậu biết!” Diệp Ân Tuyên giận mắng.

“Được rồi, để tự tớ giải quyết. Đúng rồi, cậu... sẽ không làm điệp viên hai mang đó chứ?”

“Ý cậu là sao?”

“Cậu sẽ không tiết lộ với Thẩm Giai Nghi rằng, có thể tớ sẽ nhân cơ hội này tỏ tình với cô ấy đấy chứ?” Tôi cẩn thận dò hỏi.

“Ai thèm làm kẻ tiểu nhân như cậu!” Diệp Ân Tuyên hậm hực gác máy.

“....”

Đối với tôi mà nói, tỏ tình mà chỉ quan tâm đến thành công hay không thì quá kém cỏi, bởi vì “Nếu như tỏ tình thành công, thì không còn lần thứ hai”. Tỏ tình dĩ nhiên phải thành công, cho nên chỉ có một cơ hội duy nhất. Bởi vì chỉ có một cơ hội duy nhất, đương nhiên phải nghĩ biện pháp để lần tỏ tình thật lãng mạn, cả đời khó quên.

Thật tình mà nói, phương thức tỏ tình tôi ưng ý nhất, chính là chiến thuật biến người biến hóa đa đoan không phương pháp nào bằng, nói đơn giản chính là lấy lòng mọi người. Nhưng Gia Nghĩa không phải địa bàn của tôi, không thể rủ rê bạn bè tạo thành đám đông, cũng không tìm được địa điểm nào quen thuộc có thể lợi dụng. Núi A Lý không phải núi Bát Quái, đối với tôi hoàn toàn xa lạ.

“Vậy đành phải tùy cơ ứng biến sao?” Tôi thở vắn than dài.

Một tuần sau, tôi cùng Thẩm Giai Nghi hẹn gặp nhau từ sáng sớm ở cổng ga Chương Hóa, sau đó đi mua đồ ăn sáng rồi đón tàu Tự Cường đi Gia Nghĩa.

Nghĩ đi nghĩ lại, ngoại trừ những buổi tối ở lại học bài, đây là lần đầu tiên tôi ở một mình cùng với Thẩm Giai Nghi. Điều này khiến cho tôi cảm thấy hết sức hồi hộp và căng thẳng, chẳng thể nào trò chuyện thoải mái với Thẩm Giai Nghi như bình thường được, đành phải nói nhăng nói cuội một hồi. Mà Thẩm Giai Nghi hiển nhiên cũng hơi lúng túng, gom góp chút chuyện lặt vặt không đầu không đuôi nói với tôi.

“Trông cậu có vẻ thiếu ngủ.”

“Cậu cũng vậy mà.”

“Muốn ăn bánh bao nhân thịt của tớ, phải đau khổ cầu xin tớ nhé.” (Clarkdale: đừng nghĩ vậy =))).

“Không thèm, tớ no rồi.”

Những đoạn trò chuyện như vậy làm tôi không nhận được bắt đầu suy nghĩ miên man xem chuyến đi Gia Nghĩa hôm nay sẽ bị thảm đến chừng nào. Nếu chuyến đi Gia Nghĩa hôm nay thất bại hoàn toàn, có lẽ tôi sẽ cân nhắc lại bản thân, rốt cuộc mình “có thích hợp” để yêu Thẩm Giai Nghi hay không, hay chỉ hợp làm bạn bè như một kẻ chết nhất, một vấn đề vớ vẩn nhưng hết sức thực tế.

Quên mất ai trong hai đứa ngốc bọn tôi ngủ trước, lúc xuống ga Gia Nghĩa, đứa nào cũng bộ dáng mơ màng màng như mới tỉnh sau giấc ngủ dài.

Diệp Ân Tuyên đã chờ sẵn ở cổng ga Gia Nghĩa từ lâu, nhìn thấy bộ dạng này của hai đứa, không nhận được lắc lắc đầu, trong lòng hẳn rất khinh bỉ tôi đã lãng phí cơ hội tỏ bày tâm sự ở nhà ga đây mà.

Mãi cho đến hội trại buổi lễ thành lập Trường Nông nghiệp Gia Nghĩa, tôi và Thẩm Giai Nghi vẫn chưa thể gây dựng lại không khí trò chuyện bình thường. Hai chúng tôi chậm chậm dạo qua các quầy hàng, vừa xem xét các món ăn vừa nói chuyện câu được câu chăng.

Chủ đề câu chuyện dần dần đi vào bế tắc khiến tôi càng lúc càng khản trương. Những thứ vật chất bất lương trong đầu dần dần lắng lại, cuối cùng làm rối loạn luồng suy nghĩ bình thường của tôi.

Muốn điên mất.

“Thẩm Giai Nghi, cậu nghĩ thế nào về chuyện tớ thích cậu?” Tôi buột miệng, để cho câu nói ngu ngốc ấy tự động lao ra ngoài.

“...” Thẩm Giai Nghi dừng bước, hơi giật mình nhìn tôi.

“Có bất kỳ cảm giác nào không?” Tôi cười cười, không biết vẻ mặt mình lúc này trông như thế nào.

“Ôi trời ơi, rốt cuộc cậu muốn nói gì vậy?” Nét mặt Thẩm Giai Nghi lộ vẻ cổ quái.

“Không phải là tớ muốn nói gì, mà là muốn nghe cậu nói gì đó.” Tôi ra vẻ tự nhiên hết mức có thể.

Thẩm Giai Nghi nở nụ bí ẩn, bắt đầu trầm tư suy nghĩ, có vẻ chưa thể trả lời tôi trong tức khắc được.

Đứng trước quầy bán kem, tôi mua hai cây kem ốc quế, rồi đưa một cái cho Thẩm Giai Nghi. Tự hứa với lòng, nếu lần sau hai người cùng đi dạo phố, nhất định chỉ mua một cái thôi.

“Tớ sợ Thẩm Giai Nghi mà cậu thích, không phải là con người thực của tớ.” Thẩm Giai Nghi thầm thì, vừa ăn kem ốc quế.

“Vậy là sao?” Tôi phì cười. Đây là một lời thoái vớ vẩn trích ra từ bộ truyện tranh nào đó sao?

“Kha Cảnh Đằng, cậu thực sự thích tớ à?” Thẩm Giai Nghi ngồi cạnh luống hoa, tôi cũng ngồi bên.

“Thích, rất thích luôn đó.” Tôi cố tạo vẻ tự nhiên không chút ngại ngùng, e chậm một chút thì khí thế trào dâng trong lồng ngực sẽ xẹp xuống, hồn nhiên không biết rằng cây kem ốc quế trong tay mình sắp tan thành nước.

“Tớ luôn cảm thấy cậu đề cao tớ quá, tớ căn bản không tốt như cậu hình dung, cũng không tốt như cậu tưởng tượng, cậu thích tớ, làm tớ cảm thấy ngại quá.” Thẩm Giai Nghi có vẻ hơi xấu hổ.

Thật... biết phải nói gì bây giờ?

“VẬY À?” Tôi nghiêng đầu.

“Tớ cũng có những mặt mà cậu không biết. Ở nhà tớ rất lười thôi, mới ngủ dậy rất hay gất gối, hay gây sự với em gái vì chút chuyện cón con. Tớ rất là... rất là bình thường đó!” Thẩm Giai Nghi càng nói càng nghiêm túc, tôi càng nghe càng không biết nói gì.

“Nói năng linh tinh, là tác dụng phụ của việc đọc Tĩnh tư ngữ của sư Chứng Nghiêm nhiều quá đây sao?” Tôi cau mày.

Thẩm Giai Nghi bật cười hi hi.

“Thật tình, cậu cẩn thận suy nghĩ kỹ lại đi, còn thích tớ không?” Thẩm Giai Nghi lại ăn kem ốc quế.

“Vẫn thích!” Tôi hét vang.

“Cậu đúng là trẻ con, rõ ràng chưa nghĩ kỹ gì hết, nào, nghĩ lại đi. Nghĩ kỹ một chút rồi hãy nói.” Thẩm Giai Nghi cốc đầu tôi bằng ánh mắt.

Tôi ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ một lúc, nhưng trong đầu căn bản không tập trung cho cái vấn đề đã rõ ràng này nữa. Tôi chỉ suy nghĩ theo bản năng: “Tại sao Thẩm Giai Nghi lại hỏi mình vấn đề này?”

Bên cạnh luống hoa, Thẩm Giai Nghi tập trung ăn kem ốc quế, tôi thì càng nghĩ càng đau đầu, bắt đầu hối hận vì sao trong lúc bối rối lại lôi ra cái vấn đề càng khiến cho người ta thêm lúng túng thế này, làm mình chẳng biết phải làm thế nào.

Đúng lúc này, Diệp Ân Tuyên thở hồng hộc chạy tới, thấy bọn tôi ngồi ở cạnh luống hoa ăn kem ốc quế, bực dọc chống hai tay lên eo, lắc lắc đầu.

“Được rồi, được rồi. Hội trại trường tớ nhỏ thế này nên chán lắm. Cậu với Thẩm Giai Nghi ra ngoài dạo chơi đi, nhớ trở về trước bữa tối là được rồi!” Diệp Ân Tuyên nháy mắt với tôi mấy cái, chìa ra một chùm khóa xe.

Cứu tinh đến rồi, cô nàng thật là nghĩa khí.

Tôi đương nhiên cầm lấy chùm chìa khóa, sau mấy phút loay hoay tôi đã chở Thẩm Giai Nghi lao xuống con dốc bên dưới trường Nông nghiệp Gia Nghiã.

“Đừng lái nhanh quá.” Thẩm Giai Nghi nói vào tai tôi, hai tay nắm lấy thanh vịn sau xe.

“Sợ thì ôm tớ đi.” Tôi nói đùa. Một lời nói đùa chờ đã lâu.

Ánh mắt là thứ rất kỳ lạ.

Một chàng trai và một cô gái lúc mới quen nhau, sẽ chọn đi uống trà buổi trưa hoặc dù bận rộn vẫn ung dung đi ăn cơm tối, và thường thường mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, nếu chàng trai cô gái không giỏi giao tiếp thì đó là một sách lược hẹn hò sai lầm. Ngẫm lại một chút, khi trò chuyện ánh mắt phải rơi vào khuôn mặt đối phương, nếu nội dung câu chuyện không đủ để chống đỡ ánh mắt người kia thì rất dễ rơi vào tình huống lúng túng, “Gần như không nói = cực kỳ bí hiểm”.

Cho nên hai người nam nữ chưa quen muốn hẹn hò với nhau, phương pháp hợp lý nhất là đi xem phim. Bởi vì đi xem phim ánh mắt bình thường phải nhìn lên màn hình lớn đằng xa, không cần phải nhìn đối phương, cũng không cần phải nói nhiều (im lặng hoàn toàn cũng là một loại phong cách), mọi thứ đều rất tự nhiên, không phải thừa nhận thêm áp lực nào.

Khi chàng trai lái xe chở cô gái, ánh mắt tập trung nhìn về phía trước cũng có tác dụng giảm áp lực kỳ diệu. Tại những đoạn dốc quanh co khúc khuỷu, những ngọn gió mát phả vào mặt làm cho người ta thanh tĩnh, bọn tôi vừa nói vừa cười, sự lúng túng mới rồi theo ngọn gió đầu đông cuốn đi mất lúc nào không biết.

Sau đó là một khoảng lặng làm cho người ta cảm thấy ảm áp.

Gió núi thổi phát phơ những tia nắng mặt trời màu vàng kim lấp lánh như vẩy cá, âm thanh động cơ xe máy bùng bùng tạo nên những tiết tấu không lời.

Tôi chỉ lẳng lặng lái xe, giờ đây được ở riêng một chỗ cùng Thẩm Giai Nghi mang đến cho tôi một cảm giác kỳ diệu, hi vọng Thẩm Giai Nghi cũng muốn ghi nhớ “Khoảnh khắc này”, cất vào trong ngăn kéo mang tên “Kha Cảnh Đằng”.

“Này”

“?”

“Tớ thích cậu”

“Tớ biết rồi.”

“Thật đó.”

“Được rồi.”

“Siêu thích luôn.”

“Được rồi! Cậu đừng ra vẻ ngây thơ như vậy!”

Trong gió núi, tôi nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu, nhìn về mặt lưng lưng của Thẩm Giai Nghi đến gần gần.

Thật hi vọng cuối cùng chúng tôi có thể có một kết quả không phải tiếc nuối.

Lễ hội kỉ niệm kết thúc, sau khi ăn cơm gà tây chính cống ở khu trung tâm Gia Nghĩa và xem hai bộ phim nhạt nhẽo, nhóm bọn tôi cuối cùng cũng lên đường đi ngắm mặt trời mọc trên núi.

Xe lăn bánh trên con dốc núi uốn khúc quẹo trái quẹo phải đến buồn nôn, cộng thêm ngáp lên ngáp xuống suốt cả đoạn đường, chúng tôi vất vả lắm mới tới được nhà ga trên núi A Lý, ngồi trên chiếc xe lửa nhỏ mang đậm phong cách hoài cổ trong truyền thuyết.

Trời càng về sáng càng lạnh, cả ngọn núi như bị đông cứng đến mức ngay cả lá cây cũng đều phát run. Chiếc xe lửa nhỏ rung lên từng hồi trong đêm, ma sát với đường ray lạnh như băng, lắc la lắc lư như một con sâu mập mạp.

Thẩm Giai Nghi hai má ửng hồng ngồi đối diện với tôi, lạnh đến phát run, không ngừng hà hơi vào hai bàn tay. Trông thật đáng yêu.

Diệp Ân Tuyên thật giỏi nắm bắt cơ hội, nháy mắt với tôi mấy cái rồi thấy cho bọn tôi một đôi găng tay xù bông.

“Một cái cho Thẩm Giai Nghi, một cái cho cậu. Hai người đó, chuyện thường tình này mà cũng chẳng biết.” Diệp Ân Tuyên lầm bầm.

Mỗi đứa một nửa à.

Tôi mang găng tay phải, còn Thẩm Giai Nghi thì tay trái. Hai đứa ăn ý không nói gì hết, e rằng một câu nói đùa cũng sẽ xua tan sự bối rối khi dùng chung găng tay thể này, niềm hạnh phúc ẩn giấu trong sự ngượng ngùng cũng sẽ tan biến theo mất.

Tôi ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không buông lời trêu chọc Thẩm Giai Nghi.

Xe lửa dừng lại.

Chúng tôi và đám du khách ngồi chật trên xe lửa nối đuôi nhau rời xe, đi về phía quảng trường lớn ngấm mặt trời mọc.

Lúc này bầu trời đầy mây, đủ sức chứa một trăm cái đĩa bay của người ngoài hành tinh. Sắc trời chuyển dần từ đen sang xanh đậm.

Sự khổ cực do cả đêm không ngủ của chúng tôi bị gió lạnh buốt thổi bay đâu mất, thay vào đó là sự hưng phấn mong đợi được nhìn thấy mặt trời từ từ mọc lên trên biển mây.

Thẩm Giai Nghi cười hì hì nhìn tôi, đánh cược với tôi lát nữa có may mắn được nhìn thấy mặt trời mọc hay không. Tôi từ chối cho ý kiến, còn mãi chìm đắm trong hạnh phúc nhỏ nhoi hai đứa dùng chung đôi găng tay.

Mười mấy chiếc máy ảnh cùng ba cái giá đỡ đứng giữa quảng trường không hẹn đều nhắm về phía biển mây, bốn bên đều là các đôi tình nhân đang cười nói vui vẻ.

“Nè cầm lấy, từ từ mà đợi, xem ra phải một lát nữa đó.” Tôi đưa cốc sữa đậu nành nóng mới mua ở quán cóc bên kia.

“Cảm ơn.” Thẩm Giai Nghi cầm lấy cốc sữa đậu nành nóng, nâng niu thổi một hơi.

Tôi thăm thè trong lòng, nếu như lát nữa mặt trời phá mây nhô lên, trong khoảnh khắc ánh nắng vàng kim trải khắp biển mây, tôi sẽ nắm chắc cơ hội nắm lấy tay Thẩm Giai Nghi, tiến hành giai đoạn thứ hai: “Tổ tình” – hỏi Thẩm Giai Nghi có muốn làm bạn gái của tôi hay không?

Thắng hoặc thua. Được ăn cả ngã về không. 100% thiên đường nhân gian hoặc 100% sống trong địa ngục.

Hít sâu một hơi rồi quyết định dứt khoát, cứ thế mà hành động thôi.

“Này, không khí trên núi rất loãng đó.” Tôi nhìn Diệp Ân Tuyên đang ăn bánh bao nhân thịt.

“Đúng vậy.” Diệp Ân Tuyên đáp.

“Dường khí ở đây rất ít, có thể coi như là tài nguyên khan hiếm rồi.” Tôi nhìn chăm chăm vào mắt Diệp Ân Tuyên.

“Cái gì mà tài nguyên khan hiếm, cậu muốn nói gì?” Diệp Ân Tuyên cau mày.

“Tớ vừa phát hiện ra, dường khí ở đây chỉ đủ cho hai người hít thở. Vừa vận cho hai người thôi.” Tôi hạ thấp giọng.

“...”

Diệp Ân Tuyên le lưỡi, cầm cái bánh bao đang ăn dở chạy vụt đi chỗ khác với tốc độ ánh sáng rồi đứng ở xa nhìn tôi cười gian. Tôi cảm kích giờ ngón giữa đã sắp đông cứng lên với cô ấy đầy hàm súc.

Cứ như vậy, Thẩm Giai Nghi cùng tôi đứng giữa quảng trường, cùng chia sẻ lượng dưỡng khí mỏng manh chỉ thuộc về hai người duy nhất. Sắc trời trở nên quái dị khó phân biệt, có lẽ đã đến thời khắc lơ mơ trước lúc tảng sáng. Nhưng sắc trời vốn tối đen như mực lại càng lúc càng nhạt mà nào có thấy tín hiệu mặt trời mọc như trời long đất lở đâu cả.

“Xem chừng hôm nay không được nhìn thấy mặt trời mọc rồi.” Một người nào đó cất giọng ai oán.

“Không thể nào, cảnh mặt trời mọc trên Vân Hải núi A Lý nổi tiếng nhất mà!” Một người khác than thở, buông máy chụp hình xuống.

Không có mặt trời mọc? Hôm nay không có mặt trời mọc?

Không có mặt trời mọc thì sao biểu lộ cõi lòng đây? Cùng mặt trời chậm chạp không nhô lên, trái tim tôi dần chìm xuống đáy biển mây mịt mù. Sắc mặt Thẩm Giai Nghi cũng lộ vẻ nuối tiếc, quay đầu nhìn tôi và thở dài một hơi nhưng không nói tiếng nào.

Dùng khí tôi vất vả dành dụm được trong khoảnh khắc đó hoàn toàn tan biến.

Thôi...Thôi... Tôi than thở.

Mấy giờ sau, tôi cùng Thẩm Giai Nghi lê tấm thân mệt mỏi rã rời đón xe lửa lên phía Bắc, rời khỏi Gia Nghĩa nơi ác quỷ số mệnh đã đánh bại tôi hoàn toàn. Thẩm Giai Nghi phải về Đài Bắc, còn tôi thì phải về trường Đại học Giao thông ở Tân Trúc. Chỗ hai đứa ngồi cách nhau tới vài khoang xe lửa, ngay cả nói chuyện phiếm cũng không thể. Tôi chỉ có thể ngồi một mình, ngược nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ rồi ngáp dài ngáp ngắn, hay hà hơi lên kính rồi viết chữ.

Cô đơn trên xe lửa, tôi oán hận khôn nguôi, thề lần sau không bao giờ dựa dẫm vào phong cảnh thiên nhiên để phản bội mình để làm cơ hội tỏ tình nữa.

Tôi muốn tự mình làm. Tôi muốn được lần nữa phóng xe máy trên núi Bát Quái, hét vang lời tỏ tình với Thẩm Giai Nghi ngồi đằng sau... Tôi muốn gào thật to, rằng Thẩm Giai Nghi có muốn làm bạn gái của tôi không, gào to đến nỗi ác quỷ số mệnh cũng bị khí thế của tôi dọa đến hồn phi phách tán.

Tôi không thể vì tiếng thở dài không rõ ý nghĩa mà tự đá văng mình ra khỏi cuộc đua được.

Càng nghĩ càng giận, tôi thật muốn bóp nát văng thái dương kia.

“Này, dù hôm nay không được thấy mặt trời mọc, nhưng dù sao vẫn rất vui mà.”

Tôi ngẩng đầu, Thẩm Giai Nghi đang đứng trước mặt tôi, dụi dụi đôi mắt như thỏ con mới tỉnh dậy.

Thẩm Giai Nghi cười ngượng ngùng, nhìn nhìn tờ giấy tôi đang viết cho cô ấy.

“Không viết nữa, nói chuyện cùng tớ đi.”

“... được rồi, tớ còn cách nào nữa đây?”

“Này!”

Sau khi từ Gia Nghĩa trở về Tân Trúc, tôi không thể nào ngừng suy nghĩ về hình ảnh Thẩm Giai Nghi tìm tôi trò chuyện trên xe lửa. Cô ấy bất quá chỉ là rời khỏi chỗ ngồi của mình, bước qua vài khoang xe lửa tìm tôi nói chuyện, chỉ thế mà thôi. Nhưng đối với chàng trai luôn thích cô ấy mà nói, việc này đại biểu cho nhiều tâm ý rất đáng giá để tham khảo.

Trong dịp Tết, Hứa Bác Thuần trở về Chương Hóa sau khi được nghỉ lớp ôn thi lại. Chúng tôi cùng nhau đi ăn lẩu, tôi nhanh chóng báo cáo tiến độ mới nhất của tôi cho nó nghe, trong đó dĩ nhiên bao gồm cả hành trình đi Gia Nghĩa rất quan trọng vừa rồi.

“Kha Cảnh Đằng, lúc ở trường Nông nghiệp Gia Nghĩa, có thể Thẩm Giai Nghi nói đúng đấy.” Hứa Bác Thuần nhúng một miếng thịt heo.

“Là sao?”

“Người mày thích, về cơ bản có lẽ không phải là Thẩm Giai Nghi.” Hứa Bác Thuần ra vẻ bí hiểm.

“Bố khí, mày bệnh à? Tao bỏ bao công sức theo đuổi Thẩm Giai Nghi, chỉ sợ mày là người hiểu rõ nhất đó!” Tôi xì mũi coi thường, nhúng một miếng thịt heo thái mỏng.

“Cho tới giờ tao cũng cảm thấy mày thích, không phải là Thẩm Giai Nghi trong suy nghĩ của mày, cũng không phải người mà Thẩm Giai Nghi tự nhận.” Hứa Bác Thuần cười khà khà.

“Vậy là sao? Chẳng lẽ mày muốn nói, chẳng qua tao yêu chính là cái thứ chết tiệt “Cảm giác yêu thích Thẩm Giai Nghi” à?” Tôi nhìn nó chằm chằm.

“Chẳng lẽ không có khả năng đó? Lúc mày thích Thẩm Giai Nghi, tinh thần luôn phơi phơi phải không? Thừa nhận đi. Thừa nhận có sao đâu, cũng không có gì không tốt.” Hứa Bác Thuần cười ha ha nói.

“Tao thích Thẩm Giai Nghi, cũng yêu bản thân tao nữa, cho nên đương nhiên cũng thích tao khi tao thích Thẩm Giai Nghi.” Tôi gấp được một miếng thịt heo lớn, nhai lấy nhai để, nói: “Thích đúng người đúng thời điểm, thân thể của tao sẽ phát sáng lên, ai chả muốn vì người trong lòng mà có cảm giác sáng lên?”

Đúng vậy đó, thích đúng người, thân thể sẽ phát sáng.

Phát sáng liên tục trong tám năm liền.

22. Chương 22

Trên đời này, liệu có thứ gọi là “Thời cơ tỏ tình tốt nhất” hay không ?

Thích một người, lúc nào nên nói cho người đó biết, thật quan trọng vậy sao?

Chúng ta xem quá nhiều bộ phim của Hollywood, coi quá nhiều vở kịch của Nhật Bản, đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình và truyện tranh dành cho phái nữ. Những thứ này sẽ dạy cho chúng ta rằng, tỏ tình nhất định phải lãng mạn, nhất định phải được thiết kế tỉ mỉ, nhất định phải làm cho ánh mắt đối phương sáng ngời (tốt nhất là có thể rung động đến tận tâm can kèm theo ít nước mắt lấp lánh), nếu không chính là sỉ nhục hai chữ mang ý nghĩa đặc biệt “Tình yêu” đã phát sinh giữa ta và cô ấy mà không phải những người khác.

Qua một quá trình dài huấn luyện kỹ càng như thế, chúng ta sẽ biết có rất nhiều thời cơ tỏ tình.

Giả dụ như đang giờ học văn trong lớp đột nhiên tự dưng bật ra những câu quái dị: “Thẩm Giai Nghi tớ thật sự thích cậu, làm bạn gái của tớ nhé”, hoặc lúc cùng nhau đổ rác trong giờ vệ sinh lơ đãng nói lời yêu, hoặc lúc sáng sớm hát quốc ca trên sân trường rống lên anh yêu em... Một trăm người có một trăm cách yêu, có nghĩa là có ít nhất một trăm loại phương thức thích ai đó, vì thế cho nên thời cơ tỏ tình thực sự muôn màu muôn vẻ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... Nếu cô gái cũng thích chàng trai, vậy chàng trai lúc nào tỏ tình, thật sự quan trọng vậy sao?

Cho dù có vô số loại phương thức tỏ tình, thoát nhìn có sức sống rất mãnh liệt, nhưng nếu tỏ tình với đối phương mà có thể quyết định được cô gái “có thích chàng trai hay không” hoặc “có chịu quen chàng trai hay không”, như vậy định nghĩa của từ “thích” không hề liên quan gì tới tình yêu, biến thành thứ giống như những lời hoa mỹ mà không vươn tới bản chất thật của vấn đề.

Cho nên trong cảm nhận của ta về dáng vẻ của tình yêu, cho dù chàng trai vừa ngáp vừa tỏ tình thì có chín phần là cô gái sẽ đồng ý quen chàng trai. Tỷ lệ thất bại chỉ có một phần, nguyên nhân là trong lúc tỏ tình, mùi hôi miệng của chàng trai đã phá hủy sự hảo cảm của cô gái đối với anh ta, coi như là thất bại ngoài ý muốn.

Nếu phương thức tỏ tình chỉ là tượng trưng, kết quả tỏ tình sẽ không vì vậy mà thay đổi, như vậy việc “đau khổ suy tư về thời cơ tỏ tình” hoặc “làm thế nào để người ấy biết được tấm lòng của mình trong niềm vui sướng” chỉ là vở kịch gốc gác hay sao?

Không, trái là cực kỳ quan trọng.

Đó là một loại tâm ý.

Mỗi người đều muốn người trong tim có thể cảm nhận được tình yêu của mình, có thể có tâm trạng thoải mái nhất, khắc sâu vào trong sâu thẳm ký ức.

Cho nên chúng ta chọn trường hợp nào, thời gian nào, tạo không khí ra sao, là vì anh ấy, vì cô ấy, vì cả hai.

Tấm lòng thật chân thành xiết bao.

Trở lại chuyện xưa.

Bỏ qua thời cơ lý tưởng để tỏ mối tình trong lòng mình, cả năm nhất đại học tôi tiếp tục giữ mối quan hệ bạn bè thân thiết mập mờ với Thẩm Giai Nghi.

Thời đó căn bản chưa có điện thoại di động, tôi đứng xếp hàng trong động ngũ dài dằng dặt trước cái điện thoại công cộng trong kí túc xá, dùng thẻ điện thoại để trải qua những đêm thật vui vẻ.

Thư của Thẩm Giai Nghi trong ngăn kéo càng ngày càng dày thêm.

Để thu hẹp chiều cao chí mạng 3cm giữa tôi và Thẩm Giai Nghi, thỉnh thoảng tôi vẫn sang Đại học Thanh Hoa sát bên tập bơi.

Còn sự nghiệp sáng tác ca khúc vì Thẩm Giai Nghi, đã có thể xuất bản một album chọn lọc rồi.

Cũng trong thời gian này, tôi cùng với đám bạn chết tiệt cùng thích Thẩm Giai Nghi trải qua một mùa hè trong bể bơi đầy khí clo, nằm phơi nắng trong ánh nắng mặt trời chói chang. Lúc này cả đám đều biết chuyện tôi thích Thẩm Giai Nghi và phát khiếp trước tâm cơ cùng bố cục của tôi, lại càng kinh hãi khi biết tôi dùng sức mạnh tình bạn bền chặt làm hậu thuẫn cho tình yêu, cả đám đều nhao nhao rút lui có trật tự.

“Cho nên, chỉ còn mình tao hăng hái chiến đấu mà thôi!” Tôi vừa cười vừa ăn xúc xích cạnh bể bơi.

“Kha Cảnh Đằng, ta hận ngươi!” Liêu Anh Hoành cắn răng, nhảy xuống nước, bọt nước văng tung tóe khắp nơi

Hứa Bác Thuần thi lại đổ vào khoa Công nghệ thông tin Trường Đại học Dân lập Dạm Giang

Còn tôi thì tổ chức cuộc thi vô tự do giành cúp Cửu Dao.

Cúp Cửu Dao, đương nhiên là được đặt theo biệt danh Cửu Bả Dao (chín thanh đao) của tôi rồi.

Đúng vậy, sau khi trở thành nhà văn, mỗi lần phỏng vấn đều được hỏi một câu giống hệt nhau: “Tại sao anh lấy bút danh là Cửu Bả Dao?”, thực sự làm tôi nhức đầu không thôi.

Giờ đây tôi thoải mái trả lời luôn.

Cửu Bả Dao là biệt danh thời đại học của tôi. Tại sao tôi có biệt danh Cửu Bả Dao này, là vì tôi từng viết một bài hát rất lỗ bịch, lời lẽ ngắn gọn: “Chín thanh đao, đem mài bén, nó sẽ... sáng long lanh! Sáng long lanh!”. Chẳng cần biết tôi viết cái quái gì, mọi người tự dưng liên tưởng đến tôi, cứ như vậy biệt danh của tôi đã ra đời. Sau này lúc chọn bút danh, tôi hầu như không cần nghĩ ngợi, Cửu Bả Dao thì Cửu Bả Dao.

Tại sao lại muốn tổ chức cuộc thi đánh lộn quái quỷ kia ?

Tôi rất nóng tính, lại thích xem truyện tranh đánh nhau, “Nhận hoàn”, “Đệ nhất thần quyền”, “Gà chọi”, “Cậu bé giỏi võ”, “Thiết quyền tiếu tử”, “Cầu lạc bộ nhu đạo” là những bộ tôi thích nhất. Từ nhỏ tôi đã thích đánh nhau với người khác, lên đại học thậm chí còn mua găng tay quyền anh về phòng, tưởng tượng vạch tường là đối thủ để luyện tập.

Nhưng tôi không thể hiểu được, rõ ràng Đại học Giao thông rất một đám toàn con trai mà bạn học tôi gặp toàn là thứ học sinh giỏi, mắt đeo hai cặp kính chai gọng vàng, không có chút khí khái nam nhi nào, tính thần dãn ông đâu rồi? Chẳng lẽ bộ truyện tranh “Trường học Samurai”* kia gạt người sao?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận tôi quyết định tổ chức một cuộc thi đánh lộn để nâng cao tinh thần, bồi dưỡng sức khỏe, giúp cái trường Giao thông suy nhược lâu ngày này tráng dương lên một chút.

“Cuộc thi đánh lộn á? Cho tao xin đi Cửu Bả Dao, không có đứa nào để ý đến nó đâu, mày hiểu không?” Tên Hiếu Luân cùng phòng vừa nâng tạ vừa khinh khỉnh nói. Hiếu Luân là một thằng cuồng tập thể hình.

“Sao có thể như thế được, thi đánh lộn hay thể cơ mà! ... cung cấp nơi đánh lộn miễn phí mà còn không tìm được thanh niên nghiêm túc đi đánh sao, đêch hiểu nổi! Sao lại không có thằng nào đăng kí? Dù tao có thù gì tham dự cũng rất hợp lý ấy chứ!” Tôi nói to rồi lấy toàn bộ giấy dán tường trải ra giường để chuẩn bị làm áp phích.

“Cuộc thi đánh lộn nghe hơi cùi đây, sao mày không đổi là giao lưu võ tự do có phải tốt hơn không? Dù nhà trường biết được cũng tặc lưỡi cho qua thôi.” Gã Kiến Hán cùng phòng vốn giỏi marketing lập tức đưa ra ý kiến.

“Cứ như thế đi.” Tôi cũng xem như biết nghe lời phải.

“Còn nữa, đến lúc bắt đầu hăng cho đăng kí, tao nghĩ chắc chắn sẽ có đứa đăng kí cho vui, nếu đến lúc thi đấu nó không đến thì lại phải sắp xếp lại danh sách, rất phiền toái.” Kiến Hán nhắc tôi.

Quả có đạo lý, tôi chỉ biết gật gù khen phải.

“Kiến Hán, mày với Cửu Bả Đao bị thần kinh rồi, căn bản không có thằng dở hơi nào tham gia cái hội thi này đâu!” Hiếu Luân vẫn ở một bên khịt mũi khinh khỉnh, chẳng giống kẻ thường ngày cứ muốn giao hữu với tôi chút nào.

“Quan trọng ở đây là phần thưởng, chỉ cần có phần thưởng hấp dẫn thì sẽ thu hút được người khác tham gia thôi.” Tên Vương Nghĩa Trí cùng phòng vừa di chuột tải phim sex từ trên mạng xuống, vừa thuận miệng nói.

Đệch, tao nghèo rớt mùng tơi ra đây, lấy đâu ra phần thưởng!

“NGƯỜI MẠNH NHẤT” Vương Nghĩa Trí ngơ ngác.

“Hai chữ “MẠNH NHẤT” chính là phần thưởng to lớn nhất đối với một nam tử hán”, tôi tự hào nắm chặt tay.

Bởi vậy thằng thích khoa trương là tôi đây, liền đặt tên cuộc thi này là “Cuộc thi võ tự do Cửu Đao” và đem áp phích đi dán lên bảng tin ở ký túc xá cũng như phòng ngủ của sinh viên, thời gian được ấn định vừa đúng ngày kết thúc kì thi giữa kì, địa điểm là tầng hầm nằm ngay bên dưới văn phòng khoa Quản lý.

Không có gì lạ khi tin tức về cuộc tranh tài kì quái này lan truyền rất nhanh. Đám bạn học đều cho rằng tôi đang chém gió, trong môi trường học đường như Đại học Giao thông tuyệt đối không thể xuất hiện cuộc thi kiểu này.

Nhưng mọi người càng không tin thì tôi càng cố chấp, quyết tâm tổ chức cuộc tranh tài này đến cùng.

Mặt khác, thân là ban tổ chức kiêm tuyển thủ tham gia thi đấu thì khả năng đánh lộn của tôi cũng không thể quá cùi bắp được. Thế là tôi bắt đầu luyện quyền trong phòng ngủ, hăng hái nâng tạ và tưởng tượng mình có thể gặp phải kiểu đối thủ nào, sau đó sẽ... đấm-phát-chết-luôn!

“Cửu Bả Đao, chắc chắn mày bị điên rồi.” Kiến Hán nhìn tôi vãi mồ hôi như tắm nói.

“Phải coi trọng duyên được ngủ với người điên như tao đây! Kiến Hán, để tao đăng kí cho mày! Hô hô!” Tôi cười lớn.

Buổi tối, sau khi thi xong môn kế toán, đã có rất nhiều đứa nghe tiếng mò tới, chen chúc nhau trong tầng hầm. Còn tôi và đám bạn cùng phòng đầy nghĩa khí ung dung trải thảm ghép xuống nền đá nhằm tăng thêm độ an toàn, để những chiêu vật và ném có không gian phát huy.

Bởi đám sinh viên nghiêm túc rất sợ đánh nhau nên ở điểm đăng kí thi đấu cũng chỉ có ba người, tôi chỉ biết há hốc mồm, so với dự kiến của tôi quả là khác nhau một trời một vực.

Đúng lúc này lại có một chuyện vô cùng cảm động.

“Đúng là đáng khinh, bọn mày là một lũ hèn nhát, chỉ biết nói Cửu Bả Đao không dám tổ chức thi đấu, đến lúc tổ chức ra thì không có thằng nào dám lên, mẹ kiếp, thêm tao vào!” Hiếu Luân vốn luôn chế giễu tôi bỗng xắn tay áo đứng lên đăng ký.

“Xem ra tao cũng không thể đứng ngoài được rồi. Cửu Bả Đao, tao nữa.” Kiến Hán vỗ vai tôi rồi cởi áo ra, để lộ bộ ngực đầy lông như người tiền sử.

“Tất cả mọi người đều hăng hái như vậy, nhưng mẹ kiếp, tao không dám đánh nhau. Tuy vậy tao có thể làm trọng tài, việc tính giờ cứ để tao, Cửu Bả Đao, mày cứ lo đánh người đi.” Nghĩa Trí cũng hăng hái.

Có bạn cùng phòng nghĩa khí như vậy tôi còn biết nói gì nữa?

Mẹ nó chứ! Đây mới là tình huynh đệ chân chính!

“Như vậy, thân là ban tổ chức, mở ra cuộc tranh tài nhằm thúc đẩy tinh thần “Chân đả” của mọi người chính là trách nhiệm của tôi!” Tôi tiêu sái đi tới bàn đăng ký, ba người tham gia đang ở đó, nếu thi đẹp trai chắc chắn tôi không thể thắng tên nào ở đó cả.

Lưu Kiến Vĩ là một lưu học sinh đến từ Malaysia, đạt đai đỏ Taekwondo (hắn nói là không có tiền tham gia thi lên đai đen nhưng tôi tin chắc hắn không lên nổi đâu!), cao hơn tôi đến nửa cái đầu. Khủng hơn nữa là hắn còn học qua quyền Thái lúc ở Malaysia, trong phòng ngủ còn dùng xích treo một bao cát để luyện đá (Cho hỏi bạn tới Đài Loan để học hay để giết người vậy?) Đôi găng tay “mộc mạc” của tôi đem so với bao cát của Kiến Vĩ thì không thể dùng từ nhỏ bé để miêu tả nữa, rầm chồ thật !

“Kiến Vĩ, tôi với cậu đánh trận mở màn.” Tôi nói xong, Kiến Vĩ vui vẻ vào sàn đấu..

Toàn trường ồ lên, vỗ tay ầm ầm cổ vũ.

Đang nghĩ tại sao tôi lại chọn Kiến Vĩ ? Đơn giản, vì tôi là người mạnh mẽ, chỉ vậy thôi!

Cuốn tiểu thuyết tình yêu này viết đến đây bỗng dừng xuất hiện cảnh đánh nhau như vậy, hẳn bạn đọc cũng không tưởng tượng nổi, nhưng với cá tính của tôi mà nói thì cuộc thi đánh lộn này diễn ra giống như một chuyện không thể tránh được.

Đây là tiếng lòng của tôi, là lí tưởng một đời.

“Cứu Bả Dao, mày sẽ bị đánh chết mất!” Nghĩa Trí kéo tôi lại một bên nhắc nhở “ Đứa con gái mà thằng Kiến Vĩ thích cũng đến xem, kia kìa, là em đấy đấy. Tình cảnh này mày mà lên sàn là biến thành bao cát luôn đấy.”

Tôi đưa mắt nhìn hướng Nghĩa Trí chỉ lập tức thấy cô gái. À, cô gái này đang là bạn gái của hội trưởng câu lạc bộ Taekwondo, Kiến Vĩ chỉ cần thua kẻ chưa từng học võ như tôi thì đời này đừng hòng theo đuổi nàng nữa!

“Hừ, để tao cho mày mở rộng tầm mắt, biết cái gì là võ công thượng thừa vượt xa kiểu đánh nhau của đám lưu manh!” Tôi không để ý đến Nghĩa Trí nữa, thần nhiên ra trước mặt Kiến Vĩ , chờ trọng tài Nghĩa Trí thổi còi.

Hai bên cời giày, lùi về đứng ở chỗ miễn cưỡng được coi là sân nhà của mình.

Nghĩa Trí đi tới giữa chúng tôi, đọc to quy tắc thi đấu: “Cuộc thi bao gồm ba hiệp, mỗi hiệp một phút, nếu chảy máu sẽ tạm dừng, thắng bại phụ thuộc tiếng vỗ tay lớn nhỏ của toàn bộ người xem trong trường. Hai tuyển thủ hãy chú ý, trong thi đấu có thể chọc vào mắt, đá hạ bộ, giật tóc nhưng hậu quả tự mình gánh chịu... Địch! Còn có thể đá vào trym nữa à? Tuyet đối không được để phát sinh án mạng, cuộc thi bắt đầu!” Nghĩa Trí thổi còi.

Tôi thủ thế quyền anh còn Kiến Vĩ cười cười khoát tay hướng về phía khán giả đang vỗ tay, dáng vẻ nhẹ nhàng.

“Kiến Vĩ, đánh thật nhé!” tôi nói rồi từ từ tiến lại gần Kiến Vĩ.

“Được !” Kiến Vĩ cũng nhún vai cười cười.

Đột nhiên tôi nhanh chóng áp sát Kiến Vĩ. Quyền trái giả vờ vung lên còn quyền phải đánh thẳng vào lỗ mũi Kiến Vĩ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Kiến Vĩ ngã xuống, máu mũi trào ra.

Toàn trường tức thì kinh hô.

Nghĩa Trí tuyên bố tạm dừng trận đấu, lấy mấy tờ giấy vệ sinh nhàu nhĩ ra đưa cho Kiến Vĩ để hắn lau sạch máu mũi đi.

“Kiến Vĩ, đây là thực chiến.” tôi xin lỗi Kiến Vĩ đang nổi bão, rồi bổ sung thêm: “Nếu cậu không đánh thật tình vậy thì cẩn thận tôi đánh chobò về nhà đấy.”

Kiến Vĩ chửi mấy câu rồi lau qua loa máu mũi, tức sùi bọt mép lao về phía tôi. Nghĩa Trí vội tuyên bố cuộc thi đấu tiếp tục. Xem ra hiệu ứng từ vụ Kiến Vĩ kết cô gái đang ngồi xem trận đấu quả thực đáng sợ.

“Ồ” tôi nheo mắt, lùi về phía sau theo bản năng

Một cước đáng sợ thật!

Tôi hét lớn một tiếng, vừa định chặn hậu Kiến Vĩ đã thấy cước của Kiến Vĩ quét tới thì cực kỳ hoảng sợ.

Theo kinh nghiệm từ vô số lần đánh nhau của tôi thì đối thủ dùng cước để tấn công tôi sẽ gặp hậu quả rất thảm, bởi người bình thường không có việc gì sẽ không luyện chân nên tốc độ xuất cước rất chậm, 100% bị tôi bắt được sau đó đẩy ngã rồi cho một trận.

Nhưng Kiến Vĩ đã luyện quyền Thái và Taekwondo nên lực chân mạnh mẽ, tốc độ mau lẹ, tôi cố đưa tay đỡ lấy chỉ cảm thấy tay như bị xé nát!

Càng đáng hận hơn là Kiến Vĩ tức giận thực sự khiến cho toàn trường trợn mắt há mồm còn tôi thì không cam lòng.

“Thằng khốn này mà đá vài cú như vậy thì tay mình nát mất.”

Tôi biết mỗi lần bị hấn đá trúng sẽ phải trả giá không nhỏ nhưng tôi cũng không định né tránh để kéo dài thời gian chờ hết hiệp.

Thế nên mỗi lần Kiến Vĩ đá tôi một cước tôi lại tìm cách nện một đấm vào người hấn, một cước đổi một quyền cũng có thể coi là có vay có trả. Quả đấm của tôi hoàn toàn không giữ lực mà chuyên nhằm vào mặt Kiến Vĩ, chủ yếu liều mạng để miễn cưỡng đánh ngang với Kiến Vĩ.

Hiệp một đã qua, toàn thân tôi ướt sũng mồ hôi.

Mới qua một phút ngắn ngủi nhưng mỗi giây đều hoạt động không ngừng nghỉ đến kiệt sức, đến cả viên gạch lát trên sàn phải cùng lúc chịu cước từ song phương đã vỡ thành mấy mảnh bắn tung tóe.

Thời gian nghỉ tôi ngồi dưới đất nhìn Kiến Vĩ đang lạnh lùng ngó sang mà không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Cửu Bả Dao, mày đứng đánh thì không địch nổi Kiến Vĩ đâu...” Kiến Hán đứng bên cạnh nói.

“Tao biết nhưng tao muốn đánh ngã nó, xương sườn của tao chắc bị nó đá gãy mấy chỗ rồi, cũng nguy hiểm phết.” Tôi cười khổ, thở hồng hộc.

Nếu có thể vật ngã thằng Kiến Vĩ chuyên gia đánh tầm cao này xuống đất thì thế trận sẽ chuyển thành hai thằng lưu manh đánh nhau, phần thắng cũng là 50-50. Tuy nói đơn giản nhưng làm được thì rất khó.

Là người ai chẳng biết đâu!

Hiệp hai đau khổ đã bắt đầu. Vừa vào trận tôi đã lộ rõ vẻ mệt mỏi, xuất hiện tình trạng đánh loạn xạ vào không khí. Thói quen luyện tập điên cuồng của Kiến Vĩ vẫn không thay đổi, hấn dùng tôi làm bao cát, hung hăng tung cước đá đá đá đá...

Tôi không có cơ hội túm được chân Kiến Vĩ hay ôm hấn đẩy xuống mặt đất, tất cả vẫn là một cuộc thi võ thuật đứng thẳng như cũ. Tôi căn bản không có cơ hội xuất ra tuyệt chiêu tôi thường dùng nhất khi đánh nhau: siết cổ, mà còn bị Kiến Vĩ tặng cho gần chục cước vào bụng, đau đến ói máu.

Cứ như thế bước vào hiệp thứ ba.

Xong đời rồi, tôi cảm thấy nghẹt thở, không có thời gian hít lấy dù là một hơi. Từng quyền xuất ra nhưng không thể kích thích tinh thần đối thủ, chỉ đơn thuần gây cho hấn một chút đau đớn uy hiếp mà thôi.

Chỉ có duy nhất một chuyện đáng mừng là thời gian khá công bằng, Kiến Vĩ đã bắt đầu mệt mỏi. Chân hấn không còn mạnh mẽ nữa, tốc độ ra chân cũng không còn nhanh nhẹn. Nhưng tôi bây giờ dù có thể bắt được chân hấn, ấn ngã hấn ra đất rồi lao vào đánh loạn như trẻ con thì 90% người bị đánhngắt trước là tôi. Đừng quên rằng tay của Kiến Vĩ không bị hỏng mà vừa rồi gần như hấn không động tay chút nào!

Đang khi trọng tài bắt đầu đếm ngược, tôi cũng phải thừa nhận mình đang mừng thầm: “ Rốt cục kết thúc trận này rồi sao, mình có thể hít thở rồi...” thì chuyện không thể ngờ đến đã xảy ra

Tên Kiến Vĩ này giữa lúc trọng tài đếm ngược đã vùng chân phải lên cao...

Tôi biết trong truyện tranh võ thuật có một tuyệt chiêu trong mơ: “Đưa chân lên cao, gót chân còn vượt quá tầm mắt đối phương, sau đó hạ nhanh chân xuống, dùng gót chân hoặc lòng bàn chân tiếp xúc thân mật với đỉnh đầu hoặc mặt đối phương, chiêu này trong Karatedo gọi là “Hạ gót”, trong Taekwondo gọi là “Áp đỉnh”. Chiêu này có lực rất mạnh, mỗi lần đọc truyện thấy có người sử dụng chiêu này tôi lại cười thầm bởi “Hạ gót” yêu cầu giờ chân lên rất cao, thời gian đó thừa đủ để đối thủ né được, nguy hiểm gì chứ? Chỉ là nằm mơ thôi.

Nhưng khi bàn chân Kiến Vĩ đưa từ dưới lên ngang tầm mắt tôi thì phản ứng của tôi không phải lùi lại phía sau, lách sang trái hay né sang phải mà tự nhiên ngẩng đầu nhìn lòng bàn chân cao quá đầu mình.

Đó hoàn toàn là bản năng của sinh vật, tôi ngây ngốc ngẩn cổ nhìn.

“Hạ gót !”

Một cảm giác vỡ vụn, lan theo ý thức, dọc theo quỹ tích của “Chung Lạc”, đến sống mũi, chạm vào môi rồi cằm. Còn chưa kịp cảm thấy đau tôi chỉ thấy mẩn mẩn trong miệng, trước mắt đen kịt như bị sét đánh.

Kiến Vĩ xuất cước thành công, thầm nghĩ định đá tôi một cước nữa nhưng tôi giờ nắm đấm không còn chút sức lực nào lên, nhìn chằm chằm vào Kiến Vĩ, ngụy trang khí thế. Kiến Vĩ do dự một chút rồi lùi về phía sau một bước.

Thời gian đã đến, Nghĩa Trí tuyên bố kết quả thi đấu, mọi người vỗ tay như điên, kết quả dĩ nhiên là Kiến Vĩ chiếm ưu thế lớn, giành được thắng lợi.

Tôi đau đớn rời sàn thi đấu, trong mũi trong miệng mẩn mẩn mùi máu tươi, bên trong môi bị răng cào rách để lại vết thương khó khép miệng lại, xem ra tôi phải húp cháo một thời gian rồi.

Kiến Vĩ được mọi người vỗ tay chào đón còn tôi thì ngồi thõa mãn lấy giấy vệ sinh thấm máu trong một góc nhà.

Đủ rồi, quả thực rất thỏa mãn.

Lên đại học mà vẫn có thể đánh nhau thoải mái không bị bắt lỗi, lại còn giao đấu với đối thủ lợi lại như vậy quả là thống khoái. Dù thua cũng không làm giảm ý chí mạnh mẽ của tôi!

Trận thi đấu thứ hai và thứ ba cũng kết thúc thuận lợi dưới sự chỉ đạo của Nghĩa Trí.

Hai thắng cùng phòng tôi cũng đều giành chiến thắng, Kiến Hán thậm chí còn dùng Nhu đạo đánh bại tuyệt chiêu “đạn cước” của anh học năm ba ở câu lạc bộ võ thuật cổ truyền. Song mọi người đều nhất trí rằng trận chiến giữa tôi và Kiến Vĩ là đẹp mắt nhất vì dù sao đó cũng là trận đấu duy nhất đánh thật, trận đấu mà hai bên đều “đổ máu”.

Tôi quả thực quá kiêu ngạo rồi!

Sau khi kết thúc thi đấu tôi cao hứng mời Kiến Vĩ và đám bạn cùng phòng đến chợ đêm gần trường để ăn khuya, coi như là mừng công.

Cả miệng tôi đau muốn chết nhưng vẫn cố ngồi ăn tào phớ với mọi người. Kiến Vĩ đi theo tôi luôn miệng xin lỗi, hẳn còn nói hiệp ba may mà tôi không cố túm chân hẳn nếu không hẳn định khi bị tôi túm lấy mất cá chân sẽ lập tức tung người lên không dùng chân còn lại quét vào mặt tôi.

“Hàng ngày mình đều luyện đá xoáy vào cái bao cát trong phòng ngủ, hi vọng có lúc nào đó sẽ sử dụng đến.” Kiến Vĩ thành thật nói, dường như rất tiếc.

“Đệch! Chúng ta là bạn học mà! Cậu còn định dùng chiêu đá xoáy lái này quét vào mặt tớ !” Tôi rống lên nhưng ngay sau đó cũng cười ha hả với mọi người.

Sau khi về Ký túc xá, tôi mua một cục đá về chườm vào miệng, trong lòng càng lúc càng cao hứng. Đối với tôi, cuộc thi đấu chỉ vừa bắt đầu, khoảng thời gian vui vẻ thực sự còn ở phía sau.

May thay, ở trên bbs* tôi thấy tài khoản của Thẩm Giai Nghi vẫn sáng đèn.

“Hi hi, rảnh không?” Tôi gõ phím

“Rảnh, vừa làm xong báo cáo. Sao cậu vẫn chưa ngủ?” Nàng chậm rãi gõ.

“Sao ngủ được chứ? Tổ gọi cho cậu nhé, vừa có chuyện rất hay đấy.”

“Ok”

Ôm tâm tình đầy khí phách nam nhi trong ngực, tôi gọi điện cho Thẩm Giai Nghi.

Dù miệng rất đau nhưng tôi vẫn cao hứng kể hết mọi chuyện đã xảy ra cho Thẩm Giai Nghi, từ nhỏ cho đến lớn, không khí thi đấu, mỗi chiêu mỗi thức đều được miêu tả kĩ càng.

Thẩm Giai Nghi gần như im lặng lắng nghe, tôi chỉ nghĩ nàng không đứng ở sàn thi đấu để tận mắt chứng kiến thì có lẽ khó cảm nhận được tất cả biểu hiện dũng cảm của tôi nên tôi không ngừng cường điệu hơn.

“Quả thực rất lợi hại! Siêu khủng luôn! Tổ bị đá hai cú trực tiếp vào mặt và bụng, đau muốn chết luôn! Tổ đau suýt ngất may mà tổ giả vờ chuẩn bị xuất quyền nên Kiến Vĩ mới lùi về phía sau nếu không nhất định tổ đã bị đá cho bò lăn bò càng ra rồi.” Tôi hoa tay múa chân chém gió.

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng.

“Thực ra mỗi hiệp chỉ có một phút nhưng so với tưởng tượng của tổ còn mệt hơn gấp trăm lần, nhớ hôm đó tổ còn định đặt ra chín hiệp đấu, nếu mà làm như thế thì chắc giờ tổ không cầm nổi ống nghe quá ...”

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng.

“Cậu biết “tỉ thí đứng” nghĩa là gì không? Là đứng thẳng người đánh nhau đấy, có người nói bây giờ quyền Thái là lợi hại nhất, hôm nay tổ ít nhiều đã lĩnh giáo rồi, mẹ, quả thực quá khủng, tổ vừa tiến vào tầm chân của Kiến Vĩ, chân cậu ta không đủ gần để đá tổ liền dùng cùi chỏ thúc tổ! Tổ sợ mình gãy vài cái xương sườn rồi...”

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng.

“Mặc dù cước của Kiến Vĩ rất khủng, hấn xuất cước như roi quất nhưng nếu đánh thực sự thì người nào mạnh hơn cũng không khó đoán được. Năm đấm của tổ rất cứng đó, chỉ cần hấn ăn một đấm vào mặt nữa thì 100% là gục xuống đất luôn!”

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng, thực là tức muốn chết.

“Cậu biết “Hạ gót” không? Tuyệt kĩ “Hạ gót” trong truyện tranh đấy. Đánh nhau lâu như thế nhưng đây là lần đầu tiên tổ gặp động tác có độ khó cao như vậy, mẹ nó chứ, lúc Kiến Vĩ giơ chân lên cao rồi tổ biết chắc chắn hấn sẽ hạ gót xuống nhưng tổ lại ngu ngốc ngẩng đầu lên, thế là ...Bốp! Lỗ mũi, nhân trung, miệng, cầm tất cả đều đầy máu!” Tôi càng nói càng hưng phấn.

Cuối cùng Thẩm Giai Nghi không im lặng nữa.

“Kha Cảnh Đằng, rốt cục cậu đang nghĩ gì vậy?” nàng mở miệng, giọng nói mang theo sắc thái tôi chưa bao giờ thấy.

“... là sao?”

“Sao cậu lại tổ chức cuộc thi võ này? Cuộc thi này có ý nghĩa gì sao?” Thẩm Giai Nghi rất tức giận.

“Rất có ý nghĩa chứ, cuộc thi võ thuật tự do mà! Cậu không cảm thấy vượt quá sức tưởng tượng sao? Hai nam nhân...” Tôi há hốc mồm cứng họng, có vẻ mọi chuyện không quá thuận lợi thì phải.

“Không phải vẫn là đánh lộn sao? Kha Cảnh Đằng, cậu cố tự làm mình bị thương à, thi đấu kiểu này tổ chẳng thấy có gì hay ho cả, sao cậu lại ấu trĩ như vậy chứ?” Thẩm Giai Nghi càng nói càng tức giận, giọng điệu hệt như cô giáo.

“Ấu trĩ?” Tôi không tin vào tai mình nữa

“Đúng, ấu trĩ! Rất ấu trĩ! Cậu nói tớ nghe xem, cuộc thi võ này ngoài việc làm mình với người khác bị thương thì cậu học được cái gì?” Thắm Giai Nghi chất vấn.

“Cần học gì sao? Không lẽ nhất thiết làm gì cũng phải học?” Lòng tôi như bị xé ra.

“Ít nhất cậu phải biết rằng tổ chức cuộc thi như vậy thì mình sẽ bị thương, mà bị thương như thế hoàn toàn không đáng có! Ấu trĩ, cậu quả thực rất ấu trĩ! Tớ thấy cậu bị thương thế là đáng đời!” Thắm Giai Nghi hoàn toàn không chấp nhận.

Mà tôi càng nghĩ càng thấy khó chịu, trong lòng có cảm giác bị thương, uất nghẹn trào dâng.

Tôi không muốn cứng rắn với nàng nhưng không nhịn được.

“Ấu trĩ? Cậu không biết cuộc thi võ tự do này là một kinh nghiệm rất quý giá với tớ sao? Cậu chỉ cần cao hứng thay tớ không phải là tốt rồi sao?” Cơn giận của tôi đã hoàn toàn bộc phát.

Đầu dây bên kia, Thắm Giai Nghi giống như giật mình.

“Bất kể là võ tự do hay đánh lộn, tại sao thi đấu Taekwondo thì được, thi đấu Nhu đạo cũng được mà tớ tổ chức thi đấu võ thuật không quy củ thì lại ấu trĩ! Không phải rất lợi hại sao? Dám chọn đối thủ lợi hại nhất để thi đấu trong điều kiện như thế cần dũng khí rất lớn, không đúng sao?” Cả người tôi như muốn nổ tung.

“...Sau này cậu còn muốn tổ chức thi đấu như thế nữa sao?” Thắm Giai Nghi lạnh lùng hỏi.

“Tại sao lại không? Nhất định sẽ có lần thứ hai!” Tôi giận run người.

“Ấu trĩ.” Thắm Giai Nghi cũng tức giận.

“Tại sao cậu lại muốn tớ từ bỏ thứ quan trọng với tớ? Đây là một phần quan trọng trong tính cách tớ, cậu là người hiểu tớ nhất trên thế giới này chẳng lẽ không biết điều đó?” Tôi hít sâu nói.

“Thứ quan trọng với cậu sẽ làm cậu bị thương sao?” Nàng lạnh lùng hỏi.

Đau, thực sự rất đau.

“Tớ rất khó chịu” Nước mắt tôi chảy xuống, không còn chút tức giận nào.

Thay vào đó là một cảm giác không hiểu nổi...

“Tớ giống như không thể nào đi tiếp được nữa.” Tôi nghẹn ngào: “Thắm Giai Nghi, tớ quả thực giống như không thể tiếp tục theo đuổi cậu nữa, lòng tớ rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.”

Trong tim gào khóc không ngớt, tôi sắp đưa ra quyết định lớn nhất đời mình.

Đầu dây bên kia, Thắm Giai Nghi cũng không im lặng mà trả lời rất nhanh.

“Vậy thì cậu đừng theo đuổi nữa!” Nàng rất quật cường, tôi gần như không cảm nổi ổng nghe nữa.

Cuộc điện thoại của chúng tôi kết thúc buồn như thế

Tôi quay lại máy tính vừa khóc vừa gõ phím, viết một bức thư dài cho Thắm Giai Nghi nói lời tạm biệt.

Tạm biệt, tạm biệt, tạm biệt.

Nàng vĩnh viễn không thấy bóng lưng thương tâm của tôi, sự ấu trĩ của tôi xuất phát từ nhiệt huyết, nhờ có sự nhiệt huyết đó tôi mới có thể thích nàng lâu như vậy

Mà sự nhiệt huyết lại bị phủ nhận như không tồn tại nữa.

Tám năm rồi, tôi thích Thắm Giai Nghi được tám năm rồi.

Ba năm cấp hai, ba năm cấp ba, hai năm đại học, mỗi ngày nghĩ đến cô bé đáng yêu này cũng đủ cho tôi hạnh phúc, mỗi khi tỉnh giấc, biết được ý nghĩa cuộc sống hôm nay cũng đủ cho tôi vui vẻ.

Người cực kì quan trọng với tôi trên thế giới này lại khiến tôi nghẹn ngào.

Ở một thời khắc quan trọng trong đời, tôi đã hiểu ra sự mâu thuẫn trong cá tính của tôi và Thẩm Giai Nghi. Sự mâu thuẫn này tôi đã biết từ lâu, bạn bè xung quanh cũng nói nhưng tôi vẫn cho rằng giữa một Thẩm Giai Nghi đầy nghiêm túc và một kẻ thích sôi nổi quây phá như tôi đây, mâu thuẫn giữa chúng tôi không phải là bài xích là mà một sự tương phản lãng mạn.

Đời người có những chuyện ngoài ý muốn hẳn là do vận mệnh đã an bài.

Bỏ lỡ thời cơ nghe được lời thần chú tình yêu chỉ vì một cuộc thi đấu hoang đường, bốc đồng, để rồi tôi cùng cô gái mình yêu nhất mỗi người mỗi ngã, mỗi người đi theo lối riêng, bốn ba trên những con đường đời khác nhau.

Bốn ba, rồi lại gặp nhau.

Sau đó không lâu, tôi có bạn gái còn Thẩm Giai Nghi cũng có bạn trai.

Nhưng chuyện cũ giữa chúng tôi cũng không vì thế mà kết thúc.

Tám năm thâm yêu đã cho chúng tôi một mối liên kết sâu đậm.

Vừa giống như đôi tình nhân hạnh phúc lại vừa như bằng hữu tri kỷ.

Đó là một thứ ràng buộc.

*bbs: tiền thân của forum mạng ngày nay. Thời điểm diễn ra câu chuyện thì mạng Internet vẫn đang ở giai đoạn sơ khai.

23. Chương 23

Sống trên đời, bao giờ chúng ta cũng muốn tìm một người để “liên kết” với mình trong thế giới này.

Cách “liên kết” có rất nhiều, có “liên kết” là tình bạn, có “liên kết” là đem lại hơi ấm cho nhau, lại có “liên kết” là một sự ăn ý mờ nhạt.

Mà việc thông qua tình yêu để bước đi cùng nhau, chính là mối liên hệ mà chúng ta muốn hướng tới nhất.

Trong bộ Manga kinh điển H2, Hiro thấp hơn Hiraki cả một cái đầu, cuối cùng khi chiều cao vượt qua Hiraki vẫn không thể ở cạnh bên cô được.

Manga là như thế, các bạn không phải đang đọc một quyển tiểu thuyết hư cấu mà chính là nhân sinh thực tế của cuộc đời tôi.

Tôi chỉ biết cố gắng hết sức, chứ không thể xoay chuyển được kết cục cứ mãi mãi mập mờ.

Với tôi, quá trình theo đuổi Thẩm Giai Nghi vẫn không thể nào vượt qua khoảng cách 3cm kia, 3 cm gian khổ.

Bỏ cuộc rất đau, thực sự rất đau. Đau đến mức tôi hoàn toàn không thể nghĩ ra bất cứ hình ảnh so sánh nào để chuyển tải nỗi đau ấy.

Trong những ngày đi học, hoặc có thể nói là làm quen với việc “không thể ở cùng một chỗ với Thẩm Giai Nghi”, tôi cũng phải sửa lại mối liên kết giữa mình và Thẩm Giai Nghi. Đa phần là cố ý né tránh, có một khoảng thời gian rất dài tôi không gặp Thẩm Giai Nghi, chỉ gọi điện chúc phúc Thẩm Giai Nghi và bạn trai, lắng nghe nàng kể về mối quan hệ của mình giống như... bạn bè thực sự.

Còn tôi, bạn gái tôi có nickname là Cún Bông.

Hẹn hò với Cún Bông là một trải nghiệm tình yêu rất khó diễn tả đối với tôi. Tôi theo đuổi Thẩm Giai Nghi suốt tám năm, tám năm đó đã làm cạn kiệt sức lực của tôi, rất nhiều tổ chất điên cuồng trong cá tính đã bị thiêu đốt sạch sẽ, bởi vậy tôi bắt đầu tìm hiểu một người con gái khác với tiết tấu khá điềm đạm.

Yêu một lần nữa, lại là tám năm dài đằng đẵng.

Đời người mãi mãi ly kì hơn tiểu thuyết hư cấu. Mấy tháng sau khi tôi hẹn hò với Cún Bông thì Thẩm Giai Nghi chia tay với bạn trai.

Lúc biết tin này qua điện thoại, tôi phần chấn cả người.

“Nhanh quá vậy, sao cậu lại chia tay?” Tôi kinh ngạc, tâm trạng rất tốt.

“Này, cậu việc gì phải giả vờ kinh ngạc như vậy? Cậu thấy có gì lạ lắm sao?” giọng Thẩm Giai Nghi không có chút buồn bã nào.

“Cậu không chọn tớ mà chọn hần chứng tỏ hần tốt hơn tớ. Nói thực tớ thấy mình đã rất tốt rồi nhưng hần lại còn tốt hơn thì sao cậu lại có thể chia tay với hần?” Tôi không tưởng tượng ra nổi.

“Muốn hẹn hò với ai cũng không liên quan quá nhiều đến con người hần, chủ yếu là do cảm giác.” Thẩm Giai Nghi ngừng lại 1 chút rồi chậm rãi nói: “Thực ra trước đây rất lâu tớ đã từng ngồi đoán xem có phải cậu thích tớ không.”

“Chẳng lẽ tớ giả vờ không giống sao?” Tôi cười.

“Mặc kệ cậu giả vờ giống bạn bè bình thường thế nào thì tớ vẫn cảm giác được cậu thích tớ... Không, phải nói là trân trọng.” Thẩm Giai Nghi nói nhấn mạnh từng chữ: “Cậu rất trân trọng tớ.”

“...”

“Đủ để cho tớ cảm nhận được mình rất hạnh phúc.”

Tình cảm bị đè nén trong lồng ngực như muốn bùng phát. Hơi thở của tôi bỗng ngừng lại.

“Cho tới giờ cậu không ghét tớ sao?” Tôi hít thật sâu hỏi.

“Sao lại vậy được... Tớ rất thích, thích cảm giác được cậu thích.” Nàng cẩn thận nói rất từ tốn giống như mỗi chữ trong đó có một sức nặng đặc biệt.

Không khí trầm xuống, tôi im lặng hồi lâu, Thẩm Giai Nghi cũng không nói gì.

Một lúc lâu sau.

“Này, cậu vẫn chưa nói tại sao lại chia tay, tại hần đối xử không tốt với cậu à? Hay cậu thích ai khác?” Tôi hơi cố tỏ ra thần nhiên.

“Cũng không hẳn. Tớ chỉ cảm thấy hần thích tớ vẫn chưa đủ.” Bên kia điện thoại, Thẩm Giai Nghi như có suy nghĩ gì đó, nàng than thở: “Thực ra tớ cũng biết mình làm thế là không tốt nhưng quả thực không thể không nói chia tay. Sau khi được cậu theo đuổi tớ cảm thấy dù người khác có thích tớ thế nào cũng không thể so sánh với cậu được...”

Linh hồn tôi run rẩy.

“Thì ra cảm giác được cậu thích rất hạnh phúc. Trước kia tớ chỉ cảm thấy được cậu quan tâm là việc tất nhiên.” Thẩm Giai Nghi ấn ý: “Đây chắc là báo ứng của tớ.”

“Nếu mấy tháng trước cậu nói cho tớ thì không biết tớ sẽ vui đến mức nào nữa.” Tôi yếu ớt đáp.

“Bây giờ nói cho cậu chẳng lẽ cậu không vui sao?” Thẩm Giai Nghi cười phá lên.

“...” Tôi cười khổ “Đang rất vui đây.”

Vui ư, tôi cũng chỉ biết cố tỏ ra như thế

Tôi còn biết làm gì nữa ? Tôi đã bước ra khỏi tình yêu với Thẩm Giai Nghi, lặng lẽ đứng ở ranh giới của thứ gọi là ‘Tình hữu nghị lâu dài’. Trong cái biên giới này có đủ những tia nắng ấm áp, nếu chúng tôi cần, bất cứ khi nào cũng có thể không ngần ngại gì mà vỗ vỗ lên lưng nhau.

Đây mới thực sự là nơi tình cảm không cần đáp lại. Cũng là nơi tôi không muốn rời đi.

“Tớ cũng rất thích, năm đó tớ thực sự thích cậu.” Tôi chỉ biết nắm chặt ống nghe, chậm rãi nói: “Tớ lúc ấy, gần như không có lúc nào không tỏ sáng lấp lánh ấy.”

“Cảm ơn cậu.” Nàng nói

Lên năm thứ ba, chúng tôi dần bước ra khỏi thế giới theo đuổi Thẩm Giai Nghi.

Hết năm thứ ba trừ người có thực lực mạnh nhất là tôi và A Hòa, thành Tạ Mạnh Học tham gia câu lạc bộ thanh niên Từ Tế của Đại học Y Đài Bắc (thiết nghĩ cũng biết là vì sao rồi !), cửa được một cô nàng ăn chay, từ đó bắt đầu cuộc đời ăn chay hoàn toàn mới mẻ. Đỗ Tín Hiền tham gia hội sinh viên tình nguyện Đại học Phùng Giáp (thật là thiện lương quá đi mất !) cũng đã tìm được bạn gái, chỉ dành lại nụ cười thoáng qua cho quá khứ thầm yêu Thẩm Giai Nghi năm nào.

Buổi tụ tập nhân dịp tết Âm lịch năm ấy, đám chúng tôi tụ tập ngồi xuống sàn đánh bài, đề tài chính lại quay về Thẩm Giai Nghi.

“Có vẻ người ‘có thể theo đuổi Thẩm Giai Nghi’ chỉ còn lại Liêu Anh Hoàn đúng không nhỉ ?” Hứa Bác Thuần nói, cầm bài lên nhìn bốn phía.

“Hô hô, đúng đấy, không ngờ lại đến lượt tao theo đuổi Thẩm Giai Nghi sao?” Liêu Anh Hoàn cười đắc ý nói: “Đối thủ còn lại càng lúc càng ít, hơn nữa gần đây tao hay gọi điện cho Thẩm Giai Nghi đấy.”

“Theo đuổi á, cho mày đuổi.” Tôi phì cười rồi gập bài: “Không theo.”

“Có bản lĩnh thì mày theo đuổi đi.” A Hòa chẳng tỏ thái độ gì, không gập bài mà đẩy mã ra: “Tao theo.”

Vậy là Liêu Anh Hoàn nhanh chóng hành động, mỗi tối đều gọi đến phòng kí túc xá của Thẩm Giai Nghi, dùng cách cửa hắt từ từ cửa, cửa cửa cửa.

Một đêm nọ, Thẩm Giai Nghi gọi điện cho tôi, nói rằng nàng quyết định làm bạn gái của Liêu Anh Hoàn.

“Tớ nói cho cậu biết đầu tiên đấy.”

Tôi cũng không quá kinh ngạc vì Liêu Anh Hoàn quả thực rất giỏi lại ở trong đội quân sư quạt mo hồi tôi theo đuổi Thẩm Giai Nghi. Lí lịch, tài liệu thầm yêu Thẩm Giai Nghi cũng chất đầy một chồng, bên trong ghi lại toàn những việc bị tôi hãm hại.

“Chà chà, tớ dùng tám năm tuổi thanh xuân cũng không theo đuổi được mà hắt lại làm được, quả thực rất giỏi.” Tôi cố gắng dùng giọng không để ý nhất để nói: “Phải đối tốt với bạn của tớ đấy, nó cũng rất thích cậu mà.”

“Ừ” nàng trả lời rất đơn giản.

Cúp điện thoại, toàn bộ tâm trạng phức tạp của tôi được viết hết lên mặt.

Cún Bông cầm tách trà nóng tới hỏi tôi có chuyện gì xảy ra nhưng tôi chỉ cười cười bảo không có gì.

Sau đó có một cuộc điện thoại thứ hai gọi đến.

“Kha Đăng! Thẩm Giai Nghi vừa đồng ý làm bạn gái tao trong điện thoại xong đấy!” Liêu Anh Hoàn không kìm được sung sướng, có vẻ đang vội vàng lấy điện thoại báo cho từng thằng rồi.

“Thật à? Mày giỏi!” tôi cười.

“Chúc phúc cho tao ! Nhanh ! Chúc phúc cho tao đi !” giọng Liêu Anh Hoàn vang lên không ngớt.

“Nói thừa, hai đứa chắc chắn sẽ rất hạnh phúc!” Tôi hít thật sâu nói vào điện thoại.

Liêu Anh Hoành cúp điện thoại để báo tin cho một thằng khác.

Hai tháng sau, ngay cả cầm tay cũng chưa cầm thì Liêu Anh Hoành đã chia tay với Thẩm Giai Nghi rồi.

Thực giống như chưa từng hẹn hò vậy.

Lúc kể lại cho chúng tôi nghe chuyện chia tay, Liêu Anh Hoành giống như không thể tin được, mặt ngây ngốc, không ngừng lẩm bẩm. Tôi rất buồn cười nhưng lại không dám.

“Mẹ kiếp, quả thực không khác gì đánh mặt chược.” A Hòa cười như thằng điên, bấp đuôi béo rung rinh, ra vẻ hiểu biết bình luận: “Tao đã sớm biết rồi. Kha Đằng chờ bài ngon, Liêu Anh Hoành tưởng ừ nhưng rốt cục lại ừ nhầm!”

Thì ra, là ừ nhầm.

Nhưng đối với tôi ngay cả ừ nhầm cũng không được ...

24. Chương 24

Sau vụ “chìm tàu” quái lạ của Liêu Anh Hoành không có lời giải thích thì đêm trước Trung Thu đột nhiên có động đất.

Lúc đó tôi đang nằm trên giường tầng đọc sách thì đột nhiên có một cơn địa chấn, cả kí túc xá dao động kịch liệt giống như một khối đậu phụ, hơn nữa dường như không có dấu hiệu ngừng lại.

Vách tường bên cạnh phát ra tiếng ầm ầm sồn cả da gà.

“Sao địa chấn kinh khủng quá vậy.” Tôi ngồi thẳng dậy, nhìn Vương Nghĩa Trí cũng vừa ngủ dậy.

“Me! Chạy mau!” Vương Nghĩa Trí kêu to, tung mình nhảy từ giường tầng xuống.

“Gi thế!” Kiến Hán bần thần, nhìn phản ứng của chúng tôi.

“Cửu Bả Dao, mày còn không chạy nhanh đi! Chúng ta đang ở tầng đây!” Thạch Hiếu Luân lấy lại tinh thần gọi tôi.

Thế là bốn người chúng tôi chạy thật nhanh ra khỏi phòng ngủ, ngoài hành lang cũng có vô số bạn học đang chạy xuống, đoàn người lao thẳng xuống lầu, chạy đến quảng trường trước kí túc xá.

Trên quảng trường đã sớm kín hết chỗ do tất cả mọi người từ kí túc xá chạy ra, ai nấy đều đang bàn tán vì sao động đất lần này lại lâu và mạnh như vậy, đồng thời bắt đầu suy luận tâm chấn và đặt cược xem ngày mai có được nghỉ học hay không.

Rõ ràng là một tai nạn đáng sợ nhưng mọi người lại mãi mê bàn tán linh tinh. Cho đến lúc có người nghe radio được tin tâm chấn có thể ở Đài Bắc hơn nữa rất có thể gây ra tổn thất chưa từng có từ trước đến nay thì mọi người mới bình tĩnh, bắt đầu gọi điện về nhà hỏi thăm.

Tôi vội cầm lấy di động gọi điện mà không ngớt lo lắng bởi mạng binghên. Tôi không ngừng gọi điện về nhà, cho bạn gái, cho Thẩm Giai Nghi nhưng chỉ nghe thấy tiếng tút tút.

Vất vả hồi lâu mới liên lạc được với gia đình và bạn gái, biết họ không việc gì nhưng tôi vẫn không gọi được cho Thẩm Giai Nghi. Lời đồn về động đất quanh tôi càng lúc càng nhiều, khả năng chấn động ở Đài Bắc càng lúc lớn, lòng tôi càng thêm bất an.

Trước buổi điện thoại công cộng có một hàng dài người đang đứng, đợi đến lượt mình chắc trời sáng mắt.

“Cửu Bả Dao, hay đổi chỗ khác mà gọi.” Thạch Hiếu Luân vầy vầy tay, dềnhì: “Người ở đây nhiều lắm dễ làm quá tải, chúng ta phi xe ra ngoài tìm chỗ ít người hãy gọi.”

“Mày biết chỗ nào không?” tôi nghi ngờ nhưng cũng bắt đầu phi ra nhà để xe.

“Không biết!” Thạch Hiếu Luân nói như chém đinh chặt sắt và cũng chạy theo.

Tôi lái xe máy rời khỏi Đại học Giao thông, hướng về những nơi vắng vẻ ở Trúc Đông, thỉnh thoảng dừng lại gọi điện thoại, lúc này trên đường tất cả mọi người đều mang dép lê mặc áo ngủ ra ngoài nói chuyện phiếm, gần như là toàn bộ thành phố đều bị cúp điện, trên đường mờ mờ ảo ảo.

Cho đến khi nhận được điện thoại của Thẩm Giai Nghi là đã qua một lúc rất lâu rồi.

“Cậu không sao chứ?” Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao, chỉ là trận động đất vừa rồi thật đáng sợ.” Thẩm Giai Nghi vẫn còn sợ hãi.

“Cậu không có chuyện gì là tốt rồi... Tổ nghe bạn học ở Đài Bắc nói, khách sạn gần nhà họ bị sập luôn, cho nên nói không chừng trung tâm địa chấn chắc ở Đài Bắc phải không? Haiz — tóm lại, cậu không sao là tốt rồi.” Tôi dừng xe ven đường, tắt máy.

Vừa ngừng đầu, bầu trời đầy ánh sao bi thương.

“Cậu thì sao? Đang ở kí túc xá trường à?”

“À không. Mới vừa bị dọa chết khiếp, cả tòa nhà giống như muốn bứt ra khỏi mặt đất bỏ chạy vậy.”

“Cậu thật tốt. Đến giờ mà vẫn quan tâm đến tớ như vậy, tớ rất cảm động.” Cô ấy thở thẽ nói.

“Cảm động cái đầu cậu ấy, cậu là cô gái tớ theo đuổi suốt 8 năm, không nhớ cậu thì sau này tớ biết tìm ai để nhớ lại chuyện xưa của tụi mình.” Tôi hầm hè, cổ tình gạt cảm xúc đi.

Khó khăn lắm mới gọi được, tôi không muốn cúp điện thoại lúc này.

Bởi vì “lịch sử” tôi thích Thẩm Giai Nghi thật sự là quá lâu, trong lòng bạn gái tôi vẫn còn có sự ngăn cách với Thẩm Giai Nghi, vì để tránh khỏi cãi nhau với bạn gái, tôi càng ngày càng ít liên lạc với Thẩm Giai Nghi, liên lạc càng ít thì đề tài nói chuyện càng trở nên hiếm hoi, thậm chí hai, ba tháng mới liên lạc một lần thưa thớt.

Nhưng vậy càng làm tôi thêm quý trọng thời gian tán gẫu với cô ấy. Ví dụ như bây giờ.

Nhờ vụ động đất long trời lở núi, đêm đó chúng tôi lại giống như trước đây, trò chuyện trên trời dưới đất, nhiều kỉ niệm từ hồi cấp hai cấp banhurst được xối tung lên, trải đầy khắp mặt đất.

Tình cảm của tôi, như bị cuốn vào trong một phép thuật huyền bí nào đó, thoải mái lăn lộn trong hồi ức.

Thẩm Giai Nghi không nỡ cúp điện thoại, tôi cũng không ngại bị gió thổi suốt đêm.

“Có nhớ tối hôm công bố điểm thi đại học, cậu từng hỏi tớ, có muốn nghe câu trả lời từ cậu hay không?” Tôi hỏi trong làn gió.

“Dĩ nhiên là nhớ, tớ muốn nói, nhưng cậu không chịu nghe.” Cô ấy có vẻ đắc ý.

“Tớ khi đó không có dũng khí, giờ thì khác rồi... Tớ muốn nghe.”

“Cậu đó, bỏ lỡ mất cơ hội rất tốt rồi.”

Tôi mỉm cười.

“Khi đó tớ không hiểu được, tại sao cậu không chịu nghe tớ nói tớ thích cậu, muốn ở bên cạnh cậu? Cậu xin tớ đừng nói, tớ cũng không muốn tự nói ra.”

“...” Tôi từ cười mỉm biến thành cười khổ.

“Kha Cảnh Đằng, cậu lúc nào cũng quá tự tin, luôn miệng nói ngày nào đó nhất định sẽ đuổi kịp tớ, cưới tớ, nhưng lúc đối mặt với câu trả lời lại trở nên nhát như cầy ấy”. Cô ấy trêu tôi.

“Bởi vì lúc ấy tớ quá thích cậu rồi, thích đến mức nếu đáp án của cậu đẩy tớ ra xa ngàn dặm, tớ sẽ không biết làm thế nào để mình đối mặt với cậu... đối mặt với chính mình.” Tôi thành thật, gãi gãi đầu.

“Nhưng mà, tớ cũng có lỗi.”

“Sao? Đồ cậu mạnh Thẩm Giai Nghi cũng có lúc phạm sai lầm?”

“Cái gì mà đồ cậu mạnh.” Cô ấy cười khúc khích. “Thường nghe người khác nói, tình yêu đẹp nhất chính là lúc còn mập mờ, đợi đến lúc thực sự ở bên nhau, rất nhiều cảm giác sẽ biến mất không còn nữa. Lúc ấy tớ nghĩ cậu không muốn nghe đáp án, vậy dứt khoát để cậu theo đuổi tớ lâu thêm một chút, nếu không một khi cậu đuổi kịp tớ rồi sẽ lười đi, vậy chẳng phải tớ sẽ mất mát rất lớn sao? Cho nên liền nhin không nói cho cậu biết đáp án luôn.”

“Đáng ghét, sớm biết vậy tớ đã nghe rồi.” Tôi oán hận không dứt. “Chonên chúng ta tiếp tục thưởng thức thời kỳ mập mờ đẹp nhất trong tình yêu, lại không ăn được quả ngọt cuối cùng. Đáng ghét, quả thật cậu phải chịu một nửa trách nhiệm.”

“Còn dám nói nữa... Ai biết người luôn miệng nói muốn cưới tớ, thế mà một chút cách trở cũng không chịu nổi, mắng hai câu đã la hét đòi chia tay, chưa được mấy ngày thì bỏ đi tìm bạn gái khác. Thật giống như là giả vờ yêu ta vậy!” Cô ấy đã kích tôi.

“Hmm, chưa biết là ai à? Vậy mà dùng phương thức tuyển bạn trai để hưởng ứng với tớ đây. Nói ta trẻ con, mình cũng chẳng hơn được mấy à!” Tôi đã xoáy lại.

Chúng tôi cười vang, sáng khoái không ngớt.

Bíp bip, bip bip... Điện thoại di động của tôi phát ra tiếng âm thanh báo pin sắp cạn.

“Sắp hết pin rồi.”

“Tối nay cảm ơn cậu đã nghĩ đến việc gọi điện thoại thăm tớ.”

“Ừ. Tớ mới phải cảm ơn cậu đã nói cho tớ biết đáp án năm đó, nói thật, tớ đã thở phào nhẹ nhõm, đáp án của cậu đã cho tớ biết thì ra tớ thích cậu cũng nhận được sự đáp lại, chứ không phải tớ chỉ khiêu vũ một mình. Điều này thật quan trọng với tớ.” Tôi liếc nhìn ánh sao màu hồng trên bầu trời thành phố, nói “Tuổi trẻ của tớ, chưa bao giờ là một cuộc độc thoại.”

“Cậu nói thật cảm động, có lẽ sẽ có ngày cậu là một nhà văn đó.”

“Vậy nhé, hẹn gặp lại.”

“Chờ chút...” Cô ấy vội nói.

“Sao?”

“Nếu như điện thoại không ngắt đột ngột, vậy sẽ kể cho cậu nghe một chuyện, đảm bảo cậu sẽ khó chịu rất lâu đấy.”

“Xin cung kính lắng nghe”

“Kể từ khi cậu có bạn gái, tớ còn tưởng rằng cậu thích tớ thì sớm muộn cũng sẽ chia tay với bạn gái, khi đó tớ có thể đăng hoàng đến với cậu. Kết quả là đợi mãi đợi mãi mà hai người vẫn hạnh phúc, làm cho tớ ướcchị được như vậy, nhưng cũng không có cách nào cả.”

Như vậy là sao? Nhưng tôi cũng rất cảm động.

Nhưng cuộc đời không chỉ có mỗi mình mình, thích ai đó, cũng không phải chỉ một người.

Tôi đã đem một cô gái khác khảm vào trong cuộc đời của tôi, cuộc đời của cô bé kia cũng vậy. Tôi không cách nào quay đầu lại, đó cũng là tình yêu mà tôi yêu quý bảo vệ.

“Không có cách nào, tớ chính là một người như thế. Một khi đã thích rồi, thì phải dốc hết sức mình.” Tôi thừa nhận.

“Đúng vậy, tớ thích cậu là người như thế. Nhưng kỳ thật ngày Cá tháng Tư năm nay, tớ vốn muốn gọi cho cậu, hỏi cậu có muốn ở bên tớ hay không.” Giọng nói của cô ấy nhẹ nhàng, cũng không hàm chứa thất vọng.

“Thiệt hay giả đó!” Tôi cực kỳ kinh ngạc.

“Thật đó. Nếu cậu trả lời không, vậy tớ còn có thể cười nói đó là trò đùa ngày Cá tháng Tư. Nếu cậu gật đầu nói có, vậy thì chúng ta sẽ là một đôi rồi.” Thẩm Giai Nghi thoải mái nói.

Trong nháy mắt, người tôi hầu như cứng đờ.

“Một chút cũng không giống phong cách của Thẩm Giai Nghi xưa nay?” Tôi ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy, cho nên cậu có thể tự hào được rồi đó, Kha Cảnh Đằng”. Cô ấy trêu.

Gần như không còn lời nào để nói, trong lòng tôi ngập tràn cảm động.

Mặc dù tôi không cách nào cho cô ấy tình yêu như cô ấy hi vọng, nhưng cô gái mà tôi yêu sâu sắc này cũng không hề luyến tiếc tấm lòng của mình, cô ấy trút hết những gì tôi bỏ lỡ vào tận sâu trong trái tim tôi.

Ngập tràn, ngập tràn âm áp.

“Thiếu đi tơ hồng se duyên của Nguyệt lão, hết thủy dựa vào nỗ lực của mình tìm kiếm tình yêu thật khổ cực, bỏ lỡ rất nhiều cơ hội.” Tôi thành tâm hi vọng.

“Có lẽ ở một thế giới khác, chúng ta đã là một đôi rồi.”

“...Thật mong muốn được như họ quá.” Cô ấy đồng tình.

Giọng nói của Thẩm Giai Nghi biến mất khi điện thoại hết pin.

Tôi không lập tức nổ máy, chỉ đứng ngơ ngẩn nhớ lại từng câu trong cuộc đối thoại vừa rồi, tưởng tượng khuôn mặt đã lâu không gặp của cô ấy, vẻ mặt của cô ấy. Thật muốn chính mắt nhìn thấy Thẩm Giai Nghi, nhìn dáng vẻ của nàng khi nói ra những lời ấy.

Gió đêm thổi qua, nhẹ nhàng chạm vào thân thể của tôi, lại nhẹ nhàng rời đi.

Năm 1995, ngày 21 tháng 9, lúc 4 giờ 7 phút sáng, Đài Loan phát sinh một vụ động đất mãnh liệt đến 6,8 độ richter.

Đêm đó, tôi hai mươi một tuổi, trong lòng cũng đã xoay chuyển xoay trời lệch đất giống như thế.

Tình yêu giữa tôi và cô ấy rồi cuộc cũng không có một kết thúc hạnh phúc, thật sự chấm hết rồi.

Nhóm nhạc Underground Sodagreen mới phát hành một album, có bài “Cá bay” có lời bài hát rất tuyệt: “Đơm hoa không quả thì sao chứ? Vì sao là các cứ phải bơi?”

Yêu thương không có kết quả, chỉ cần nở hoa, màu sắc đã rất rực rỡ rồi.

Được trông thấy màu hoa rực rỡ đó, tuổi thanh xuân của tôi, không hề đáng tiếc.

25. Chương 25

Trong phim Forest Gump có một câu: “Life is like a box of chocolates. You never know what you’re gonna get.” Cuộc sống giống như chiếc hộp sô cô la vậy, bạn sẽ chẳng bao giờ biết mình sẽ ăn phải vị gì.

Phim ảnh luôn lồng ghép rất nhiều câu danh ngôn kinh điển, cố gắng dạy cho chúng ta nên nhìn đời với ánh mắt thoáng hơn, mong đợi trở thành tâm nguyện của chúng ta.

Bề ngoài chúng ta tán dương những câu nói ấy là rung động tâm can, ý nghĩa sâu sắc, nhưng trên thực tế chúng ta thường ôm chặt lấy cuộc đời mình bằng một cách duy nhất: mặc cho cuộc đời như một ván bài may rủi, còn vui vẻ đẩy về phía Thượng đế.

Có lúc chúng ta là người có ý chí sắt đá nhưng lại cũng có những lúc mềm yếu.

Cuối năm 1999, một thằng đọc cực nhiều sách tạp nham như tôi dễ dàng vượt qua kì thi viết vào làm nghiên cứu sinh khoa Xã hội của Đại học Thanh hoa.*

Đến phần thi vấn đáp, cần có một “tác phẩm liên quan đến ngành Xã hội học” để các giáo sư bộ môn duyệt qua, nhưng trước đây tôi học khoa Quản lý khoa học chứ có phải Xã hội học chính quy đâu nên gặp khó khăn trong việc chuẩn bị tác phẩm.

Phải làm thế nào? Tôi nghĩ đi nghĩ lại thấy rằng tốt hơn hết là thay vì chém bừa một bài luận chẳng bằng nói về một cái gì đó hay hơn. Hơn nữa các giáo sư của môn Xã hội học chẳng phải đều rất thông minh, dĩ dĩ dĩ sao ?

Thế là tôi viết thiên tiểu thuyết đầu tiên trong đời mình... sáu chương đầu tiên của “ Quả bom sợ hãi”, để nộp thay bài luận học thuật. Cuốn tiểu thuyết này nói về một sinh viên nọ, sáng sớm tỉnh dậy bỗng thấy tất cả âm thanh, ngôn ngữ, chữ viết quanh mình đều mất đi hình thái vốn có của nó, chữ viết biến thành giun, âm thanh biến thành tạp âm không theo quy tắc. Trong lúc hoảng sợ tột độ, người sinh viên này đã phát hiện ra sự biểu đạt bên trong những kí hiệu ấy. Đây là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng theo phong cách của Junji Ito.

Tôi càng viết càng tâm đắc, không ngừng lại được, còn chú thích bên trên để chứng tỏ đây là một câu chuyện mang tính xã hội, gọi là bệnh sợ hãi thành phố, thậm chí còn khoái trá nghĩ tên của tiểu thuyết dự kiến sáng tác trong sáu tháng và lên kế hoạch xuất bản trong ba năm tới.

Đến ngày thi vấn đáp, các giáo sư chẳng hiểu làm sao mà người nào cũng nhìn tôi cười trộm, không biết có phải do bọn họ cảm thụ được nét hài hước trong “Quả bom sợ hãi” không hay hôm ấy trên người ai cũng dính mấy con bọ chết.

“Em Kha, mấy trang tiểu thuyết em nộp cho chúng tôi là nghiêm túc chứ ?” Một vị giáo sư nhìn tôi đăm chiêu.

“Rất tuyệt đúng không ạ? Cuốn tiểu thuyết này mặc dù chưa viết xong, nhưng có thể nhận thấy những tiềm chất của xã hội trong đó, em nhận thấy việc thực hành môn Xã hội học trong việc sáng tác tiểu thuyết rất không tồi...” Tôi thao thao bất tuyệt.

“Đợi đã, em kể ra rất nhiều kế hoạch xuất bản vậy không biết trước đây em đã có kinh nghiệm chưa ?” Một vị giáo sư hỏi.

“Không ạ. Nhưng châm ngôn sống của em là: “If you risk nothing then you risk anything” Nếu bạn không dám mạo hiểm gì tức là bạn đang mạo hiểm tất cả.” Tôi tự tin giơ ngón tay cái lên.

“Vì vậy ?” Vị giáo sư ghéech chân lên.

“Em cảm thấy chỉ cần em không từ bỏ việc viết tiểu thuyết thì kế hoạch xuất bản sớm muộn gì cũng sẽ thực hiện được.” Tôi cười cười.

Vậy là, tôi trượt.

Dù bao nhiêu năm qua đi, tôi cũng không quên được câu châm ngôn ấy.

Trong điện thoại.

“Thế là cậu phải đi nghĩa vụ quân sự à?” Thẩm Giai Nghi.

“Không, tớ có một thứ quan trọng hơn nhất định phải thực hiện.” Tôi nói chắc nịch.

“Thứ gì thế ?” Nàng tò mò.

“Có thể nó sẽ quyết định cuộc đời tớ.” Tôi nhìn lên màn hình máy tính, vừa mới đăng cuốn tiểu thuyết chưa hoàn thành lên mạng.

Tôi quyết định hoãn tốt nghiệp một năm.

Sau khi vì Lý Tiểu Hoa mà học khối Tự nhiên, lại vì Thẩm Giai Nghi mà học khoa Quản lý Đại học Giao thông, đến năm thi nghiên cứu sinh ấy, cuộc đời tôi lại một lần nữa chệch ra khỏi quỹ đạo.

Lần này, không ai nói cho tôi biết phải làm thế nào mà hoàn toàn do cảm giác mãnh liệt từ sâu trong nội tâm.

Tôi chỉ phải trả cái giá trong mơ 2000 đồng mỗi tháng gồm cả điện nước cho một căn nhà ba tầng của phụ huynh một học sinh mà tôi dạy kèm. Chủ nhân của căn nhà này là một phụ nữ xuất gia thường đi đây đi đó nên tôi ở chỗ này cũng coi như trông nhà cho người ta.

Trong căn nhà thuê với giá siêu rẻ này đã giúp một tiểu thuyết gia là tôi đây không những hoàn thành mười vạn chữ “Quả bom sợ hãi” chưa viết hết mà còn viết thêm vài quyển tiểu thuyết nữa như : “Khu rừng dương vật”, “Cái bóng”, “Tủ lạnh”, thẳng cho tới khi kì thi nghiên cứu sinh sang năm sắp ập đến, tôi mới điên cuồng ôm sách vở găm nhăm như phát điên, nhưng đêm đêm vẫn không nhịn được len lén viết tiểu thuyết dài kỳ “Dị mộng”.

Khoảnh khắc “Dị mộng” hoàn thành cũng là lúc mất tôi trần lệ. Tôi biết theo một cách nào đó tôi đã chứng minh có một “liên kết” giữa tôi và sáng tác tiểu thuyết, hoàn thành nó bằng tình cảm và chữ nghĩa.

Từ giờ trở đi tôi và tiểu thuyết đã có một sự ràng buộc chặt chẽ với nhau.

Thông qua việc sáng tác tiểu thuyết, tôi có thể biểu đạt những suy nghĩ của mình một cách rõ ràng, phân tích thật cẩn thận, sắp xếp lại chúng qua lăng kính văn chương rồi đưa lên mạng, qua đó “liên kết” với nhiều người trên trái đất này hơn nữa.

Đó là ham muốn mà tôi không thể nào kiềm chế nổi.

Cuối cùng tôi cũng thực sự có mơ ước rồi: trở thành vua kể chuyện.

Cuống rón truyền chất dinh dưỡng giữa người sáng tác và câu chuyện, đoạn ngắn, đoạn dài; vô tình hay cố ý; để phô diễn hay làm sứ mệnh của mình.

Mà tình cảm của tôi với Thẩm Giai Nghi, những câu chuyện cũ từng giọt từng giọt thấm vào tiểu thuyết “Nguyệt lão”, rồi lại đưa tên của những bạn bè thân vào trong các câu chuyện, như là một cách để lưu giữ kỉ niệm. Và tôi biết rằng, cuối cùng sẽ có một ngày tôi đưa tuổi trẻ của đám bạn bè chúng tôi và Thẩm Giai Nghi vào một cuốn tiểu thuyết quan trọng nhất.

Cuốn tiểu thuyết đó sẽ không đơn thuần chỉ là một cuốn sách mà còn là những kỉ niệm, những hoài ức chân thực, tuyệt đẹp như các bạn đang đọc.

Có người nói muốn biết cuộc đời của một người tốt hay xấu thì phải dựa vào giác ngộ trong cuối đời của người ấy. Và có lẽ cái kết mới là tất cả, còn những thứ trước đó thì không cần kể đến. Dưới cái nhìn của một người viết tiểu thuyết thì ở một mức độ nào đó tôi có thể đồng ý với nhận định đó – một cái kết làm rung động trái tim người đọc có thể trở thành đôi cánh mạnh mẽ nhưng lại không thiếu phần mềm mại cho câu chuyện, đến phút cuối cùng nó sẽ chấp cánh để hàng triệu trái tim cùng bay thật cao.

Tôi có thói quen suy nghĩ kĩ về kết thúc của câu chuyện, tập trung suy tính một cái kết thật hấp dẫn, xem xét chỗ nào còn thiếu sót cho đến điều chỉnh tiết tấu câu chuyện. Ví dụ như ai cần nói gì để làm phực bút, ai làm chuyện gì sẽ ảnh hưởng đến quyết định sau này.

Nhưng với câu chuyện thời thanh xuân này, tôi mong có thể mang đến cảm giác chân thực nhất cho bạn đọc nên đành để mặc kết thúc chưa trọn vẹn bởi tôi cũng không có cách nào biết câu chuyện tương lai ra sao, nên chẳng thể viết tiếp được.

Đã 6 năm trôi qua kể từ khi tôi bắt đầu viết tiểu thuyết.

Chúng tôi bắt đầu quen nhau từ hồi học cấp hai, tính ra chơi với nhau cũng được gần mười sáu năm rồi.

Nhân sinh vô thường, tình địch nặng ký nhất của tôi – A Hòa, cô gái mà hần yêu suốt bảy năm trời đã bất hạnh qua đời sau một vụ tai nạn. A Hòa cũng không tìm bạn gái mới mà tập trung vào sự nghiệp, giờ cậu ta đã trở thành đại diện của Công viên Khoa học Công nghiệp miền trung, có hàng vạn đơn đặt hàng trong tay.

Liêu Anh Hoành – kẻ luôn bị tôi chơi xỏ đã vượt qua kì thi quản lý thư viện sau khi giải ngũ. Sau khi “ù nhâm”, đường tình duyên của hần vẫn ba chìm bảy nổi nhưng vẫn không từ bỏ sứ mệnh tìm kiếm “người nào đó” cho cuộc đời của mình.

Tạ Mạnh Học và cô bạn gái ăn chay vẫn tiếp tục phát triển ổn định, giờ đã trở thành bác sĩ nha khoa, bởi trước đây tôi hay chơi khăm cậu ta nên tôi tuyệt đối không dám đến chỗ hắn khám răng. Tôi không muốn mình phải nghe mấy câu đại loại như : “Cái gì? Mày cần gãy tê sao? Nam tử hán cần gì thứ ấy chứ!”

Hứa Bác Thuần siêu dốt Anh văn đã quyết định lên đường phiêu lưu, đến nước Mỹ xa xôi để học thạc sĩ. Trước khi Hứa Bác Thuần khởi hành chúng tôi đã mua một bình vang đỏ năm 1990, tượng trưng cho việc biết nhau năm 1990, cả bọn uống với nhau cực kỳ vui vẻ.

Tới thời khắc cuối cùng, Dương Trạch Vu mới tiết lộ hắn cũng đã từng tỏ tình với Thẩm Giai Nghi, sang năm cũng sẽ sang Mỹ học ngành Y, sắp chiatay chúng tôi như Hứa Bác Thuần.

Đỗ Tín Hiền ngày trước luôn theo đuổi Thẩm Giai Nghi với vẻ ngại ngùng đã đến Nam Cảng làm lập trình viên, hắn thi đỗ nghiên cứu sinh, hoàn thành nghĩa vụ quân sự, tìm được việc làm tốt mà chẳng mời ai đến ăn cơm một lần, hi vọng lúc hắn đọc cuốn tiểu thuyết này có thể nghiêm túc kiểm điểm.

Lão Tào chuyên bắt lỗi tôi, làm việc một năm rồi tới đại học Thanh Đại học thạc sĩ. Hứa Chí Chương đã chuyển nhà, cái sân bóng thần thánh nơi cả bọn hẹn hò đánh bóng sau giờ tan học năm ấy giờ chỉ còn là những hồi ức. Trương Gia Huân hăm hăm rất cực cũng từ bỏ việc quấy nhiễu Thẩm Giai Nghi và tìm được một cô bạn gái. Lý Phong Danh cùng sinh nhật với tôi đã chia tay cô bạn gái ngày xưa ở Tín Nguyên Hành để chuẩn bị kế thừa việc kinh doanh của gia đình. Lai Ngạn Trường hai mươi bảy năm liền chưa quay tay lần nào, vẫn kiên định ý chí, dạo gần đây còn đang tập tành ảo thuật để đi lừa gái. (vãi choáng !)

Tất cả mọi người đều cất cánh bay cao rồi.

Mấy tháng trước cô giáo trẻ Thẩm Giai Nghi đã gọi điện cho tôi.

“Nhà văn Kha, gần đây ngài thế nào?” Giọng nàng vang lên, đã lâu lắm rồi...

“Rất chán, Chó Xù đã chia tay tớ rồi. Sao đây? Cậu để tớ theo đuổi một lần nữa nhé?” Tôi lười biếng đáp.

Nàng sững sờ giây lát rồi cười.

“Lần này chỉ sợ không được nữa rồi.” Giọng nàng man mác buồn.

“Lại thế nữa, để lần sau...” Tôi chưa nói xong lại đưa tay ngoáy mũi.

“Tháng sáu.” Nàng chợt nói

“?”

“Tháng sáu tớ sẽ kết hôn.” Nàng tuyên bố.

Tôi cứng người.

Rất muốn, rất muốn ôm nàng một cái

Bỗng tôi nhận ra chú rể không phải là mình, một cảm giác ghen ghen trào dâng

“Chú rể hẳn phải lớn hơn cậu vài tuổi đúng không?” tôi đoán.

“Ồ, sao cậu biết!” Thẩm Giai Nghi kinh ngạc.

“Tớ nghĩ cậu không chịu nổi mấy cậu bé ấu trĩ đâu.” Tôi cười vang.

Nàng cũng cười to đáp lại, hồi ức như tràn về. Bảy năm trước tôi vốn không hề tưởng tượng đến hoàn cảnh này.

Chú rể lớn hơn Thẩm Giai Nghi tám tuổi, là mẫu đàn ông trung niên có sự nghiệp thành đạt điển hình. Thẩm Giai Nghi vốn thành thực hơn những cô gái cùng tuổi khá nhiều nên xem ra đây cũng là sự lựa chọn hợp lý.

Người con gái tôi yêu dấu, cũng sắp cất cánh bay cao rồi.

26. Chương 26

“Tân hôn vui vẻ, tuổi thanh xuân của tôi.” Tôi viết trên phong bì chúc phúc.

Ngày hôn lễ, tất cả đám con trai từng theo đuổi Thẩm Giai Nghi đều đến dự đông đủ, ngay cả cô giáo Chu Thục Chân đã lâu không gặp cũng tới, cùng nhau chứng kiến Thẩm Giai Nghi từ người con gái trở thành người vợ, giá cả thị trường trượt dốc thê thảm.

Đây quả thực là một buổi họp lớp hoành tráng, có đến một nửa số người là anh em hoạn nạn có nhau “cùng chung chí hướng” trên con đường tình duyên... toàn là đám tàn binh bại tướng chỉ biết ngẩn nhìn đèn phía sau xe của Thẩm Giai Nghi. Chúng tôi cùng chụp chung một bức hình lưu niệm chứa đầy u oán.

Hứa Bác Thuần đang ở Mỹ, tôi vẽ lên tờ giấy bìa dựng đứng bộ mặt cậu ta với nụ cười rất ngốc nghếch, mỗi lần có món mới, mọi người đều hô lớn: “Hứa Bác Thuần! Có món mới món mới rồi!”. Chúng tôi cười vui vẻ, hưng phấn đến nỗi suýt lật bàn nổi loạn.

“Thật tình, cô cứ nghĩ là Kha Cảnh Đằng và Thẩm Giai Nghi sẽ là một cặp đôi.” Cô Chu Thục Chân lắc đầu. “Uống công em và Thẩm Giai Nghi còn đến nhà cô uống trà, thật vô dụng quá. Cả đám các em đều thật kém cỏi!”

“Cô à, thật ra thì Thẩm Giai Nghi từng tỏ tình với em rồi, chỉ là bạn ấy hét lên với em thôi, ha ha ha!” Tôi cười lớn.

“Báo cáo với cô! Kha Cảnh Đằng chỉ được cái mồm mép thôi, em mới thật sự là người đã theo đuổi được Thẩm Giai Nghi!” Liêu Anh Hoành rót rượu cho mọi người, hô hào cạ chén.

“Thôi đi, cậu tính lừa ai chứ! Cả tay còn chưa được cầm!” A Hòa bật lại không chút khách khí.

Cả bọn bắt đầu bàn tán lung tung, xem thử lát nữa nên trêu Thẩm Giai Nghi thế nào.

“Lát nữa đèn mờ xuống, chú rể bước vào hội trường, Trương Gia Huấn lên đưa chân gạt chú rể té trật chân đi!” Tôi vỗ vai Trương Gia Huấn bảo: “Dù sao đầu óc cậu cũng có vấn đề, có làm gì thì mọi người cũng sẽ thông cảm thôi mà!”

“Tớ chả thèm, lúc cuối giờ chụp chung ảnh với chú rể, lên đạp chân hanta là được rồi.” Trương Gia Huấn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Như vậy chín chắn hơn.”

Chín chắn cái rắm ấy.

“Lát nữa đến đoạn bạn bè phát biểu, Liêu Anh Hoành nói mấy câu đi, cái nào bựa bựa một chút ấy!” A Hòa đề nghị.

“Vậy tao sẽ cầm micro, nghiêm mặt nói: “Tình yêu miễn cưỡng, sẽ, không, hạnh, phúc, đâu. Ha ha ha!” Liêu Anh Hoành vừa dứt lời, cả đám cười nghiêng ngả, ngay cả cô Chu Thục Chân cũng cười đến đau cả hông.

Một ý nghĩa lướt qua trong đầu, tôi chạy đi tìm chị Thẩm Thiên Ngọc, chị của Thẩm Giai Nghi đã từng thăm giúp đỡ tôi hồi trước, mượn một cây bút ký dì.

“Đừng nhúc nhích, chúng ta bày trò chơi ác nào.” Tôi vẽ lên trán của Liêu Anh Hoành một sợi gân xanh màu đen.

“Đến lượt tao giúp mày.” Liêu Anh Hoành cực kỳ vui vẻ, cũng vẽ giúp ta mấy sợi gân xanh vừa to vừa thô.

Hai người chúng tôi “mặt lộ rõ gân xanh”, đi tới đi lui một cách nghên ngang trong hôn lễ, gương mặt múa vuốt giả bộ khó chịu lắm, làm chị Thẩm Thiên Ngọc ngỡ chúng tôi là lũ quỷ sứ chỉ chuyên bày trò trẻ con.

Đúng vậy, bọn em chính là lũ quỷ sứ, cho nên mới không tán đổ được em gái của chị, ha ha ha.

Hôn lễ chính thức bắt đầu, đèn tắt đi, tiếng nhạc trang nghiêm bắt đầu cất lên.

Thẩm Giai Nghi mặc một bộ váy màu trắng trang nhã, chậm chậm đi ngang qua chỗ chúng tôi dưới ánh đèn chiếu rọi, đầu môi, lên vẫy vẫy tay về phía chúng tôi.

Thật đẹp, ánh đèn chiếu kia thực là thừa thãi.

Đây chính là, cô dâu xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy.

Thẩm Giai Nghi xấu hổ cúi đầu bước tới trên bục, được chú Thẩm đích thân trao cho chú rể, cả phòng vang lên tiếng vỗ tay không ngớt. Chúng tôi lại cười đùa hi hi ha ha, bàn luận xem lát nữa sau lễ cưới sẽ chụp ảnh chung với Thẩm Giai Nghi và chú rể như thế nào.

“Kha Cảnh Đằng, mấy hôm trước tao đã gọi điện thoại hỏi Thẩm Giai Nghi rồi, cô ấy nói lúc đó có thể hôn cô dâu đó!” A Hòa dương dương đắc ý, cả bọn đều gật đầu đồng ý.

“Hôn cô dâu, có được lẽ lười ra không? Liếm liếm liếm liếm...” Tôi đùa, lẽ lười liếm lung tung trong không khí.

“Nếu chú rể mà không giận thì chúng ta mỗi người cũng hôn đi!” Lý Phong Danh chưa từng theo đuổi Thẩm Giai Nghi xoa chân xoa tay, nhìn Lại Ngạn Tường: “Mày chưa từng hôn con gái phải không? Vậy nụ hôn đầu tặng luôn cho Thẩm Giai Nghi đi!”

“Lúc đó chúng ta chơi oẳn tù tì đi, ai thắng được hôn đầu tiên!” Liêu Anh Hoàn hô hào cổ vũ, không khí bắt đầu náo nhiệt.

Vậy mà tôi lại lặng lẽ im lặng. Dù tất cả mọi người đều hôn cô dâu, tôi tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Tôi hi vọng, trong lòng Thẩm Giai Nghi, tôi vĩnh viễn là một người bạn đặc biệt nhất.

Tôi rất trẻ con, muốn Thẩm Giai Nghi vĩnh viễn ghi nhớ rằng, Kha Cảnh Đằng là người duy nhất không hôn cô ấy trong đám cưới. Dù chỉ là một chút đặc biệt nhỏ nhoi thôi, tôi cũng muốn trân trọng cẩn thận. Tôi không muốn chỉ là một dòng chú thích trong cuộc đời cô ấy, mà phải là rất nhiều rất nhiều hình ảnh có một không hai nữa.

Sau khi quyết định, tôi dõi theo cô dâu chú rể hôn nhau, trong tích tắc đột nhiên nghĩ đến một hình ảnh sôi nổi cực kỳ đặc biệt. Một cái kết đặc biệt, đủ khiến cho câu chuyện xưa của chúng tôi chuyển thể thành một bộ phim truyện.

Câu chuyện cũ mà tôi vạch ra từ rất lâu, rốt cuộc cũng có đáp án chính xác trong hôn lễ này.

Không có ai khóc, không có ai buồn, không có ai cố ý uống say mèm.

Chỉ có những lời chúc phúc và những trò nghịch ngợm

Một cơn thủy triều mang tên “tuổi trẻ” đã nhấn chìm tất cả chúng tôi.

Khi con sóng rút đi, cả đám chúng tôi ướt nhẹp đành cùng nhau ngồi trên bờ cát, ngẩng nhìn cô gái chúng tôi yêu quý vẫy vẫy hai tay rồi hạnh phúc bước lên một chặng khác trên đường đời.

Cơn sóng tiếp theo, có lẽ sẽ cuốn trôi những dấu chân xinh đẹp của cô gái để lại trên bờ cát.

Nhưng chúng tôi vẫn còn đó.

Bóng dáng của cô gái đã khắc sâu vào trong lòng của chúng tôi, cũng vẫn còn đó.

Khách khứa đầy phòng lần lượt rời đi.

Bất giác, cả đám đang mỗi người một câu cười đùa, đột nhiên lặng đi.

Những người bạn thân thiết suốt mười lăm năm nay đều im lặng, không hẹn mà cùng nhìn ly rượu trong tay nhau.

“Mời, tuổi thanh xuân của chúng ta.” Tôi nâng chén.

Mọi người uống một hơi cạn sạch.

Dư vị vẫn chưa tan.

Sau này, nhờ một bộ phim Hàn Quốc tôi mới biết được: trong truyện cổ tích của Pháp, nếu mọi người đang ồn ào náo nhiệt mà đột nhiên im lặng, tức là có một thiên sứ vừa chậm rãi bay qua...

Tôi nói, thiên sứ đã bao giờ rời khỏi đâu?

“Lát nữa làm cái gì để ending đây?” Liêu Anh Hoành nắc nhen một cái.

“Đi đánh bóng chày đi.” Tôi đuổi cái lưng mỗi. “Chúng ta vẫn còn thừa sức mà, ra sân đánh bóng chày sẵn tiện gặp gỡ mấy em gái xinh đẹp cô đơn một mình đi!”

Cứ như vậy.

Buổi hoàng hôn tụ tập ấy, nhẹ nhàng đặt dấu chấm hết cho khúc hát cuối cùng thổ lộ tâm tình tuổi trẻ, trong tiếng vung chày bang bang.

Sau khi tận mắt chứng kiến cô gái mình từng yêu có được hạnh phúc đích thực, tôi quay lại bên chiếc máy tính quen thuộc, mở trình soạn thảo văn bản Microsoft Word ra và tạo một file văn bản mới, đồng thời chép ảnh trong máy ảnh sang máy tính.

Con trỏ chuột dừng lại ở hàng đầu tiên, bên dưới vẫn là khoảng trắng.

Câu chuyện xưa đã có một kết thúc tốt đẹp, chỉ cần một khởi đầu đặc sắc.

Tôi tuy nhìn vào hình đám cưới, nhưng suy nghĩ lại quay trở về nhiều năm trước đây.

Có một thằng con trai, học hành thì lệt đệt mà lại quậy phá từng bưng, bị thầy giáo ném cho một cô bé có khí chất ưu nhã quản lý...

Một người ngồi trước, một người ngồi sau.

Đằng sau áo của người con trai bắt đầu xuất hiện những vết mực màu xanh.

Vừa quay đầu lại, nụ cười của cô gái đã làm cậu con trai mê mẩn thần hồn suốt tám năm ròng, và ràng buộc suốt cả cuộc đời.

“Câu chuyện này cần một cái tên mang ý nghĩa phong phú, và như một đôi cánh mềm mại mới được.” Tôi cười cười.

Cô gái chúng ta cùng theo đuổi năm nào.

~ Hết ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-chung-ta-cung-theo-duoi-nam-nao>